

Cửu Tình Như Hỏa

Contents

Cửu Tình Như Hỏa	1
1. Chương 1-1: Giãn Giới	2
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	7
4. Chương 3	12
5. Chương 4	16
6. Chương 5-1: Thượng	21
7. Chương 5-2: Trung	23
8. Chương 5-3: Hạ	25
9. Chương 6	26
10. Chương 7-1: Thượng	34
11. Chương 7-2: Hạ	38
12. Chương 8	41
13. Chương 9-1	48
14. Chương 9-2	50
15. Chương 10-1: Thượng	54
16. Chương 10-2: Hạ	57
17. Chương 11: Vì Thanh	59
18. Chương 12: Lời Cuối Sách	63
19. Chương 13: Một Mực Chắc Chắn (thượng)	64
20. Chương 14: Một Mực Chắc Chắn (hạ)	67

Cửu Tình Như Hỏa

Giới thiệu

Editor: Tử An tiên sinh và Phương Nam công tửBeta-reader: Phương Nam công tử và Tử An tiên sinh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuu-tinh-nhu-hoa>

1. Chương 1-1: Giản Giới

Lời của Phương Nam công tử:

Thật ra chỉ là vài lí do để nhệ vị lâu chủ ta edit bộ này:

- Đổi gió sau Muốn thân liên thân với bản chất em thụ phóng đảng lộ liễu, quay về với hình mẫu của thuở ban đầu như thế ấy: thụ “khẩu thị tâm phi” nhưng bản chất phóng đảng đã bị tiềm ẩn, công biến thái bệnh hoạn vô sỉ.
- Làm cái gì đó có liên quan đến huyết thống ràng buộc. Giữa những bộ phụ tử văn thì chất cừu quả là làn gió mới, là hàng hiếm triệt để.
- Lần đầu thử sức bên hiện đại xem thế nào, hi vọng hai ta sẽ không vắn xoắn nó thành slash.
- Thật sự là thích đại thúc thụ lâu rồi và cuối cùng cũng có cơ hội edit.

2. Chương 1-2

Công trường xây dựng ồn ào, nơi có thể thấy được trai tráng đổ mồ hôi như mưa đang thi công.

“Đại ca, cái này để em làm là tốt rồi, anh trước tiên nên ngồi xuống nghỉ một chút.” Thiếu niên với quả đầu húi cua khom người giành lấy chiếc xe đẩy từ tay người đàn ông cao lớn.

“Tiểu Bản, chú làm cái quái gì mà cứ đi theo cướp việc của anh a?” Người đàn ông thoạt nhìn khoáng chừng ba mươi lau cái trán đầy mồ hôi, bắt mắt trông mắt liếc thẳng nhóc.

“Đại ca, loại việc vất vả này để em làm là tốt rồi, khí trời nóng bức, anh ngồi xuống uống miếng nước cái đi.” Ánh mắt Cổ Tiểu Bản tràn đầy sùng bái.

Tháng trước là hắn cùng người này đồng thời bắt đầu làm việc tại công trường.

Bởi vì hắn tuổi còn nhỏ, không hiểu nhiều qui củ, thường bị các ma cũ khi dễ, nếu không có Giang đại ca tay không đánh ngã ba tên đồ con, cứu hắn ra ngoài, Cổ Tiểu Bản hắn đã sớm bị bọn kia chính đến chết. Có thể hỗ trợ y làm công việc này nọ, hắn thật sự cực kì hài lòng.

“Anh cũng không phải các bà các chị, tay chân yếu đuối mềm mại. Chuyện của anh để anh tự làm.” Người đàn ông nọ đoạt lại chiếc xe đẩy, hướng phía trước mà bước nhanh.

“Vây...vây đại ca, sau khi tan ca chúng ta đến nhà hàng hải sản mới khai trương làm đôi chén đi? Em mời.” Cổ Tiểu Bản vẫn chưa chịu từ bỏ ý định quán quýt lấy y.

Người đàn ông phúi phúi quần áo lao động trên người, phe phẩy tay, không có khả năng từ chối bèn đáp đại một câu: “Có thể a.”

“Thật tốt quá! Vây anh ngày hôm nay không được về trước đó nha.”

Người kia luôn luôn một thân cô độc, sau tan ca đều trở về ký túc xá công trường, cũng không cùng những người khác đi ra ngoài. Cổ Tiểu Bản đã thử nhiều lần mời gọi, đến ngày hôm nay thật vất vả mới nhận được cái gật đầu của y, thiếu niên vui vẻ thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Năm giờ chiều, hai người vọt trở lại ký túc xá tắm rửa.

Bước ra khỏi phòng tắm, Cổ Tiểu Bản vừa nhìn qua hạ thân nam nhân được quần bởi một cái khăn, lộ ra nửa người trên cường tráng rắn chắc, lập tức sùng bái tán thưởng không ngớt.

“Giang đại ca, anh thực sự hảo tráng nha.”

“Thật?” Người đàn ông cúi đầu nhìn ngắm một chút thân hình mình.

“Đương nhiên là thật rồi. Anh thoát nhìn tràn đầy nam tính, em mong muốn sau này lớn lên cũng được giống như vậy đó.”

“Y chang anh sao?” Y cười khở một chút. “Tiểu Bân, chú nghìn vạn lần đừng học theo anh.”

Ngư ngọc giống mình thì có cái quái gì đáng học tập chứ?

Không chỉ luôn bị một tiểu quỷ đặt ở dưới thân, muốn thương liền thương, còn bị hấn đùa giỡn đến xoay như đế, thiếu chút nữa hại lão đại cùng anh em trong bang.

Giống loại người như mình đầu óc đơn giản, hồ đồ, đúng là đầu óc ngu si tứ chi phát triển mà...

“Giang đại ca, Giang đại ca.” Cổ Tiểu Bân nhìn thấy trên mặt nam nhân một mảnh ảm đạm, lo lắng lôi kéo tay y.

“Không có việc gì.” Nam nhân dùng khăn lau mình, “Chúng ta đêm nay thống khoái mà uống đến không say không về!”

“Hảo! Hảo!”

Hai người sau khi thay y phục, thẳng tiến nhà hàng hải sản mới khai trương bên ngoài công trường.

Cổ Tiểu Bân gọi hai bình cao lương, cùng nhiều món hải sản kiểu dáng đủ loại, không nghĩ tới người kia cái gì cũng không ăn, chỉ chuyên tâm ngửa đầu uống rượu ừng ực.

“Giang đại ca, anh ăn một chút gì a, mãi lo uống sẽ tổn hại cơ thể đó.”

“Tổn hại cơ thể? Ha ha...” Người đàn ông đột nhiên cười ha hả, “Yên tâm, anh đây không chết được đâu.”

Thân mình bị tổn hại không chết được, nhưng tâm hồn bị tổn thương liệu có thể không?

Chính là sống đến từng này tuổi rồi, tâm hồn còn chưa từng tổn thương quá như vậy.

Tiểu quỷ chết bầm! Xem như bây lợi hại!

Nam nhân tại trong lòng chửi bới. Uống rượu đến càng lúc càng nhanh, hai bình cao lương rất nhanh đã đi tong.

Tửu lượng hấn vốn vô cùng tốt nhưng ngày hôm nay chẳng biết là bị gì, một chút vậy liền say.

“Nhóc con chết tiết... Vì sao muốn gạt cậu... Thấy cậu bị mày đùa giỡn, mày thật cao hứng có đúng hay không? Vương bát dẫn... Nếu như bị ông nhìn thấy, mày nhất định phải chết!” Nam nhân cố sức đập bàn, to tiếng chửi bới. “Tiểu quỷ thối tha, tiểu quỷ chết tiết!”

“Phiền chết được!” Thiếu niên tóc nhuộm vàng bần bên cạnh bị làm cho chịu không nổi, cố sức mắng lại, “Tiểu quỷ kia nếu muốn chết thì đi chết ngay đi, đừng ở chỗ này quấy rối người khác!”

“Mày nói cái gì?! Có ngon lập lại lần nữa coi!” Nam nhân nghe xong đột nhiên nổi trận lôi đình.

“Bản thiếu gia nói tên tiểu quỷ gì kia là nhanh đi chết đi!”

“Vương bát dẫn! Ai cho phép mày trù hấn chết đó? Mày là ai? Đi theo xách dép cho anh đây còn không đáng nữa là! Ông đánh chết mày!”

Nam nhân nhào tới, hai người nhất thời vây đánh thành một đoàn, chén đĩa trên bàn từng cái một hạ cánh xuống đất hết.

Tuy rằng thiếu niên tóc vàng thân thủ cũng thập phần nhanh nhẹn, nhưng muốn làm đối thủ của nam nhân thân thủ dũng mãnh e là không có cửa, sau hai ba đòn đã phải quì rạp trên mặt đất.

Đồng bọn ngồi cùng bàn thấy thế lập tức thét to, nhất loạt mà lên—

“Cùng tiến lên!”

“Đập cho hấn chết!”

Năm chọi một, quần chúng đứng xem trò vui xung quanh đều đoán, lần này cái người cao to kia chết chắc rồi!

Nhưng không nghĩ tới, lũ thiếu niên tuy đã dùng hết khí lực bao vây, chính là không bao lâu liền bị nam nhân đồng loạt đánh bay.

Ở một bên Cổ Tiểu Bân đến cơ hội ra tay trợ giúp cũng không có, thôi thì cứ đứng ngoài ngó cũng là quá đủ rồi, thật sự vạn phần sùng bái! “Đại ca, đánh quá dữ!”

Thiếu niên tóc vàng từ trên mặt đất xám xịt đứng lên, lau đi vết máu nơi khóe miệng, oán hận nói. “Ghe tởm, có ngon thì đừng đi, chờ người của tao đến!”

“Ông chờ mày đấy!” Nam tử cao lớn cả người tản ra hơi rượu cần bản chẳng thèm quan tâm, ngồi xuống mà bắt đầu hét to “Mang rượu thêm nữa đi!”

Khách khứa trong quán đều kính nể không ngớt, giành giật nhau mà kính rượu “Oa, ngài thực sự là quá lợi hại nha, mấy tên đó là ác bá nổi danh vùng này, cảnh sát cũng phải sợ bọn chúng ba phần luôn.”

“Đúng vậy đúng vậy, xem vẻ mặt đứa nào đứa nấy kinh ngạc thực sự là sướng a! Chúng ta kính ngài một chén!”

Vẫn là như cũ không có tiếng trả lời, tiếp tục uống rượu ừng ực.

Mọi người thấy hần bây giờ danh tiếng vang xa, cái chính là thái độ y như trước, không chút nào kiêu ngạo, đều càng thêm kính nể.

Cổ Tiểu Bân nhìn đại ca mình lợi hại như vậy, cũng cảm thấy như cùng hưởng chung vinh quang, theo đám người kia mà kẻ tung người hứng, quả thật tăng bốc nam nhân kia đến trời.

Đáng tiếc hần không chút nào cảm kích, mắt diếc tai ngơ tiếp tục cúi đầu uống rượu, tất cả mọi người tùm tùm xung quanh so với hần không thể đánh đồng.

Một hồi sau, thiếu niên tóc vàng quả nhiên dắt theo mấy tên đô con, nghênh ngang đi đến, bầu không khí vui vẻ trong quán một chút liền bị cắt đứt, mọi người thấy được tình huống trước mắt, nhanh như chim biến tiết, chỉ có duy nhất Cổ Tiểu Bân đầy nghĩa khí ngồi dính lấy vị đại ca đang say sưa như chết.

“Lão đại, chính là hần!” Thiếu niên tóc vàng chỉ vào nam nhân đang cúi đầu uống rượu, căm giận nói, “Hay còn là tên không biết sống chết dám đả thương anh em kết nghĩa phe ta.”

“Hanh, chết đến nơi mà còn tâm trạng uống rượu.” Nam tử tóc xám trắng lạnh lùng cười. “Cùng lên đi anh em! Cả đám mau giữ lấy tay hần cho anh, xem sau đó hần còn có gan đùa giỡn nữa không!”

“Rõ!”

Ngay thời điểm mọi người cùng lên, ba chiếc Porches màu đen, hơn nữa đằng sau còn một chiếc Rolls Royce Phantom kiểu dáng cực kì đẹp mắt, từ xa gào thét mà đến, “Dát” một tiếng, liền theo thứ tự đỗ ngay trước nhà hàng —

Từ trên ba chiếc xe thể thao màu sắc đồng nhất, ba người vạm vỡ giống nhau như đúc bước xuống.

Nam tử tóc bạc vừa thấy ba anh em nọ lập tức sắc mặt đại biến!

Mẹ của con ơi, thế nào ngày hôm nay ba sát tinh ngẫu nhiên xuất hiện một lúc ở chỗ này, xem ra tám phần mười là xảy ra đại sự rồi!

Nam tử tóc bạc trong lòng âm thầm kêu khổ, nhưng chính là lại trưng ra bộ mặt ân cần tươi cười nghênh tiếp —

“Hắc hắc, khách quý, khách quý a, ba vị đường đường là đại tổ trưởng Vân Dật hội, ngày hôm nay thế nào lại rảnh rỗi viếng thăm địa bàn nhỏ nhỏ này của chúng em a?”

Không nghĩ tới ba người kia không thèm nhìn hần cái nào, đột nhiên đi nhanh về phía trước, biểu tình cực kì nghiêm túc hướng về phía nam nhân cao to đang say khướt, khom người chào thật sâu, trong miệng hô lớn —

“Thuộc hạ Vương Luân Nhất tham kiến Phi Long đường Giang đường chủ!”

“Thuộc hạ Vương Luân Nhị tham kiến Phi Long đường Giang đường chủ!”

“Thuộc hạ Vương Luân Tam tham kiến Phi Long đường Giang đường chủ!”

Nam tử tóc bạc cùng đám đàn em lúc nhúc vừa nghe đến “Phi Long đường Giang đường chủ”, sợ đến há hốc mồm tại chỗ!

Cổ Tiểu Bân cùng đám quần chúng đứng hóng hớt xung quanh cũng bị cái danh hiệu không tưởng được này làm chấn động đến trợn mắt há mồm luôn.

Nam tử chính là uống đến thống khoái nhưng bất chợt lại bị quấy rối khi đang phê, hờn giận mà ngắc đầu trừng mắt liếc bọn họ! “Phiền muốn chết! Không thấy ông đang bận uống sao?”

Vương Luân Nhất cung kính nói, “Xin lỗi, Giang đường chủ, thỉnh ngài cùng thuộc hạ trở về đi, hội trưởng rất muốn gặp ngài.”

Giang Kiều Long nghe vậy ngậy người chốc lát, viền mắt dần dần phiem hồng, “Lão đại hân...Có khỏe không?”

Vương Luân Nhị đáp lời, “Giang đường chủ, hội trưởng hoàn hảo. Nhưng trong bang công việc bề bộn, không thể một ngày không có ngài, thỉnh hãy cùng thuộc hạ trở về đi.”

“Không, anh, anh không thể trở lại...Anh không còn mặt mũi nào gặp lão đại...”

Thấy nam nhân chính là không chịu đáp ứng, đến phiên Vương Luân Tam bước lên sân khấu. Khuôn mặt nghiêm túc đột nhiên khê cười, thấp giọng nói, “Giang đường chủ, Kỷ công tử cũng tới.”

Nghe được ba chữ “Kỷ công tử”, nam nhân cao to lập tức nhảy dựng lên, ngũ điệu run rẩy, “Chú, chú nói cái gì?”

“Kỷ công tử đã tìm Giang đường chủ thật nhiều ngày rồi, ngày hôm nay vừa nhận được tin tức, biết được ngài ở chỗ này, liền tức tốc chạy ngay lại.”

Giang Kiều Long trông theo ánh mắt của hân hướng về chiếc Rolls Royce Phantom màu bạc, hết như gặp được ác ma ăn thịt người, lật đặt lui ba bước, “Không, anh không trông thấy hân, các chú bảo hân đi, mau đi đi!”

Ba người cùng nhìn thoáng qua, như là sớm đoán được nam nhân sẽ phản ứng thế này.

Lão đại nhà Vương Luân bỗng từ trong túi áo lấy ra một cái hộp nhỏ, đặt ở trên tay. “Giang đường chủ, Kỷ công tử có nói, nếu như ngài không chịu đi, liền đem cái này giao cho ngài.”

Giang Kiều Long căn bản không muốn tiếp nhận, nhưng cuối cùng do lòng hiếu kì thúc giục, cầm chiếc hộp đặt trong lòng bàn tay to lớn, nhẹ nhàng mở ra —

Mọi người thấy Giang đại đường chủ cao to uy mãnh vừa xem đến thứ gì đó trong hộp, sắc mặt đột nhiên đại biến, mỗi người đều hiếu kì vô cùng, cổ gẳng kéo dài cổ để dòm rõ ràng vật bên trong.

Không nghĩ tới một lũ còn chưa kịp thấy rõ, liền thấy Giang đại đường chủ đột nhiên y chang thẳng nhóc tì, oa oa gào khóc lên —

Người nào người nấy được dịp trợn mắt lú lưởi.

Ba anh em Vương Luân Nhất cũng là lần đầu tiên thấy Giang đại đường chủ dùng mãnh vô song, cho dù thân thể có bị thương cũng tuyệt không kêu gào một tiếng lại thất thố như vậy, trên mặt một trận xấu hổ, vội vã kéo nam nhân đang khóc đến vẻ mặt nở hoa đến bên cạnh chiếc Rolls Royce Phantom, mở cửa xe —

Mọi người hoàn toàn không có cơ hội thấy người bên trong tròn méo ra làm sao, chỉ kịp thấy một đôi tay trắng nõn mi lệ, nắm lấy đôi tay ngăm đen to lớn của người đàn ông, một phát liền lôi ngay hân vào —

Đương lúc Cổ Tiểu Bân rốt cục cũng chịu có phản ứng, vội chạy đuổi theo, thì loại xe cao cấp vốn không thuộc về thị trấn nhỏ nhoi này, đã nghênh ngang đi mất từ đời nào...

Ở hàng ghế rộng rãi đằng sau của chiếc Rolls Royce Phantom, một vị thiếu niên tóc dài đến thắt lưng, ngũ quan tuấn tú đang tọa lạc.

Chỉ thấy đôi lông mày tuấn tú của hắn hơi nhíu lên, ôm vị nam tử cao to vào trong ngực nhẹ giọng trấn an. “Đừng khóc nữa...Cậu út à, cháu sẽ yêu thương cậu mà.”

“Yêu thương cái rắm! Bây vô tâm vô can, nhóc con miệng lưỡi dối gian sẽ vì cậu của bây mà đau lòng sao? Có trời mới tin!” Giang Kiều Long từ trong lòng thiếu niên ngẩng đầu lên, lớn tiếng hờn dỗi.

Kỷ Tử Hạo cười cười cầm lấy chiếc hộp trong tay nam nhân mở ra. “Nói không tin, vì sao cậu vừa nhìn đến thứ đồ vật này lại khóc chứ?”

Trong lòng bàn tay thiếu niên, thình lình xuất hiện một chiếc dũa móng tay cũ kĩ.

Vừa nhìn đến vật kia, trong lòng Giang Kiều Long liền hiện về vô số hồi ức, hé ra nét mặt đứng tuổi một chút liền nóng lên. “Ai, ai khóc chứ? Cậu đường đường là Giang đại đường chủ Vân Dật hội thể nào lại khóc, thật là mắc cười chết người!”

“Dạ dạ, cậu út nhà mình đừng mãi mãi vô song thế nào lại khóc chứ? Nhất định là cháu nhìn lầm rồi!”

“Vốn có bây mới như vậy đó!”

“Hảo hảo.” Kỷ Tử Hạo sùng sục cười cười, “Cậu xem mình kìa, lâu ngày không gặp, móng tay đều dài ra như thế.”

Cầm lấy ngón tay thô to của cậu mình, Kỷ Tử Hạo thành thạo lấy chiếc dũa trong tay bắt đầu mài ngắn móng tay nam nhân.

Người ngoài không hề biết, bởi vì khi còn bé do tính tình bướng bỉnh đã tự dũa móng đến da tróc thịt bong, Giang đại đường chủ vang danh giang hồ, cao to dũng mãnh chính là ghét nhất, cũng đồng thời sợ nhất dĩ nhiên là trò dũa móng.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn, Kỷ Tử Hạo liền đem hắn trở thành vật sở hữu của chính mình, tại thật nhiều năm về trước cũng không dám tin bản thân có thể được người kia tiếp nhận.

Bên trong xe không gian yên tĩnh, lẳng lặng quanh cũng chỉ có tiếng dũa móng tay “Ca”, “Ca”.

Rõ ràng nam nhân đã thề rằng khi nhìn thấy thằng nhóc chết tiệt này sẽ làm thịt hắn ngay lập tức lúc này đây lại mê muội nhìn ngón tay thon dài siêu cấp hoàn mỹ của thiếu niên đang thưởng thức bộ vị yếu ớt nhất của mình...

“Được rồi.” Dũa cho đến khi không còn lại một mảnh gì sót, sau khi kiểm tra tỉ mỉ, Kỷ Tử Hạo thỏa mãn cười cười.

Hắn cầm lấy tay nam nhân, một ngón rồi một ngón lần lượt được đưa vào trong miệng, liếm rồi lại liếm.

Giang Kiều Long hít sâu một hơi, trái tim một trận kinh hoàng! “Bây, bây làm gì?”

“Cháu phát hiện ngón tay cậu út có hơi khô ráo, giúp cậu làm ướt át chút.”

“Bây, bây biến thái a! Như vậy thế nào hữu dụng?”

“Nga, nguyên lai cậu ngại nước bọt hiệu quả bất hảo a, không sao cả, chúng ta đây đổi thành nhũ dịch thiên nhiên tinh khiết hiệu lực cường đại là được ngay.”

“Đó, đó là cái gì?” Biết rõ tên tiểu quỷ biến thái này chẳng lại muốn nghĩ ra cái trò đa dạng gì hòng chinh phục hắn, Giang Kiều Long từ nhỏ vốn hiểu kĩ chính là nhận không được mở miệng hỏi.

“Thử xem chẳng phải sẽ biết ngay sao, cậu út thân yêu à...”

“Ô... Không nên... Không nên...”

Bên trong xe tràn đầy tiếng khóc lóc pha lẫn thanh âm rên rỉ, nam nhân nằm úp sấp trên chiếc ghế đệm làm bằng da thật, y phục nửa người trên rõ ràng nhất tề nghiêm chỉnh, nhưng nửa người dưới đã sớm bị

phơi ra ánh sáng, lộ ra hai bờ mông cường trắng, cái mông đầy đặn thịt đến là khả ái, còn có địa điểm quan trọng nhất...Tại cây hoa hồng ở giữa song mông bùng nổ nụ hoa đỏ tươi —

“Ồ...Buông...Buông...”

“Không được, lại đây, cậu út, mau đưa ngón tay cậu bỏ vào trước để làm nó trơn tru một chút a.”

“Không nên — không — ô a a a —”

Hai ngón tay thô ráp của nam nhân bị thiếu niên ép buộc cắm vào huyết khẩu đỏ tươi —

“A...Ngô ân...A a...” Vách hang mẫn cảm bị ma sát đến sảng khoái không ngớt, thân thể Giang Kiều Long một trận cuồng chiến, thanh âm phóng lảng trong miệng do nhịn không được mà bùng phát —

“Cậu út dâm đang...” Kỷ Tử Hạo cười ha ha, đem ngón tay nam nhân tại cái mông sau khi co rúm vài cái, liền không chút nào thương tiếc rút ra. “Ân, quả nhiên đã trơn tru không ít rồi.”

Nhìn ngón tay thô to của nam nhân được bao phủ bởi từng tầng dâm dịch trong suốt sáng lấp lánh, Kỷ Tử Hạo tâm thần rung động, nhịn không được vươn đầu lưỡi liếm lên.

“Hanh ân...Vị đạo của cậu út thật là con mẹ nó lẳng lơ, khiến cháu nhịn không được muốn oán hận thao cậu ngay tại chỗ!”

Nghe thiếu niên ngôn ngữ hạ lưu, Giang Kiều Long rõ ràng hẳn phải xấu hổ và giận dữ, nhưng cái mông không tiền đồ không hiểu sao một trận phát tao, phần eo bất giác tự động giãy dụa, “Hanh ân...Câm miệng, câm miệng!”

“Kêu câm miệng, vì sao cái miệng nhỏ nhắn dâm đang này của cậu út lại gào thét tiếp tục thế này...” Thiếu niên tà tà cười, vươn một ngón tay chạm vào nụ hoa không ngừng nhúc nhích giữa song mông —

“A a...” Giang Kiều Long mẫn cảm run rẩy thân mình, cảm giác phát tao trong cái mông lan tràn về phía toàn thân càng thêm nhanh, nhưng trong miệng còn đang cạy mạnh mẽ, “Ông mới không có, ai thêm giống tên biến thái nhà ngươi!”

“Dĩ nhiên cậu út luôn thích gọi biến thái, nếu như cháu thực sự một chút cũng không biến thái, không phải là đã phụ lòng mong đợi của cậu út dành cho cháu trai này sao.”

Ồ...Ai đối với tên biến thái nhà ngươi mà chờ mong a! Giang Kiều Long quả thực khóc không ra nước mắt.

Ngay lúc đường đường Giang đại đường chủ của chúng ta còn không kịp mở miệng than đau thì, hung khí thật lớn cùng khuôn mặt tuần tú không cân xứng của vị thiếu niên đã giành được cơ hội đẩy đến —

3. Chương 2

“A a a ——” tại chỗ sâu nhất ruột bị đụng chạm một chút, Giang Kiều Long đau đến kêu thất thanh thảm thiết ——

“Ân, tốt, cái mông cậu út chính là chặt như thế, thử một phát hẳn là đoạt mất hồn người luôn.” Kỷ Tử Hạo thoả mãn gật gù.

“Vương bát dẫn! Cái gì đoạt hồn người chứ? Mày câm miệng cho ông!” Giang Kiều Long tuy rằng đau đến phải thở dốc, vẫn là nhịn không được chửi ầm lên!

“Dạ dạ, Tiểu Long Long đối cháu càng lớn càng rất si tình ạ.”

“Thối lắm! Có trời mới đối với thằng nhóc chết tiệt nhà ngươi si tình! Còn nữa, không được gọi Tiểu Long Long!”

“Hi, Tiểu Long Long như thế lại thích chơi trò khẩu thị tâm phi, thật đáng yêu.” Kỷ Tử Hạo yêu thương cười cười, cúi đầu hôn một cái trên miệng hắn.

Cái mông bị côn thịt sáp nhập làm Giang đại đường chủ theo bản năng chửi ầm lên, dĩ nhiên là bị hôn tới tấp, mặt liền thực sự đỏ đến nói không ra lời luôn.

Thiếu niên nhìn thấy nam nhân dáng dấp khả ái, quả thực hưng phấn muốn phát điên, vốn có tính khí thật cứng so với người bình thường lớn hơn rất nhiều lúc này rục rịch trướng bạo thêm một vòng.

“A a a —— không nên cương nữa mà ——” tràng nội vốn đã bị tắc đến tràn đầy giờ đây càng căng đến mém rách, Giang Kiêu Long nhịn không được khản trương kêu to đầy hoảng sợ.

“Oh oh —— sướng đã chết! Cái miệng nhỏ lẳng lơ của cậu út núm lấy cháu cắn chặt tợn, con mẹ nó thật là làm cho cháu muốn thao chết cậu!” Thiếu niên đã rất lâu không có phát tiết lấy một lần, nói năng ngôn ngữ tục tĩu cùng khuôn mặt hấn tuấn tú xinh đẹp không tương xứng gì sất, cổ sức nắm lấy thất lưng rắn chắc của nam nhân, tại cái mông nho nhỏ kia trình diễn một trận cảm rút mãnh liệt!

“A a a —— không nên a —— “

Tiếng kêu thảm thiết của nam nhân hòa tấu với thanh âm “Ba, ba” do âm nang* thiếu niên phát tại cái mông hấn, kịch liệt quanh quẩn tại không gian tư mật bên trong xe.

Kỷ Tử Hạo say sưa lắng nghe âm hưởng dâm loạn phát sinh do hai người tính giao, càng thêm mãnh lực tiến nhập cái huyết lí lẳng lơ khiến hấn hồn bay phách tán, điên cuồng mà thao diễn ——

“A a a —— ô... Không nên... Người cứu mạng a...” Nam nhân cao to cường tráng bị thiếu niên thao đến thiếu chút nữa tắc thở, ai ai gào khóc lên.

Nhất là tuyến tiền liệt** bị qui đầu thiếu niên hung hăng đập vào quá độ, càng kêu đến cửa sổ xe thiếu chút bị phá vỡ luôn.

“Ô a a a —— rách —— sáp muốn rách rồi ——” Giang Kiêu Long tay nắm chặt cửa, liều mạng lớn tiếng gào khóc ——

“Sáp rách mới tốt! Xem cậu út sau đó có còn dám trốn hay không!” Nghĩ đến mười mấy ngày nay hấn chính là bị dày vò đến cỡ nào, Kỷ Tử Hạo liền hận không thể thao hấn đến chết khiếp, vĩnh viễn dính lấy người mình.

“Rõ ràng bây hay lừa cậu, bây còn dám chối sao? Đem ông đi đùa giỡn đến xoay như dế, con mẹ nó mày rất sướng có đúng hay không? Mày là thằng nhóc chết tiệt! Ông hận mày chết đi được! Ô ô!”

Có thể là ngày hôm nay quá chén, rõ ràng vốn không phải thiếu nữ tâm hồn mong manh yếu đuối gì sất, Giang Kiêu Long cũng không biết vì sao, đột nhiên nhịn không được ủy khuất trong lòng, lần thứ hai oa oa khóc lớn lên.

Một người đàn ông cầu thả khóc đến vẻ mặt nở hoa thực sự không thể nào đẹp, nhưng tại trong mắt thiếu niên là khả ái đến nỗi thật hận không thể đưa hấn khảm sâu trong tim.

Kỷ Tử Hạo rút ra tính khí, đem nam nhân xoay người lại, chăm chú ôm vào trong lòng, thương tiếc vừa ôm vừa dỗ. “Hảo hảo, đều là cháu không ngoan, đừng khóc... Van cầu cậu đừng khóc... Bảo bối của cháu...”

Nghe được hai chữ “Bảo bối”, Giang đại đường chủ đáng thương của chúng ta xấu hổ đến vẻ mặt đỏ bừng, nước mắt đang rơi tá lả y chang vòi nước bị khoá, dừng ngay tấp lự.

“Cái gì trong bảo khối, bảo bối... Mày, mày... Cầm miệng cho ông! Đừng tưởng rằng lại giả vờ giả vịt rồi cậu liền tha thứ bây, bây cùng tên Borgia kia rõ ràng đã bá làm anh em kết nghĩa, dĩ nhiên còn dám gạt cậu len lén thả hấn, rồi lại để Tiêu Viễn bị buộc đi chung, tội bây thực sự là gan bằng trời!” Giang Kiêu Long nhớ tới chính mình y chang một kẻ ngu si mông mọt trên cổ, liền cả giận mà say xe.

Borgia vốn là đại kẻ thù không đội trời chung của “Vân Dật Hội” bọn họ, lão đại cùng Hạ Vũ Thụy hao hết thiên tân vạn khổ mới có thể tóm được hấn, không nghĩ tới dĩ nhiên lại bị tiểu quỷ chết tiệt này len lén thả đi, thậm chí Tiêu đường chủ chương quản hình đường cũng bị bắt theo luôn, bản thân rõ ràng cùng tên tiểu quỷ này mỗi ngày chung một chỗ, nhưng cái gì cũng không biết, thực sự là thiên hạ đệ nhất ngu si!

“Tiểu quỷ nhà ngươi hại cậu mày thảm như vậy, khiến cậu không còn mặt mũi gặp lão đại với anh em trong bang, đời này ông với mày coi như không quen!”

“Cháu vốn luôn muốn đan dúi với cậu a!” Kỷ Tử Hạo nhăn nhó cười. “Không chỉ đời này, mà cả kiếp sau số phận cũng đưa đẩy hai ta dính dấp rồi. Cậu hãy nhìn thẳng vào sự thật đi, cậu út thân yêu à.”

Hoàn toàn không xem cơn oán giận của nam nhân ra gì, từ nhỏ tựa như đồ cổ trong bảo khố ngọc, Kỷ Tử Hạo được toàn bộ gia tộc sủng lên trời, tùy hứng đem nam nhân lần thứ hai áp đảo, cảm tính khí hơi chút nhuyễn của mình, tiến đến bên miệng hắn ——

“Vài ngày không gặp cậu út liếm cho cháu đi mà, ẹ, làm cứng ngay!”

Tính khí kẻ sát chớp mũi thật lớn đến dọa người, toả ra hương thơm nam tính mạnh mẽ khiến người say xe, trái tim Giang Kiều Long đập bịch bịch, run rẩy đôi môi, chết cũng không chịu há mồm.

Mẹ nó, vương bát đần, rõ ràng là mày xin lỗi ông, sao lại còn muốn cậu khẩu giao cho bây? Trên đời này còn có thiên lý không?

“Lẹ a, cậu út, không làm là cháu liền mở cửa sổ nha, trước mặt lúc nhúc kẻ qua người lại trên đường trực tiếp thượng Vân Dật Hội Phi Long đường đường chủ, cậu cho ý kiến cái coi?” Kỷ Tử Hạo nắm lấy cằm nam nhân kiên cường, cười “ôn nhu”.

Biết tên tiểu quỷ chết tiệt này không sợ trời không sợ đất, nói được thì làm được, Giang Kiều Long sợ đến nhanh mở hàm lớn hết cỡ, đem cơn thịnh nộ nuốt sâu vào trong miệng ——

“Oh oh —— hảo sướng ——” Kỷ Tử Hạo cúi đầu nhìn cơn thịnh nộ chính mình, tại trong miệng nam nhân cao to dưng mãnh vừa vào vừa ra một cách dâm loạn, hưng phấn mà gặm nhẹ liên tục. “Lại dùng sức mút! Mút cho cứng rồi cháu hảo thao cái mông lỏng lẻo của cậu lần nữa!”

Thiếu niên phát ngôn tục tĩu làm thân thể nam nhân một trận cuồng chiến, Giang Kiều Long bất giác ngậm chặt đôi môi, cố sức mút ở qui đầu thiếu niên ——

“Oh oh oh —— chết tiệt ——” thiếu chút nữa đã bị mút cho bắn luôn, Kỷ Tử Hạo đem tính khí của mình rút ra nhanh chóng! “Ghe tởm, cậu út ở nơi nào học loại kỹ xảo này?”

Thiếu niên siêu cấp đồ kị trong lòng tàn bạo đem hai chân nam nhân cố sức áp lên ngực, cơn thịnh nộ lần thứ hai mãnh lực đẩy vào ——

“A a a ——” Giang Kiều Long đau đến co rụt lại, phát sinh tiếng kêu thê lương ——

Đã vậy thiếu niên còn không chịu buông tha hắn, ác liệt nhắm ngay tràng huyết yếu đuối của nam nhân, điên cuồng mà cắn rút toàn lực, khiến nam nhân cao to bị thao đến dâm thủy phun như điên, liều lĩnh hét rầm lên ——

“A a a —— sắp chết cậu rồi ——” bị làm cho phát cuồng thiếu điều vui vẻ muốn từ từng lỗ chân lông phun trào một cách dưng mãnh, toàn thân nam nhân mồ hôi nhễ nhại, tính khí đang chào cờ liên tục bị lắc lư kịch liệt, trước mắt sắp mất tinh thần.

“Sao lại dễ dàng như vậy.” Kỷ Tử Hạo bóp chặt dưới gốc tính khí của hắn. “Cậu út, gọi tên cháu đi.”

“A a... Khó chịu đã chết... Để cậu bắn!” Đã có thật nhiều này không có cao trào triệt để gãi ngứa, Giang Kiều Long thống khổ kêu to.

Kỷ Tử Hạo cười tà.

Khéo tay bóp đầu vú thâm nâu, đem cơn thịnh nộ phía dưới rút ra không chút lưu tình —— “A a a —— không nên ——” trong cơ thể không còn gì, cảm giác trống rỗng đáng sợ ở chỗ sâu trong tràng nội khiến Giang Kiều Long kinh hoàng kêu to.

“Muốn cháu cắn vào nữa sao?” Kỷ Tử Hạo không chỉ không nhét vào, trái lại đem cơn thịnh nộ dữ dội tại huyết khẩu hờ hững trêu đùa, làm huyết khẩu lỏng lẻo sau khi được sướng phát ngứa tợn.

“Ô... Muốn... Muốn...”

Lắc lắc cái mông ngứa ngáy, Giang Kiều Long cả người run rẩy ôm lấy thiếu niên, khóc hô lên nhũ danh hắn! “Ô... Hạo Hạo... Hạo Hạo!”

“Cậu —— “

Khi nghe được cậu út âu yếm gọi nickname lúc bé của hần hai lần, Kỷ Tử Hạo quơ lấy côn thịt thật lớn, lần thứ hai kích động xô xuyên qua cái hông nam nhân ——

“Ồ oa oa ——” Giang Kiều Long bị thiếu niên đẩy vào một phát liên thống thống khoái khoái mà bắn!
“Sướng chết cậu rồi cưng ơi —— Hạo Hạo —— “

Thịt huyết nam nhân trơ trên cần chặt côn thịt thiếu niên, rốt cuộc tính khí cũng được giải phóng điên cuồng mà phun lấy phun để bạch dịch một trận rồi một trận ——

Giang đại đường chủ uy chấn giang hồ, lúc này gần như nằm tiệt trong lòng cháu trai ác ma thoả thích kêu khóc dâm dăng, một lần lại một lần rơi vào không chỉ địa ngục dâm nhạc...

Giang Kiều Long ở nhà đứng hàng thứ chót, phía trên có bốn bà chị.

Năm ấy khi hần tám tuổi mẹ bị bệnh qua đời, do chị cả lớn hơn hần mười tuổi, cá tính lại nghiêm túc nên thay mẹ đảm nhiệm mọi trọng trách.

Bởi vì từ nhỏ hần không thích đọc sách, lớn lên như côn đồ, vào trung học tung hoành ngang dọc càng như cá gặp nước, không tới một năm liền được coi như đại ca trong trường.

Mặc kệ ra sao nhưng tại trường học làm sao có thể giấu võ giương oai, trước mặt bốn bà chị uy nghiêm, Giang Kiều Long bản chất hung ác căn bản không dám hó hé gì sất, ngoan ngoãn y chang mèo luôn.

Chị cả vẫn khổ cực chiếu cố cả nhà bọn họ, mãi đến khi hần tròn mười sáu tuổi, liền đi lấy chồng tận J quốc.

Từ đó đến nay đã được tám năm.

Vào năm Giang Kiều Long hai mươi tư tuổi, chị cả mang theo con trai bảy tuổi trở về thăm người thân.

Nguyên bản Giang đại đường chủ hăng hái, tiêu diêu tự tại vĩnh viễn không quên được ngày đó, không hiểu thế quái nào lại trở thành mục tiêu của tên sát tinh, từ nay về sau không còn ngày ngọ nguyệt...

Đêm trước đó Giang Kiều Long vừa mới cùng phe địch sống mái với nhau, giờ phải lê lét tấm thân đáng thương tới sân bay.

Cả nhà già trẻ, bao gồm ba, chị hai, chị ba cùng chị tư đều đứng chờ ở trước lối ra.

“Giang Kiều Long! Mày chết dí ở đâu? Trẻ như thế mới đến?” Thân là quản lý công ty đa quốc gia, chị hai Giang Mỹ Tuệ khoác trên người một bộ vest đen hung hăng trừng mắt liếc hần.

“Tôi xem nó tám phần mười là say xỉn rồi chui rút trên giường gái bar ở xó nào, đuổi đến không đứng dậy đi nổi rồi.” Chị ba Giang Mỹ Lệ mở một nhà hàng lớn ngữ điệu trào phúng nói vào.

“Đúng, em thấy nếu không phải gái quầy bar thì cũng là gái nhảy, nói trắng ra chẳng phải loại đàn ông gì sất.” Biết rằng em ham vui chưa bao giờ nói chuyện yêu đương nghiêm túc, hứng lên là lang chạ gái gú vớ vẩn, chị tư Giang Mỹ Linh phì nhổ liếc xéo.

“Tiểu Long, con cũng trưởng thành rồi, như thế nào còn cà kê dê ngỗng? Con xem mình kìa, chị cả lâu như vậy không trở về, con cũng dám muộn?” Lão ba Giang Đại Niên bắt mồm nói.

Giang Kiều Long toàn thân đau muốn chết, nhất là cánh tay trái bị thương càng đau khiến hần nói không ra lời, ngay cả hơi sức biện giải cho chính mình cũng không có.

Cho rằng thằng em không cam lòng nhận sai, ba bà chị khéo mồm khéo miệng đầy răng nanh càng triển khai toàn bộ hỏa lực, oán hận mà lời thành tích dờ hơi từ nhỏ đến lớn của hần tổng xỉ vãi.

Bất đắc dĩ đảo cặp mắt trắng dã, Giang Kiều Long vốn ngồi ghé bự trong bang phái đệ nhất châu Á —— Vân Dật Hội Phi Long đường đường chủ, cũng vô pháp tránh né số phận mệt mỏi bị thăm bị mây bà ba hoa oanh tạc.

Ngay thời khắc hần buồn ngủ đến chết khiếp, đứng đến lúc đầu gối mau phát điên, trời còn thương cảm giùm, chị cả rốt cuộc từ hải quan đi ra ——

“A a! Chị cả, chúng ta ở chỗ này!” Ba bà mãnh lực phát tay, hưng phấn mà phát sinh tiếng thét chói tai cao quang tám!

“Mỹ Tuệ! Mỹ Ly! Mỹ Linh!” Chị cả Giang Mỹ Cầm mừng rỡ như điên vọt tới, cùng ba cô em chăm chú ôm nhau!

Bốn bà một trận nhốn nháo, làm cho dân tình tại sân bay đích dân chúng được phen hóng hót.

“Ba ba! Con gái ba đã trở về.” Sau khi ôm siết các em, Giang Mỹ Cầm đi tới bên cạnh ba mình, ôm ông một cái.

“Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi.” Giang Đại Niên viên mắt phiếm lệ vỗ vỗ lưng con gái.

“Tiểu Long...”

Lần này đến phiên Giang Kiêu Long.

Hắn hơi xấu hổ cười cười.”Chị cả, hoan nghênh trở về.”

“Tiểu Long!” Giang Mỹ Cầm chăm chú ôm lấy hắn.

Đối với thằng em trai duy nhất, thân là chị cả tuy rằng dạy dỗ nghiêm túc, nhưng kỳ thực nội tâm thập phần thương yêu.

Ngay thời điểm hai chị em nhiều năm không gặp còn muốn nhiều chuyện đôi câu, có ba bà đã ngứa mồm sắp chịu không nổi rồi.

“Được rồi, tên siêu cấp quê mùa này có cái gì đáng để ôm ấp. Chị cả, con trai cưng của chị đâu?”

“Chị cả, mau cho chúng ta trông thấy tiểu Hạo đi mà.”

“Đúng vậy, em ngay cả nằm mơ đều muốn thấy nó đó.”

Ba bà em vẫn luôn bảo trì tình trạng độc thân, có được bao nhiêu tình thương đều dành tiết cho đứa cháu duy nhất trong nhà.

“Này, các cô xem, nó không phải tới rồi sao?” Giang Mỹ Cầm chỉ chỉ một thằng nhóc đang đi ra từ phía trong.

“A a —— hảo khả ái nha! Còn khả ái gấp một trăm lần so với tưởng tượng!” Ba bà diệt hệt như trông thấy sao kim liên tục thét chói tai.

Chính xác là thằng bé có khuôn mặt khả ái y chang thiên sứ.

Tóc đen ngang vai, da thịt trắng nõn. Con mắt thật to, mũi tinh xảo, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng.

Khuôn mặt hoàn mỹ như vị công chúa nhỏ không tổn chút hơi sức liền giam cầm được ngay con tim thực nữ của ba vị tù binh thềm khát!

Ngay cả Giang Kiêu Long vốn luôn thưởng thức thấp kém, không có khiếu thẩm mỹ gì sắt cũng hiểu được thằng nhóc như từ tranh vẽ bước ra này thật đáng xem.

“Tiểu Hạo, lại đây, gọi ông ngoại, dì hai, dì ba, dì tư, còn có cậu út.” Giang Mỹ Cầm cười cười giới thiệu từng người.

Không nghĩ tới thằng bé luôn luôn mở mồm là lễ phép ngọt ngào nhưng lúc này ai cũng không gọi, một đôi mắt to thẳng tiến nhìn chăm chăm vào mặt Giang Kiêu Long.

Giang Kiêu Long cũng lơ đãng, một mực cho rằng thằng nhóc bị đám phụ nữ dọa sợ hãi, cười cười ngồi chồm hồm ở trước mặt nó, trấn an vỗ về, “Tiểu Hạo, đừng sợ, các dì tuy rằng ưa nháo, nhưng đều là người tốt nha.”

“Tao chỉ biết mày sẽ không chết.”

Đột nhiên thằng nhóc chậm chạp mở miệng buông một câu duy nhất.

Mọi người nghe được bàng hoàng sửng sốt, tất cả đều không rõ ý tứ của nó.

“Tiểu Hạo, con lại nói bậy bạ gì đó?” Giang Mỹ Cầm xấu hổ uốn nắn.

“Con không có nói bậy. Mama, Hắc Bảo*** đã trở về. Nó là của con. Con muốn dẫn nó về nhà.” Thằng bé đột ngột nhanh tay ôm lấy nam nhân, lớn tiếng công khai chủ quyền.

Giang Mỹ Cầm nghe vậy đột nhiên cười ha hả! “Ha ha... Thằng nhóc nhà người, đang suy nghĩ cái gì a, đây là cậu út của con, không phải là Hắc Bảo”

“Con mặc kệ, sự thật nó là của con, cả đời phải theo con cùng một chỗ!” Thằng nhóc cố chấp nói.

“Chị cả, tiểu Hạo đang nói cái gì a?” Ba bà em hiếu kỳ hỏi.

“Không có gì, đừng để ý đến nó, thằng bé tuổi nhỏ ưa nói mò. Tiểu Long, chị xem tiểu Hạo thực sự thích em, sau này em nhất định không được tổn thương nó nha.”

“Đây là đương nhiên! Cậu út em nhất quyết cưng chiều cháu nó lên trời luôn.” Giang Kiêu Long lần đầu tiên nhìn thấy liền đem lòng yêu thích đứa cháu trai thiên sứ, tự nhiên lòng tràn đầy vui mừng mà hứa hẹn.

Nếu như lúc đó Giang Kiêu Long nghĩ đến trình tiết cái mộng của hắn có một ngày bị huỷ trong tay tên có mặt mũi thiên sứ này, cháu trai tâm địa ác ma, đại khái sẽ không vui vẻ hứa hẹn như thế đâu...

*: Á là 2 viên bi đó mờ =]]. Khổ ghê cơ, mấy thứ này cũng lắm nít nê =]] =]]

** : Á à, đụng đến từ chuyên môn dồi nà, để bản công tử nhieu chiến xí na. Cái này thực tế thuộc về cơ quan bài tiết của đàn ông nhưng ở đây chúng ta tạm gác qua một bên mờ nói về công dụng khác XD~. Trong quan hệ tình dục đồng tính thì tuyến tiền liệt được ví von như G-spot của nam giới hay còn gọi nà điểm nhạy cảm. Trong truyện tranh hay đam mỹ thường thì các bạn hay nghe những câu như: “Ồ...trúng...trúng rồi...” (phát biểu bởi thụ) hay “Chỗ này sao?” (tuyên ngôn bởi công) =]] =]], đó chính là lúc chạm phải nó nha. Nhưng ngoài đời thực thì không phải dễ trúng vậy đâu, tuyến tiền liệt nằm ở ngay dưới bàng quang, tuốt sâu bên trên, muốn đụng được đòi hỏi anh công phải có “Chiều dài” nhất định, hí hí. Cơ mờ theo lời người trong cuộc thì một khi chạm trúng sẽ có cảm giác như “dòng điện 3000V đánh thẳng lên não, rất chi xung xướng” =]] =]] (Bản công tử hêm phại người trong cuộc đều, đừng hiểu lầm ~)

***: này là tên con gấu chó iem Hạo nuôi lúc 5t nhưng sau đó thì chết. Tội chú Long gớm, nhìn nhầm ra gì ko nói đằng này bị thằng cháu nhầm thành con gấu =]] =]]. Đa tạ Lão Hầu đại hiệp đã góp ý nha ^^, mấy vụ tên tuổi nhị vị lâu chủ ta gà lóm~

4. Chương 3

Giang Kiêu Long nhất thời tỉnh lại, phát hiện chính mình đã trở lại chiếc giường lớn trong căn nhà quen thuộc.

Ghê tởm, cái thằng nhóc chết tiết kia dĩ nhiên tự tung tự tác mang mình về đây, ông làm thịt mày!

Nổi giận đùng đùng, Giang Kiêu Long lung tung mặc đại một bộ áo, đi ra ngoài phòng khách.

“Hello, tiểu Long Long thân yêu.” Trên ghế sofa trong phòng khách một người thành lĩnh lên tiếng. Nam nhân tuần tú tuyết luân nhìn hắn cười cười vẫy tay.

“Hạ Vũ Thụy! Sao chú lại tới đây?” Giang Kiêu Long sợ đến lui một bước

“Hi, không chỉ tôi mà cả lão đại cũng tới rồi đấy!” Hạ Vũ Thụy trộm trộm cười.

“A? Không thể nào?” Giang Kiêu Long trong lòng kêu khổ không ngớt.

Chính cháu trai hấn dám làm nên chuyện lớn như vậy, hấn thực sự không còn cách nào, căn bản là không còn mặt mũi nào để nhìn lão đại mà hấn luôn sùng bái, nếu không hấn cũng không đến mức phải rời nhà ra ngoài.

“Hi, thế nào, xấu hổ sao? Yên tâm, con dâu xấu thì mới sợ gặp cha mẹ chồng a!”

“Cái gì con dâu xấu, Hạ Vũ Thụy thôi, cầm miệng ngay cho tôi.”

“Kiêu Long, thế nào mà mới sáng sớm đã tức giận như vậy?”

Vân Dật Hội lão đại – Thẩm Quan Kiệu từ ngoài cửa đi đến, theo sát hấn bên người là cậu em vợ âu yếm – Hoắc Phi.

“Hi, anh rể, em xem có người tối hôm qua lại bị khiến cho chết khiếp, hiện tại cái mông đang đau nhức lắm rồi, cơn tức tự nhiên dâng trào thôi.” Hoắc Phi không chút hảo ý nhìn chằm chằm cái mông tiều tụy của Giang Kiêu Long.

Giang Kiêu Long trên mặt lúc đỏ lúc trắng, xấu hổ không nói ra lời.

Bị chọc ghẹo tới bởi, người anh em dụng tâm sáng sủa, trung hậu thành thật bị dọa muốn chạy luôn. Thẩm Quan Kiệu liếc mắt nhìn bảo bối một cái. “Được rồi, Hoắc Phi.”

Hoắc Phi không sợ trời không sợ đất lại sợ nhất chính là vị anh rể âu yếm. Nhìn thấy sắc mặt hấn trầm xuống, lập tức âm thầm le lưỡi, ngồi vào bên người hấn.

Thẩm Quan Kiệu nhìn thật sâu vào đường chữ Phi Long đường, giọng nói thật thận trọng. “Kiêu Long, quá khứ hãy để nó qua đi, cậu theo tôi nhiều năm như vậy, tôi tin cậu chắc chắn không phản bội Vân Dật hội. Bản bang chủ cùng Phi Long đường đều cần cậu, hãy trở về đi.”

“Lão đại...” Giang Kiêu Long đột nhiên phùng phùng một tiếng quỳ xuống “Tuy rằng anh khoan hồng độ lượng không trách em, nhưng em không thể không tự trách chính mình. Bởi vì em ngu xuẩn, hại Borgia chạy trốn, liên lụy Tiêu đường chủ cũng biến mất theo. Nhưng em đối với cháu trai lại không hạ thủ được để mà quản giáo, thực sự không có tư cách trở về Vân Dật Hội, thỉnh mọi người cho em từ chức đường chủ của Phi Long đường đi...”

Giang Kiêu Long nói xong lời cuối cùng, ngữ khí đã nghẹn ngào.

Hấn là không hạ thủ được.

Mặc kệ thiếu niên ấy tội ác tày trời thế nào, cũng vẫn là đứa trẻ mà hấn nhiều năm qua luôn che chở đầy đủ, hấn dù thế nào cũng không đành lòng đích thân nghiêm phạt y.

“Kiêu Long, cậu vẫn còn chưa biết sao?” Thẩm Quan Kiệu nghi hoặc nhíu mày.

“A? Biết cái gì?” Giang Kiêu Long đàn mắt hỏi.

“Vũ Thụy? Cậu chưa nói cho hấn?” Thẩm Quan Kiệu nhíu mày.

Hạ Vũ Thụy nhún vai “Em cho rằng Hoắc thiếu gia sẽ nói ra a”

“A? Chuyện đâu có liên quan gì đến em đâu! Hạ Vũ Thụy, anh ít động chạm đến bốn thiếu gia đi.” Hoắc Phi tàn bạo trừng mắt liếc hấn.

“Anh không phải trợ lý đặc biệt của Lão Đại sao? Chuyện lớn như vậy đương nhiên phải do anh nói, không phải anh cả ngày ăn no không có chuyện gì làm sao, không làm gì cần thận coi chừng mập ú bây giờ!”

“Ai bảo tôi mập ú chứ?” Trước mặt người trong lòng mà bị chê bai ghét bỏ, Hoắc Phi tức giận đến thiếu chút nữa lao tới bóp chết hấn.

“Hai người đều cầm miệng hết cho tôi.” Thẩm Quan Kiệu đau đầu, ngăn họ lại, nhắc tay định đỡ người phía dưới. “Kiêu Long, cậu mau đứng lên.”

“Không, lão đại, anh không nói rõ ràng em không đứng dậy.” Giang Kiêu Long lì lợm cố chấp kiên trì quỳ dưới đất.

“Hảo hảo, tôi nói. Tôi đã quyết định tha thứ cho Borgia, cũng cho hắn trở về J quốc. Hôm nay Tiêu đường chủ cũng đã bình an trở lại Dân Vật hội. Chuyện này coi như dừng ở đây, cậu không cần tự trách nữa. Hiện tại không phải tốt rồi sao?”

“Thực sự?” Giang Kiều Long nghe vậy vui vẻ đến nhảy dựng lên. “Lão đại! Nói cách khác anh cũng không truy cứu sai lầm của Hạo Hạo nhà em nữa, đúng hay không?”

“Hạo Hạo? Ha ha...” Hạ Vũ Thụy cùng Hoắc Phi nghe vậy lập tức ôm bụng cười to.

“Cười chết người đi được. Rõ ràng nói là hận chết cái tên tiểu quỷ kia, kết quả cũng gọi người ta là Hạo Hạo thân thiết như vậy.” Hạ Vũ Thụy trêu chọc nói.

“Đúng vậy. Nghe mà nổi hết cả da gà lên luôn.” Hoắc Phi cũng hòa theo pha trò một phen.

“Tôi vui vẻ thì mắc mớ gì mà các chú quăn a” Giang Kiều Long nắm chặt nắm tay, then quá hóa giận hô to.

“Cậu, ai chọc cậu bực dữ vậy?” Kỷ Tử Hạo từ ngoài cửa xách một túi to đi đến, vừa nhìn đồng người trong phòng, lập tức nhú mi “Các người tới làm gì?”

Nghe được ngữ khí không thân thiện của thiếu niên, Giang Kiều Long gấp đến độ lao về phía trước kéo hắn. “Cái tên nhóc này, nói chuyện với lão đại sao lại nói giọng điệu đó?”

“Cháu mặc kệ. Cậu, cháu trước tiên là nói cho rõ, cháu không cho cậu đi làm nữa.”

“Kỷ công tử, anh không cho Giang đường chủ của chúng ta đi làm trở lại, lẽ nào anh định nuôi y?” Hạ Vũ Thụy liếc mắt nhìn hắn.

“Thế nào? Anh sợ tôi nuôi không nổi sao?” Kỷ Tử Hạo lạnh lùng cười.

“Nga, không không, Kỷ gia nổi danh là phú thương khắp Đông Nam Á, không ai sánh bằng, anh thân còn là con một của Kỷ gia, vừa rồi còn bá Borgia làm anh em kết nghĩa, muốn tiền có tiền, muốn thế có thế, thế nào lại không nuôi nổi cậu út của anh chứ? Tuy rằng hắn là một con heo ú tối ngày chỉ lo ăn.” Hạ Vũ Thụy trêu chọc nói.

“Hạ Vũ Thụy, mày dám bảo ông là heo ú sao?” Giang Kiều Long xắn tay áo lên.

“Thế nào, anh dám nói không phải không? Lần trước là ai, bữa sáng đã ăn sạch mười cái “Đỉnh Ký”* tiểu lung bao** a?”

Vừa nghe đến “Đỉnh Ký” tiểu lung bao yêu thích của hắn, Giang Kiều Long nước bọt thiếu chút nữa chảy ra, bao tử đột nhiên kêu một tiếng “rột rột” thật lớn –

Hạ Vũ Thụy và Hoắc Phi nghe vậy cười đến điên đảo, từ này đến giờ lão đại trầm ổn của Vân Dật Hội cũng đều không khỏi mỉm cười.

Kỷ Tử Hạo cũng cười ha hả, kéo tay nam nhân đi tới bên bàn ăn “Hi, cậu, cậu xem đây là gì?”

Vừa mở túi ra, một mùi hương lập tức bay thẳng lên mũi khiến Giang Kiều Long hưng phấn kêu to “Tiểu lung bao! Hơn nữa nhất định đây là ‘Đỉnh Ký’!”

“Ha ha, không sai.” Nhà bán tiểu lung bao này ở rất xa thế nhưng từ sáng sớm Kỷ Tử Hạo đã tỉnh dậy, đi xe một giờ, rồi lại xếp hàng một giờ mới mua được.

“Oa, cậu ăn hết, cậu ăn hết!” Giang Kiều Long tối hôm qua cái gì cũng không ăn, lại bị người kia oán hận làm cả một buổi tối, đầu óc choáng váng, lúc này nhìn thấy tiểu lung bao âu yếm, lập tức như là sói đói, ăn ngấu nghiến tựa lang thôn hổ yết.

“Cẩn thận nóng a, cậu —” Hạo lo lắng nói

Không nghĩ tới hắn vừa mới nói xong, quả nhiên Giang Kiều Long bị mấy cái bánh bao nóng hằm hập làm cho la oai oái. “A a — bỏng chết rồi—!”

Giang Kiều Long đau đến thè dài lưỡi, liều mạng mà thổi —

“Nhanh lên, uống một chút nước đi.” Kỷ Tử Hạo quả thật đau lòng muốn chết, vội vã đưa ly nước lạnh cho hắn uống “Có đỡ hay không? Cho cháu xem cái lưỡi nào!”

Giang Kiều Long cũng không suy nghĩ nhiều, lập tức nghe lời, há lớn miệng, để thiếu niên kia kiểm tra tỉ mỉ.

“Hoãn hảo, không sao cả.” Kỷ Tử Hạo thấy đầu lưỡi không sưng gì mới thở phào nhẹ nhõm, lấy tay ôm nam nhân kéo vào trong lòng “Thật là, cậu ăn cái gì cũng luôn vội như vậy. Cháu mua hơn mười cái, nếu còn chưa đủ, cháu sẽ đi mua nữa. Sau này ăn cái gì cũng không được vội vàng như thế này nữa, biết không?”

“Đã biết rồi.” Giang Kiều Long chuyện ăn uống cũng bị giáo huấn, vô ý gật đầu.

“Cậu thật ngoan, tối nay sẽ không làm cậu đau nữa.” Thiếu niên nói câu trước thật tràn đầy yêu thương, câu sau ngữ khí liền chuyển, liền lộ khẩu khí tục tĩu.

“Bây cầm thú a, quần cậu một buổi tối vậy còn chưa đủ?” Giang Kiều Long giống như oán hận trừng mắt nhìn hắn.

Hoàn toàn quên mất còn có ba nam nhân khác tại đó, hai người cứ như vậy liếc mắt đưa tình tương bưng.

Hai người Hạ Vũ Thụy cùng Hoắc Phi e sợ rằng thiên hạ đại loạn chỉ vì cái tên chỉ lo ăn mấy món ngon, phải kêu Thẩm lão đại của chúng ta chữa cho Giang đường chủ chút mặt mũi, trịnh trọng ho khê hai tiếng nhắc nhở.

Giang Kiều Long nghe tiếng mới giật mình nhận ra mình đang nói cái gì, liền xấu hổ hận không thể đào được một cái đường hầm mà chui tọt vào.

“Cậu không ăn nữa! Lão đại, em lập tức trở lại đi làm với anh.” Giang Kiều Long vẻ mặt đỏ bừng, nhảy dựng trên ghế!

“Cậu dám!?” Kỷ Tử Hạo nghe vậy biến sắc, vỗ vỗ tay lên bàn.

Giang Kiều Long thấy thiếu niên trên mặt tức giận, theo tập quán liền co rụt lại.

Nhưng vừa nghĩ tới tất cả mọi người ở một bên mở mắt trừng trừng nhìn, không cam lòng tỏ ra yếu kém hơn hắn, lập tức đồng dạng ưỡn ngực, phản đối “Ông dám, thế nào?”

Hạ Vũ Thụy cùng Hoắc Phi nhìn Giang Kiều Long hôm nay dũng cảm như thế, nguyên tưởng rằng sẽ phải có trò hay để nhìn, không nghĩ tới thiếu niên một chút phần nộ cũng không có, quay đầu cười, sắc mặt thay đổi so với diễn viên Bì Xuyên còn nhanh hơn.

Chỉ thấy Kỷ Tử Hạo nhanh tay ôm lấy nam nhân, vẻ mặt tươi cười nói, “Được rồi, đừng nóng mà cậu út. Cháu không phải là không cho cậu đi làm, chỉ là hôm nay sinh nhật ông ngoại, mama trở về, mấy người đi cũng muốn cùng nhau chúc thọ ông ngoại, lẽ nào cậu quên?”

“Mẹ ơi! Cậu thực sự đã quên hôm nay là sinh nhật của ba, chúng ta đi nhanh đi.” Giang Kiều Long nghĩ đến đi muộn sẽ bị đám nữ nhân kinh khủng kia cắn nhai lâu bầu, lập tức sợ đến độ nhanh tay kéo hắn đi.

“Nếu ngày hôm nay là đại thọ của lão Giang, Kiều Long, vậy nghỉ thêm một ngày, ngày mai trở về đi làm cũng được.” Thẩm Quan Kiệu quan tâm nói.

“Cảm tạ lão đại”

“Vũ Thụy, cậu nói với đám đàn em, phân công tìm đại lễ cho Giang lão gia rồi đưa đi.”

“Không cần tiêu pha thế đâu Lão đại” Giang Kiều Long vô ý xua tay.

“Sao thế được. Tôi nếu đã biết, theo đạo lý không thể nào không tặng được.”

“Lão đại, em đây thay mặt ba cảm ơn anh.”

“Cậu, vậy cậu nhanh đi thay đồ đi, nhớ kỹ phải thay cái áo sơmi lần trước chúng ta cùng đi mãi mới mua được đấy...”

Thấy mặt thiếu niên tới lại, Giang Kiêu Long lập tức nhớ tới lần trước hai người tại phòng thay đồ có những cử chỉ dâm loạn hoang đường, lập tức bày ra khuôn mặt trầm trụi đỏ ửng y chang tiểu cô nương bán hàng. “Cậu không cần bận nhắc!”

Thấy nam nhân xấu hổ bỏ trốn mất dạng, Kỷ Tử Hạo cười ha ha đứng lên.

“Kỷ công tử.” Thẩm Quan Kiệu đột nhiên chuyển hướng Kỷ Tử Hạo, nhàn nhạt nói. “Kiêu Long tâm tính ngay thẳng, thần kinh cứng rắn, có cái gì cứ trực tiếp sáng khoái nói, có thể thu được hiệu quả rất tốt. Lần này chuyện của Borgia cùng Tiêu đường chủ tôi sẽ không truy cứu nữa, nhưng lần sau nếu bản bang chủ phát hiện anh lại làm huynh đệ của tôi thương tâm, Vân Dật Hội tuyệt đối sẽ không bỏ qua!”

Lão đại của Á Châu đệ nhất bang uy hách đứng lên, lực lượng tự nhiên kinh người.

Nhưng Kỷ Tử Hạo từ nhỏ kiến thức rộng rãi, hơn nữa cá tính kịch liệt không chịu thua, nghe vậy cũng không để ở trong lòng, cũng chỉ nhìn rồi lạnh lùng cười.

“Kỷ Tử Hạo, lão đại là tốt bụng thương thuyết với anh, anh nếu không nghe, Hạ Vũ Thụy tôi cam đoan với anh rằng, tương lai anh sẽ hối hận không kịp!” Hạ Vũ Thụy thu hồi dáng điệu tươi cười, biểu tình nghiêm túc cảnh cáo.

“Thế nào? Uy hiếp tập thể à? Chuyện của tôi với cậu út không cần các người quan tâm!” Kỷ Tử Hạo mặt không biến sắc đi tới cạnh cửa, tư thế ưu nhã mở cửa “Không tiễn.”

Thẩm Quan Kiệu cùng Hạ Vũ Thụy cũng không lên tiếng nữa, bước đi ra ngoài. “Tiểu Hạo, chuyện anh kể nói anh nên suy nghĩ đi. Bằng không có một ngày y hết hy vọng, thật sự ly khai anh, tất cả đều không còn kịp rồi.” Hoắc Phi nhìn hẩn một cái thật sâu, bước đi theo sau tỷ anh rể.

Hanh, cậu út không tài nào có khả năng ly khai hẩn, mặc kệ y giận hẩn như thế nào, nhưng cuối cùng rồi cũng lại trở về bên cạnh thôi.

Kỷ Tử Hạo đóng cửa lại, những điều bọn họ vừa nói một chút cũng không để lại trong đầu.

*: tên gốc viết thế này . Đây là tên nhà hàng bán bánh bao.

**:: này là tên gốc . Đây là loại bánh dc hấp trong lồng nhỏ bằng trúc. Hảo hảo đa tạ bạn Huangying đã góp ý vô cùng chi tiết ^^

5. Chương 4

Giang Kiêu Long lo lắng thúc giục, xe phi như bay đến trước cửa nhà họ Giang.

Thấy nam nhân luống cuống tay chân cởi dây an toàn, Kỷ Tử Hạo không khỏi cảm thấy buồn cười, “Cậu, cậu gấp cái gì, bây giờ còn sớm a!”

“Còn sớm? Bây giờ quy củ của nhà họ Giang chúng ta rồi sao? Ngày sinh nhật của ba, mặc kệ chúng ta bận rộn thế nào, đều phải về nhà tự mình phụ giúp, tổng vệ sinh. Nếu cậu không nhanh lên một chút, sẽ bị mắng đi bây giờ ăn tươi nuốt sống cho coi.”

“Yên tâm, có cháu ở đây, sẽ không để cậu bị các dì chửi đâu.”

“Cáp, có mà tại vì có thêm bây, ông mới càng bị chửi thảm hại hơn.” Giang Kiêu Long bắt đầu dĩ đảo cặp mắt trắng dã.

Tên tiểu tử này từ nhỏ đã là báu vật quý giá của toàn gia đình. Chỉ cần một ngọn gió thổi cỏ lay là cũng làm cả nhà họ Giang lẫn nhà họ Kỷ trở mình lo lắng. Hết lần này tới lần khác, cái tên tiểu tử này từ lần đầu tiên nhìn thấy hẩn là đã dán chặt không tha, nếu như hẩn có hơi không nghe theo, chắc chắn là sẽ có cơ hội bị toàn bộ gia đình đánh đến chết luôn.

Đã qua nhiều năm như vậy, hẳn thực sự là vẫn không có cách nào khác cả. Ai, hẳn Giang Kiêu Long nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất như thế nào lại xui xẻo thua trong tay tên tiểu quỷ này chứ?

Thấy nam nhân đột nhiên thở dài thật to, Kỷ Tử Hạo cười cười nhìn hắn, “Cậu, trong lòng cậu đang lên chửi cháu phải không?”

“Đúng thì thế nào?” Giang Kiêu Long tức giận trừng mắt nhìn hắn.

“Để cậu út thân yêu của cháu nguôi giận, cháu nguyện dâng lên cho cậu thân thể thanh xuân này...”

Mắt thấy trong mắt tên tiểu tử kia lại lần thứ hai dấy lên dục hỏa quen thuộc, “Trư ca” chủ* sẽ đứng đứng lên, Giang Kiêu Long sợ đến nhanh vươn tay che ánh mắt của hắn ——

“Ngừng lại! Ông đánh chết mày bây giờ!”

Ngay đúng lúc Giang Kiêu Long “anh dũng chống trả” thì...

“Hay lắm, bị ta bắt quả tang tại chỗ rồi!” Cửa xe bật mạnh ra, chị hai Giang Mỹ Tuệ tha đệ đệ ra ngoài xe, còn thưởng cho hắn một cú lật người mạnh bạo “Mày, cái tên tiểu tử này, đúng là gan to bằng trời mà, tiểu Hạo nhu nhược như thế, vậy mà mày dám khi dễ hắn sao?”

Nhu nhược? Cái tên tiểu tử này ngày hôm qua còn hành mình cả một buổi tối, thân thể lì như trâu, hắn nhu nhược chỗ nào?

Ồ...chị hai, con mắt của bà bị quạ mổ mất rồi!

“Dì hai à, đừng trách cậu, cậu ấy đưa con về đây!” Kỷ Tử Hạo đi ra khỏi xe, cười cười nói.

“Tiểu Hạo, thế nào không gặp vài ngày, con lại đẹp ra thế này?” Giang Mỹ Tuệ hai mắt nheo nheo nham hiểm, ánh mắt mê mị dường như nhào tới đối tượng là cháu trai kim hoàn tuần mỹ của mình, y như vòi bạch tuột cứ giữ chặt không tha.

Tuy rằng từ nhỏ đã biết người dì này ra sao, Kỷ Tử Hạo cũng không nhịn được cười khổ một chút “Dì hai à, dì cũng đến rồi. Chúng ta mau vào đi thôi, ông ngoại chắc là đang chờ chúng ta đây!”

“Được được, đến rồi thì đi vào chứ!” Giang Mỹ Tuệ không cam lòng cất bước “Mẹ con với mấy dì đã chờ con từ sớm rồi, chúng ta vào đi thôi.”

Hoàn toàn xem em trai mình như người tàng hình trong suốt, Giang Mỹ Tuệ cứ thế kéo cháu trai thẳng vào trong phòng.

“Cậu, đi thôi!” Kỷ Tử Hạo cười hướng nam nhân vươn tay.

“Không cần! Ông đây cũng tự đi được.” Cũng không biết vì sao, mỗi lần thấy thiếu niên bị nữ nhân cuốn lấy, trong ngực hắn lại vụt lên một ngọn lửa vô danh.

“Giang Kiêu Long, mày muốn chết à? Đối với tiểu Hạo, nói chuyện phải đàng hoàng chút chứ!” Giang Mỹ Tuệ nghe vậy thiếu chút nữa nổi khùng xông tới chỉnh lại lời ăn tiếng nói của thằng em.

“Dì hai à, dì đừng quát cậu mà. Cậu tức giận như vậy, đại khái là vì cái mông vẫn còn đang đau.” Kỷ Tử Hạo làm bộ chăm sóc cái mông tiều tụy của nam nhân.

A a a! Cầm miệng ngay cho ông! Giang Kiêu Long nghe vậy hận không thể xông tới bóp chết cái miệng rộng kia đi.

“Cái mông đau? Thế nào, bộ bị trĩ sao?” Giang Mỹ Tuệ vừa bước vào phòng vừa nhú mày, “Tiểu Long, chị cho mày danh thiếp, ngày mai phải đi bác sĩ khám bệnh ấy đi biết không? Chị được một người đồng nghiệp chỉ cho chỗ này chữa trĩ rất tốt.”

“Em không có.” Giang Kiêu Long xấu hổ và giận dữ rống to một tiếng.

“Ai nha, Tiểu Long, xấu hổ cái gì a? Không làm chuyện gì có lỗi với đồng tây sao phải lo mất mặt chứ!” Chị cả Giang Mỹ Cẩm trêu chọc nói “Ngày mai nên đi xem bác sĩ đi.”

“Em chết cũng không đi.” Giang Kiêu Long nắm chặt nắm tay kêu to.

“Sợ cái gì a? Nhiều lắm là một cuộc tiểu phẫu nhỏ thôi mà. Thế nào, sợ bị bác sĩ vạch móng à?” Chị ba Giang Mỹ Ly vừa nói ra, một lũ đàn bà liền cười vang.

Kỷ Tử Hạo thấy nam nhân sắp sửa tức đến phát điên rồi, lập tức “tốt bụng giải vây”, “Các dì yên tâm đi, cháu sẽ coi cái móng của cậu như ở trên người cháu, cháu sẽ hảo hảo chiếu cố đến.”

“Ha ha” mấy bà nghe vậy cười một trận lớn “Tiểu Long, em xem, cháu trai đối với em thật tốt.”

Tốt cái rắm! Giang Kiều Long thở phì phì trừng mắt nhìn thiếu niên, oán hận gặt phăng tay hắn.

“Được rồi. Đừng náo loạn nữa. Tiểu Long, em mau đi quét dọn đi, quét sạch sẽ toàn bộ nhà luôn. Mấy người bọn chị đi chợ mua chút đồ.” Chị cả Giang Mỹ Cẩm ra lệnh.

“Tiểu Hạo, con đi với các dì đi.” Chị hai Giang Mỹ Tuệ hưng phấn mà chèo kéo cháu trai bảo bối của mình.

“Đúng đúng. Tiểu Hạo thích ăn gì, các dì đều mua cho hết.” Chị tư Giang Mỹ Linh cũng chạy tới kéo tay kia của hắn.

“Không được. Cháu còn phải ở lại phụ cậu quét dọn. Dù sao ngày hôm nay thân thể cậu cũng có điểm không khỏe.” Kỷ Tử Hạo xấu xa liếc mắt nhìn sang cái móng của nam nhân.

“Ai nha, tiểu Hạo thật sự là tri kỷ tốt!”

“Đúng vậy. Thực sự là một đứa nhỏ tâm địa thiện lương.”

“Một nam nhân ôn nhu chăm sóc vợ con được như tiểu Hạo của chúng ta thật không tìm đâu ra!”

Mấy người phụ nữ vây quanh thiếu niên, mỗi người một câu nhất mực tôn vinh cháu trai bảo bối lên đến trời. Giang Kiều Long nghe được thế tức đến phát điên!

Phụ nữ mấy người thật sự là bị mù cả rồi! Cái tên này thật sự là một đứa nhỏ mặt người dạ thú.

Nếu như các người biết mười lăm tuổi nó đã cường gian cậu nó, gặp các người các người còn có thể khích lệ nó hay không?

Giang Kiều Long nghiêng răng nghiêng lợi, quả thật hận không thể trước mặt mọi người mà kéo mặt nạ của thiếu niên xuống.

Bất quá đây là chuyện cực kỳ mất mặt, đánh chết hắn cũng không nói nên lời.

Cực khổ không nói nên lời, nam nhân chỉ có thể oán hận đi về phía sau nhà.

Vừa nhìn thấy cậu đi, Kỷ Tử Hạo chờ cậu xuống đến phía dưới “Mẹ, các dì, mọi người có mua gì cũng đừng quên mua vịt quay cậu thích ăn nhất nha!”

“Hảo hảo, cái thằng nhóc này, từ nhỏ cái gì cũng muốn để cho cậu mày cả.” Giang Mỹ Cẩm cười cười.

Kỷ Tử Hạo không phủ nhận lời mẹ nói, cười hỏi “Được rồi, ông ngoại đâu rồi?”

“Ông ngoại con từ sáng sớm đã đi may y phục rồi, ông nhìn thấy trời bắt đầu chuyển lạnh, đặc biệt định đi đặt vài cái áo khoác cho con.”

“Hay thật, con cũng mua áo khoác cho ông ngoại đây này!”

“Ai nha, tiểu Hạo nhà chúng ta thật thông minh!”

“Thời gian không còn sớm nữa, con đi giúp cậu đây!” Rất sợ mấy người phụ nữ lại nói tới nói lui không dứt, Kỷ Tử Hạo nhanh chân chạy mất.

Đi tới sau nhà, thấy nam nhân thở phì phì cầm cái chổi quét mặt đất đầy lá rụng, Kỷ Tử Hạo không khỏi mỉm cười.

“Để cháu quét cho, cậu ngồi nghỉ ngơi đi.” Thiếu niên vừa định đoạt lấy cây chổi trong tay nam nhân.

“Không cần! Bây giờ giả mè� khóc chuột đi, nếu bị các dì của bây trông thấy, cậu bây chưa muốn ăn chửi.” Giang Kiều Long tài năng một chốn bị dồn đến mức này.

Trước đây, có lần cái tên tiểu quỷ này bảo muốn giúp, bắt quá hấn chỉ nhường cho tên này cầm cái khăn lau lau cái bàn, đã bị mấy bà xông vào chửi cho thôi đầu, bảo hấn ngược đãi cháu trai. Thực sự là gặp phải quỷ mà, rốt cuộc là ai ngược đãi ai chứ?

“Chính mấy dì để cháu đến chỗ cậu mà. Cậu “ở đây” tối qua bị cháu ỉ cho đến thiếu chút nữa là nở hoa rồi...”

Thiếu niên từ phía sau vòng tay ôm thắt lưng nam nhân, dùng hạ thân sờ sảng chà chà vào cái mông của hấn.

Cái mông nam nhân tê rần, cục huyết ở giữa hai mông cư nhiên không bị gì khổng chế lại đột ngột mãnh liệt co rút, giống như là cắn chặt cái gì.

Phát hiện thân thể mình phản ứng càng ngày càng quỷ dị, Giang Kiêu Long sợ đến độ vội vàng đẩy thiếu niên ra...

“Đứng xa ra một chút đi!”

Kỷ Tử Hạo đột nhiên bị đẩy một cái lão đảo, sắc mặt không khỏi trầm xuống “Vì sao mặc kệ cháu làm thế nào, cậu đều luôn phản kháng?”

“Ông là người, đều không phải món đồ chơi, bị quấy rối đương nhiên phản kháng.”

Quay về với thực tại, tên nít ranh này chẳng qua chỉ là tuổi trẻ ham chơi, chẳng qua là tìm niềm vui trên cơ thể hấn thôi.

Thiếu niên lớn lên tốt như vậy, muốn mỹ nữ thế nào mà không có, hấn chính điều không phải nữ nhân, muốn bộ ngực không có bộ ngực, muốn thắt lưng không có thắt lưng, da thô ráp, tuổi tác thì già khăng, thật sự chả có gì đáng để yêu thích cả.

Dự kiến một ngày không xa trong tương lai, một ngày bỗng nhiên hấn ghét thân thể của nam nhân, nhất định không chút do dự một phát đá văng mình.

Chết tiệt, biến đi sớm càng tốt, để không phiền ông!

Rõ ràng là nghĩ đến chuyện giải thoát cho chính mình nhưng Giang Kiêu Long không biết vì sao đột nhiên trong lòng chua xót.

Nam nhân đột nhiên viên mắt phỉ hồng, cắn chặt môi dưới, đáng dấp dầy trong mắt thiếu niên không biết có bao nhiêu khả ái mê người.

Kỷ Tử Hạo tâm thần rung động, một tay nắm lấy nam nhân kéo vào trong lòng, cúi đầu cắn nhẹ lỗ tai của hấn...

“Cậu lộ ra biểu tình dâm dăng như thế, là định câu dẫn cháu đấy à?”

Bước chân vào giang hồ đã lâu, Giang đại đường chủ dừng cảm uy mãnh, chỉ là vành tai bên ngoài bị thiếu niên khiêu khích đùa giỡn, thân thể liền phút chốc như nhũn ra “Ngô ân...Ai dâm dăng chứ...Hanh ân...Không, không được liếm...”

“Vờ vịt...” thiếu niên ha ha cười “Cậu rõ ràng thích nhất cháu cắn cậu...Mỗi lần cháu cắn một phát là cậu sướng muốn chết, nhất là ở đây này —”

Kỷ Tử Hạo lấy tay chỉ vào chính giữa hai bên mông của nam nhân.

“Mỗi lần cháu cắn cái mông dâm dăng của cậu, thần hồn cậu đều nhanh biến đi mất, cậu còn nhớ rõ không? Cậu út dâm dăng à...”

“Ông...ông...” Trong đầu tự nhiên hiện ra chính là biểu hiện dâm dăng bất kham hôm qua, Giang Kiêu Long định phản bác nhưng tìm không ra một từ để nói, nhất thời hé ra vẻ mặt nhiều tuổi trưởng đồ bưng.

“Thế nào? Lẽ nào cậu thật sự không nhớ sao?” Kỷ Tử Hạo giả vờ kinh ngạc hỏi, “Ai, thật sự là, sao cậu hay mơ hồ thế chứ, không sao cả, để cháu trai đây hảo hảo giúp cậu khôi phục trí nhớ nha...”

“Không nên a – ngô ngô —!”

Đầu lưỡi bị chăm chú cuốn lấy, cả lưỡi đều bị mút đến tê dại, nam nhân bị thiếu niên làm cho đến mức thần hồn điên đảo, lưng quần bị tháo ra lúc nào không biết.

Đến khi cái mông mát lạnh, Giang Kiều Long mới giật mình nhận thấy đại sự thật không ổn!

“Mày điên rồi à? Vạn nhất bị hàng xóm thấy thì làm sao bây giờ?” Cái mông của nam nhân lộ ra giữa ban ngày sáng lạn khiến hắn càng cố sức giãy dụa trong vòng tay thiếu niên.

“Yên tâm! Nhà sát vách đi du lịch nước ngoài rồi!” Kế bên nhà họ Giang chỉ duy nhất có một gia đình thôi. Kỷ Tử Hạo đương nhiên phải biết bọn họ đi hay ở thì mới dám làm càn như thế, nếu không hắn sẽ không cho bất luận kẻ nào có cơ hội nhìn cái mông khả ái yêu dấu của cậu hắn đâu.

“Sát vách không có ai, còn có người trong nhà à! Vạn nhất các chị đột nhiên trở về, mày muốn hại ông chết sao? Mau buông!”

“Không buông! Biết các dì sẽ sớm trở về thì cậu phải mau phối hợp đi, nếu không cháu sẽ thao cậu đến khi các dì về mới thôi. Cậu thân yêu à, cậu nghĩ nếu mama cùng các dì nếu như thấy thịt heo bống của cháu cắm ở cái mông nhỏ nhắn của cậu thì sẽ nói gì nhỉ?”

Nói cái gì? Đại khái là cái gì cũng không cần nói.

Các chị chắc chắn sẽ trực tiếp giết hắn.

Tuy rằng hắn mới là nạn nhân đáng thương bị cưỡng gian, nhưng các bà không phân biệt được thị phi kia tuyệt đối sẽ không nghĩ vậy. Các chị sẽ xì xồ là cháu trai khả ái hiền lành của các chị bị cậu dẫn.

Bị người cậu bằng đẳng bắt lương này cậu dẫn, làm ra hành vi đồng tính luyến ái thế này.

Sau đó hắn sẽ bị một phát đuổi bay khỏi nhà, từ nay về sau sẽ biến thành cô hồn dã quỷ không có nhà để về...

Ồ...Hắn Giang Kiều Long đời trước rốt cuộc tạo nghiệt gì à?

Nam nhân khóc không ra nước mắt bất đắc dĩ đành tùy ý thiếu niên đưa hắn áp ghé vào mặt đất đầy lá rụng mân mê cái mông.

“Ái chà, cái mông đẹp thiệt nha!” Kỷ Tử Hạo phát sinh âm thanh hạ lưu, xoa bóp hai mông rắn chắc của nam nhân “Tự banh mông ra đi!”

“Thằng oắt con! Con mẹ mày muốn chết à! Bắt ông tự banh ra, chết cũng không làm!” Đang giữa ban ngày, còn ở bên ngoài, chuyện mất mặt xấu hổ như thế, bắt ông làm thế nào được mà làm!?

“Thực sự không làm?” Thiếu niên thấy bộ dáng chết cũng không đầu hàng của nam nhân, khát vọng chinh phục dục vọng càng tràn đầy.

Khóe miệng cậu dẫn một nụ cười đầy tà ác, Kỷ Tử Hạo vẫn để nam nhân mặc áo phía trên, thân thủ xoa cái lưng trơn tuột cường tráng của hắn...

“Mày, mày muốn làm gì...” Giang Kiều Long lưng một trận tê dại, nhịn không được cúi người thấp xuống.

Kỷ Tử Hạo cũng cúi xuống theo, đem môi quần quít lấy da thịt hắn, dọc theo cột sống liếm một đường xuống phía dưới...

Đôi môi mềm mại của thiếu niên dường như chứa dòng điện lưu khiến kẻ khác run sợ, Giang Kiều Long nhịn không được giãy dụa thân thể, phát sinh tiếng rên rỉ nho nhỏ, “Ngô...ngô...hanh ân...”

“Còn muốn cháu tiếp tục không?” Kỷ Tử Hạo vươn đầu lưỡi liếm một đường cong hoàn mỹ trên cổ nam nhân.

“Cậu...cậu...” sáng khoái vui vẻ cực độ khiến cả người Giang Kiều Long run run nói không ra lời.

“Nói a, có muốn tiếp tục hay không?” Kỷ Tử Hạo tà ác đưa hàm răng để trên xương sống của nam nhân, nhẹ nhàng cắn một phát...

“A a a—” cảm giác vui vẻ quý dị phút chốc dừng mãnh hướng xuống cục huyết, Giang Kiều Long sung sướng gần chết phát sinh tiếng thét chói tai...

“Muốn cháu cắn ở dưới không? Muốn cháu dùng hàm răng cắn thịt huyết đâm đặng của cậu, khiến nó sưng sưng đỏ đỏ, để trông nở rộ như cây hoa cúc, mời gọi thịt heo bống của cháu cắn vào hung hăng tàn phá chà đạp?”

Thiếu niên nói thực sự tục tĩu khó nghe, nhưng nam nhân vốn đã bị chinh phục nhiều năm lại nghe huyết mạch phun trướng, một cây côn thịt thẳng tắp cương lên, ở chỗ sâu bên trong cái mông cứ như thiếu nữ ngứa ngáy khó nhịn, tự động chảy ra dâm dịch để chuẩn bị tiếp thu tính khí nam nhân...

“Ồ...lẹ, lẹ cắn cậu!”

“Muốn cháu cắn thì cậu tự banh mông dâm đặng của mình ra đi.” Thiếu niên không lưu tình chút nào ngấm ngầm truyền đạt mệnh lệnh dâm loạn.

Biết rõ nếu làm nhất định sẽ hối hận, thân thể Giang Kiều Long nhịn không được điên cuồng khát vọng, khóc lóc hướng phía sau banh mông chính mình — “Ồ—cắn cậu, mau cắn cậu—”

Tối hôm qua cục huyết đỏ tươi mềm yếu mới bị chính mình oán hận thao cho đến tận hừng đông, dưới ánh mặt trời chói mắt loé sáng đầy dâm mỹ, khiến thiếu niên nhìn thấy hưng phấn như điên, phát sinh một tiếng rống như dã thú, đem mặt vùi vào cái mông toả ra hương vị làm lòng người rối bời, hung hăng gặm cắn từng chút từng chút nộn thịt trên cây hoa cúc.

“Ồ a a a a a —!” đau đến độ da đầu tê dại, đã cảm thấy nhịn không được sướng khoái vui vẻ trong người tựa bị sét đánh trúng toàn thân, Giang Kiều Long toàn thân chà sát mặt đất đầy lá hoa rụng, tiếng thét chói tai khi đạt được cao trào không gì sánh bằng, điên cuồng mà bất tỉnh...

“Bộ dáng cậu khi bất tỉnh con mẹ nó dâm đặng, hiện tại đến phiên cháu sướng cái...”

Ngay khi thiếu niên khẩn cấp móc ra côn thịt trướng cứng, muốn cắn vào trong để sướng một lát, trước nhà đột nhiên truyền đến âm thanh cửa mở...

*: Lại thêm 1 nút nôm cho cái ấy ấy =))))~

6. Chương 5-1: Thương

“Tiểu Hạo! Chúng ta về rồi đây!”

“Tiểu Hạo! Mau ra đây, dì mua cho con hải sản mà con thích ăn nhất đây này!”

“Sách! Thế nào nhanh vậy?” Mấy người phụ nữ cứ hô to gọi nhỏ khiến Kỷ Tử Hạo nhất thời tức giận, không cam lòng dứt tính khí lại vào trong quần.

“Cậu, mau đứng lên, các dì về rồi đây!” Ôn nhu nam nhân đang mềm nhũn dưới đất dậy, Kỷ Tử Hạo tay chân gợn gàng kéo lại quần cho hẵn.

Giang Kiều Long vừa mới thông khoái bất tỉnh tay chân mềm nhũn đến thiếu chút nữa không đứng được, lay lắt dựa vào người thiếu niên để được dìu vào phòng khách.

“Ai da, Tiểu Long, mày ở nhà làm cái quỷ gì a? Chỉ là kêu mày quét tước nhà sau, mày thế nào cả một chút cũng không quét?” Chị hai Giang Mỹ Tuệ thấy tóc cùng áo quần của em trai mình dính vài phiến lá rụng, không khỏi nhíu mày.

“Đúng vậy, cái thằng nhóc này, thành thật mà nói, có phải mày lại lười biếng không chịu làm việc không?” Chị ba Giang Mỹ Lệ cũng nhảy vào quở trách kẹ.

Giang Kiều Long thấy ánh mắt nghiêm khắc của các chị, chột dạ không dám trả lời, chỉ cắn hận trừng mắt liếc sang thiếu niên.

“Ai nha, Tiểu Hạo hảo tâm ở lại giúp mày, mày lại còn dám bắt hảo trùng mắt với cháu nó, mày chán sống rồi à?” Chị tư Giang Mỹ Linh khôn khéo bắt được ánh mắt của em trai.

Hảo tâm giúp em? Nếu như thằng nhóc này thật sự hảo tâm thì chắc trời sập quá!

Nhưng để không bị đám đàn bà này tụng kinh đến rớt cái lỗ tai, Giang Kiêu Long chỉ dám để ẩm ỨC ở trong lòng vội vã phủ nhận “Không có a, em đâu có trùng nó đâu.”

“Đúng vậy, dì à, dì đừng hiểu lầm, cậu là liếc mắt đưa tình với cháu đấy mà!” Kỷ Tử Hạo cười ôm vai của nam nhân.

Giang Kiêu Long nghe vậy thiếu chút nữa thổ huyết!

“Được rồi, bớt náo loạn đi. Tiểu Hạo, con giúp cậu tiếp tục quét tước phòng ở. Mỹ Tuệ, Mỹ Ly, Mỹ Linh, mấy đứa mau theo chị vào phòng ăn, thời gian không còn sớm nữa, đợi chút nữa ba trở về thì sẽ cùng ăn cơm.” Giang Mỹ Cầm không hổ là lão đại trong nhà, lập tức đứng lên chỉ huy gọn gàng.

Mọi người kẻ trước người sau, việc chuẩn bị cơm trưa tại Giang gia sau khi Lão Gia trở về, rốt cuộc chính thức bắt đầu.

Một người tóc hoa râm, một lão nhân cao to ngồi ngay ngắn tại đầu bàn, một bàn thật dài bày đầy đủ phong phú món ngon các loại.

“Chúc ba phúc như Đông hải, thọ tử Nam sơn.” Bốn cô con gái đầu của Giang lão gia đồng loạt nâng chén chúc mừng.

“Ừ, tốt.” Giang lão gia nghiêm túc gật đầu.

“Chúc ông ngoại thân thể an khang, hài lòng như ý.” Kỷ Tử Hạo cũng nâng chén chúc mừng.

Giang lão gia vừa nhìn thấy đứa cháu đích tôn duy nhất của hắn, biểu tình lập tức biến đổi, cười toe toét “Ha ha, hảo hảo, tiểu Hạo ngoan. Được rồi, mọi người dùng cơm đi.”

“Cậu, cái này cho cậu.” Kỷ Tử Hạo gấp khối thịt quay ở giữa bàn cho nam nhân ngồi bên cạnh.

“Hanh, không cần bày đút, cậu tự gấp được.” Giang Kiêu Long trong miệng nhỏ giọng lẩm bẩm.

Đáng tiếc Giang lão gia tuy tuổi đã cao nhưng vẫn là tai thính, mắt tinh trong phút chốc đã nghe được lời nói của con trai, tức giận đến gầm lên giận dữ. “Giang Kiêu Long! Mày nói cái gì...Có gan thì nói lại tao nghe lần nữa xem nào!”

Đột nhiên bị ba rống giận, Giang Kiêu Long lại càng hoảng sợ trùng lớn mắt không dám nói tiếng nào.

“Nói a! Cái thằng này, mày định làm ba mày tức chết đấy à? Tiểu Hạo là cháu trai tốt như vậy, mày thế nào không chịu hảo hảo quý trọng, cả ngày cứ nặng nhẹ với cháu nó, mày làm cậu như thế đấy à?”

“Ông ngoại, ông đừng giận cậu mà, đều là do cháu không tốt, cháu không nên lúc nào cũng khiến cậu tức giận, cậu ghét cháu như vậy cũng phải...” Kỷ Tử Hạo khổ sở cúi đầu, ngữ khí nghẹn ngào mà nói.

Thấy thiếu niên hành động có thể sánh bằng vua điện ảnh Áo Tư Táp, Giang Kiêu Long há hốc mồm ngay tại chỗ, hoàn toàn đã quên việc phải nghĩ ra biện pháp diễn giải.

Giang lão gia cùng một đám phụ nữ vừa nhìn thấy dáng vẻ cúi đầu lau nước mắt của thiếu niên, quả thực đau lòng muốn chết, lập tức cùng vây lại, chửi Giang Kiêu Long như chửi chó!

“Giang Kiêu Long! Mày là người sao?”

“Giang Kiêu Long, mày rõ là đồ cảm thú, dám khi dễ tiểu Hạo, mày chết chắc rồi.”

“Giang Kiêu Long, mày liệu hồn thì xin lỗi tiểu Hạo ngay đi, nếu không tao không tha cho đâu.”

“Giang Kiêu Long! Giang gia chúng ta không có người vong ân phụ nghĩa, không cười với cả cháu mình như mày!”

Tội nghiệp cho một người bên ngoài lúc nào cũng được mọi người kính ngưỡng, Giang đại đường chủ uy chấn giang hồ cứ như vậy bị một đám nữ nhân vây lấy tấn công, thật khóc không ra nước mắt.

“Được rồi. Đều không nói nữa.” Giang Lão gia hét lớn một tiếng “Tất cả là do thằng nhóc này không tìm được một cô gái tốt để mà quần giáo! Mỹ Ly, lần trước không phải có nhắc đến việc giới thiệu đối tượng xem mắt cho Tiểu Long Long sao? Con lập tức an bài chuyện đấy nhanh đi.”

“Vâng! Cứ để con lo.” Chị ba Giang Mỹ Ly vỗ ngực bảo chúng.

Xem mắt? Giang Kiêu Long nghe được con mắt bừng sáng.

Ha ha, thật tốt quá! Ông đúng là ở hiền gặp lành mà.

Nghĩ đến phụ nữ mỗi lần tiếp xúc là nũng nịu, nịu kéo khiến mình lại khôi phục nam tính oai hùng, Giang Kiêu Long quả thật mừng đến thiếu chút nữa nhảy lên hoan hô.

Kỷ Tử Hạo thấy dáng dấp mừng rỡ như điên của nam nhân, tức đến lạnh lùng cười.

Tưởng cháu để cậu đi tìm nữ nhân sao? Đừng có mà mơ.

“Ông ngoại, cháu nghĩ cậu không thích chủ ý này đâu.” Kỷ Tử Hạo cười đến thập phần “ôn nhu”, “Cậu, cậu nói phải không?”

Giang Kiêu Long đang muốn mở miệng phản bác, đột nhiên cảm thấy trên đùi cực kì căng thẳng, một “bàn tay ác ma” đang sờ soạng sờ rầm đống quần hần.

Mẹ ơi, cái tên tiểu quỷ này muốn hại ông sao?

Giang Kiêu Long một chút đã chảy mồ hôi lạnh.

“Tiểu Long Long, con thế nào lại không nói câu nào a?” Giang lão gia không kiên nhẫn hỏi.

“Con...con nghĩ...”

Khóa quần của nam nhân đã bị kéo xuống đến phân nửa, nhìn vào nụ cười “ôn nhu” của thiếu niên, Giang Kiêu Long chỉ có thể rưng rưng mở miệng, “Con nghĩ...chính là không nên ba à!”

“Câm miệng! Không nên là thế nào? Mày đã ba mươi mấy tuổi đầu rồi, mày...!”

“Ông ngoại, cháu sẽ hảo hảo khuyên nhủ cậu. Ngày hôm nay là đại thọ của ông, sẽ không nên vì việc này mà phiền não, cháu kính ông một chén nữa.” Kỷ Tử Hạo vội vã nói sang chuyện khác, cười cười giơ lên chén rượu.

Giang lão gia thấy cháu cưng tươi cười, cái gì cũng quên hết, quả nhiên không hề kiên trì “Ha hả, được được, không nói nữa, cạn chén.”

“Cả nhà cùng ly!” Một đám phụ nữ để phụ họa cho thiếu niên cũng bắt đầu ồn ào.

Vì thằng cháu trai ác ma mà mất đi cơ hội khôi phục nam tính bình thường ngay trước mắt, Giang Kiêu Long thay vì hoan hô tung hoành, thì chỉ có thể câm nín hỏi trời xanh, vì “tiểu đệ đệ” anh hùng lại không có đất dụng võ mà âm thầm rơi lệ...

7. Chương 5-2: Trung

Sau khi hai người trở lại nhà, cả một buổi tối, Giang Kiêu Long bị thiếu niên dùng đủ các kiểu chơi, bị buộc phải khóc lóc thề thốt rằng trong lòng hần tuyệt đối không mừng khi nghe tin xem mắt.

Bị làm cho chết đi sống lại, nam nhân thiếu chút nữa xuống không được giường, nếu không phải do Hạ Vũ Thụy gọi điện đến kêu hần đi làm hần thật hận không thể ngủ hần ba ngày ba đêm.

“Lão đại, em tới rồi.” Giang Kiêu Long cực lực đè nén cái ngáp xuống, bước vào phòng của hội trưởng tổng bộ Văn Dật Hội, đặt mông ngồi xuống số pha.

“Ha ha...Không thể nào, lại bị quần cả một đêm à?” Hạ Vũ Thụy vừa nhìn hai mắt gấu mèo rõ rệt trên mặt nam nhân, lập tức có chút hả hê cười ha ha.

“Giang đại đường chủ, để bản thiếu gia nhắc nhở anh” Hoắc Phi cũng khởi động não nhiệt, ở một bên quan tâm mà nói, “Anh tuổi có còn trẻ trung gì nữa đâu, như thế nào lại không biết tiết chế ép xuống hết phía dưới, cần thận kéo gãy cột sống nha!”

“Gãy cột sống chẳng là gì sất, tôi chỉ sợ là “đóa hoa nhỏ” của hắc mắt đi co dân mà thôi, đến lúc đó bị người ta ghét bỏ, thì có mà khóc không ra nước mắt nha!” Hạ Vũ Thụy chế nhạo cười.

“Các chú nói bậy bạ gì đó?” Giang Kiều Long tức khí đến nỗi hận không thể lao vào cho hai tên này hai cước, đáng tiếc xương sống thất lưng cùng chân đều xuôi xị, khí lực hoàn toàn không có.

“Được rồi, mấy người đừng...khi dễ Kiều Long nữa.” Thẩm Quan Kiệu buồn cười nhìn bộ dáng đỏ mặt tía tai của nam nhân “Kiều Long, cậu đột nhiên bỏ trốn đi, chuyện gì của Phi Long đường cũng đều là tôi cùng Hạ Vũ Thụy giúp cậu xử lý, thế mới nói, chắc chắn cậu phải cảm ơn bọn này à nha!”

Giang Kiều Long nghe vậy không chút do dự liền lập tức cúi đầu “Hoắc thiếu gia, Hạ Vũ Thụy, xin lỗi, đã làm các người cực khổ.”

“Bộ tướng xin lỗi một tiếng là được sao?” Hạ Vũ Thụy gian xảo trừng mắt liếc hắc “Tôi cứ liên tục phải tăng ca cuối tuần, không có thời gian làm cái gì sất, anh nói tôi nên tính sổ với ai đây?”

“Không sai, Giang đại đường chủ anh không có chút ý thức trách nhiệm nói đi là đi, bản thiếu gia không thể làm gì khác hơn là giúp anh giữ gìn trật tự. Hại tôi cùng anh rể hạn chế thời gian thân thiết. Trước đây mỗi ngày...ít nhất...ba lần, mà trong lúc này không thể làm gì khác hơn là sửa lại còn một lần, anh nói, phải bồi thường tổn thất của bản thiếu gia thế nào đây?”

“A? Thì...thì...” Giang Kiều Long nghe được xấu hổ không ngớt, cả mặt đều đỏ.

Bất quá da mặt mỏng thì cũng có khối người.

“A Phi, cảm miệng!” Thẩm Quan Kiệu quát to nhằm che giấu vẻ mặt xấu hổ của mình.

“Hi, em nói chính là sự thật a! Cưng đừng mãnh như thế, nói cho bọn họ biết thì có sao đâu. Hay nhất là để bọn họ đi tuyên truyền giùm, để mọi người đều biết lão đại của Vân Dật Hội lợi hại đến cỡ nào!” Hoắc Phi cười tủm tỉm ngồi trên đùi nam nhân, vô tư tiến lại hôn một cái trên mặt hắc.

“Thằng nhóc này...” Thẩm Quan Kiệu quả thật dở khóc dở cười.

“Giang đại đường chủ có nghe hay không? Anh nhìn bọn tôi thế thôi chứ thật ra hy sinh cho anh rất nhiều “tính phúc” nha, anh nói, phải bồi thường chúng ta thế nào đây?” Hạ Vũ Thụy bắt đầu từng bước ép sát.

“Tôi, tôi cũng không biết” Giang Kiều Long phiền não nhìn hắc “Hạ Vũ Thụy, chú đầu óc sắc sảo, suy nghĩ giùm tôi đi.”

Trời ạ, chú em thế này không phải “dẫn hổ về nhà” sao, khác nào tự tìm đường chết?

Thẩm Quan Kiệu bắt đầu trong lòng vì huynh đệ của hắc mà mặc niệm.

“Thật sự là, những chuyện này còn phải để tôi nghĩ hộ, rốt cuộc anh có thành ý hay không a?” Hạ Vũ Thụy giả vờ bất mãn vung hai tay.

“Tôi lạy chú, Hạ Vũ Thụy, chú biết tôi không giỏi suy nghĩ mà. Nghĩ giúp tôi đi, tôi van chú, tôi lạy chú.” Giang Kiều Long vội vã gặp người.

“Cái này a...” Hạ Vũ Thụy còn đang làm bộ không thèm hỗ trợ.

“Vũ Thụy, nói đại đi đừng màu mè nữa.”

Lão đại cũng phải lên tiếng, Hạ Vũ Thụy âm thầm thè lưỡi, nhanh túm ngay thời cơ.

“Được rồi, tôi cũng không làm khó dễ anh, là thế này, lũ quán Vân Dật Hội mới đầu tư gần đây nhất chuẩn bị khai trương, công tác chuẩn bị chỉ còn mỗi một việc, để cho anh tiến hành ha! Tôi cùng thiếu gia phải hảo nghỉ ngơi.”

“Hảo, giao cho tôi.”

“Tuy là một mình anh gánh vác chuyện này nhưng đây không phải chuyện đùa, anh nhất định phải tự thân “xuất trận” – tuyệt đối không được giao cho người khác làm thay!” Hạ Vũ Thụy thận trọng nói.

“Hảo! Không thành vấn đề. Cứ giao cho tôi.” Giang Kiêu Long vẫn cứng rắn tự tin vỗ ngực.

Sắp có trò hay xem rồi.

Hạ Vũ Thụy cùng Hoắc Phi nhìn thoáng qua nhau, trộm cười.

8. Chương 5-3: Hạ

Máy bay tư nhân của hoàng thất J quốc đáp xuống phi trường sân bay quốc tế T thị.

Thăng từ đường băng cho đến tận cabin phía sau, một đoàn người lập tức xếp thành hai hàng hai bên, khom người nghênh tiếp chủ nhân của mình.

“Cung nghênh Borgia vương tử.”

Đi ra khỏi cửa cabin là một nam tử ngũ quan tuấn mỹ, nồng đậm phong tình dị quốc, là một siêu cấp mỹ nam tử người khác vừa nhìn thấy liền khó quên.

Chỉ thấy lúc này trên mặt hắn mang theo một nụ cười ôn nhu tới cực điểm, thân ôm một người da trắng nõn, một đại mỹ nhân mặt như phù dung, tư thái ưu nhã, bước xuống cầu thang.

Đám truyền thông ký giả đứng canh sẵn ở cửa sân bay vừa nhìn thấy cặp đôi tuấn nam mỹ nữ trời sinh, lập tức nhất thời ủa lên, tia sáng đèn flash chớp lên không ngừng...

“Borgia vương tử, vị mỹ nữ này là đối tượng bí mật của người phải không?”

“Borgia vương tử, vị này trong thời gian tới sẽ là vương phi phải không ạ?”

“Borgia vương tử, dự định khi nào tổ chức tiệc cưới? Lên kế hoạch sinh mấy cục cưng?”

Mặc kệ ký giả có hỏi đến thế nào, Borgia vương tử trên mặt vẫn chỉ là điềm nhiên mỉm cười, nắm chặt tay vị nữ nhân bí ẩn kia, cười mà không đáp.

“Ai nha!” Đại mỹ nhân không hiểu thế nào giữa một đồng người lại trượt chân hơi nghiêng người về trước một chút, lập tức phát sinh một tiếng duyên dáng gọi to.

“Cẩn thận!” Borgia vương tử nhanh tay lẹ mắt một phát kéo lấy ôm vào lòng “Không có việc gì chứ?”

“Cảm ơn, em không sao.” Đại mỹ nhân đỏ mặt lên, e thẹn trả lời.

Vương tử ôn nhu kéo sợi tóc rơi trên trán nàng, hai người thâm tình ngưng mắt nhìn nhau.

Rõ là cảnh đẹp ý vui, trăm năm khó gặp, không thưởng thức được mới là kẻ ngu si.

Binh đoàn paparazzi chen chúc rầm rộ ngay trước cửa, hận không thể mọc ra thêm nhiều tay, hung hăng chụp được một bức.

Mãi đến khi hai người lẩn vào chiếc Roll Royce Phantom màu bạc, các phóng viên mới nhanh chóng lên đường chạy về nhà, chuẩn bị hồi báo đầu đề tin tức.

“Ai da, đau chết em rồi!” Ngồi xuống xe, đại mỹ nhân vừa tức thời cử chỉ ưu nhã trước mặt cánh nhà báo đã kéo váy, kéo áo, đá phẳng đôi giày cao gót, thô lỗ xoa bóp bàn chân.

“Uy uy, chú ý hình tượng đi.” Borgia không biết nên khóc hay nên cười mà nói.

“Lo hình tượng cái quái gì nữa! Thực sự là một chết em rồi, anh họ thối, anh lần này chuẩn bị giày cao gót quá nhỏ, làm chân em đau muốn chết luôn nè!” Đại mỹ nhân oán giận trừng mắt với nam nhân.

“Sách, thật sự là vô dụng, vài chuyện cón con cũng không nín được.”

“Vài chuyện cón con? Anh thử mang vào coi chịu nổi chuyện cón con này không? Bản tiểu thư lần này liệu mình diễn xuất, hơi bị hay đấy đúng không?” Luôn luôn không câu nệ, ăn mặc ngổ ngáo, thiếu nữ lần đầu tiên mặc loại trang phục này, mang giày cao gót, đỉnh cao của trang phục thiếu nữ.

“Hay, thực sự là hay lắm!” Borgia ôn nhu cười với đứa nhỏ tóc ngắn trông như con trai này.

“Hi, vậy anh phải đáp ứng mang em đi gặp “Cậu” nổi tiếng đó nha, nhất định đó!” Bích Na hai mắt long lanh như tỏa ra ánh sáng, chờ mong nhìn anh họ.

“Được, được, tiểu thư, bản vương tử đã bảo sẽ đáp ứng em thì nhất định sẽ làm được. Nhưng em nghìn vạn lần đừng nói cho Tử Hạo anh là đồng lõa, tính tình hắn phải nói em cũng biết rồi...” Borgia cười khổ một chút.

“Hi, yên tâm đi, bản tiểu thư sẽ không bán đứng anh đâu.” Bích Na nghịch ngợm nháy mắt mấy cái.

“Hay nhất như vậy, bây giờ bản vương tử lập tức gọi cho Chu Đại Tiểu, nói cho hắn biết em đang ở đây—”

“A a a! Không được ở trước mặt em kêu tên hắn!” Bích Na che lỗ tai, gào thét ầm ĩ.

“Được được, không nói không nói, em đừng gào nữa.” Màng nhĩ của Borgia thiếu chút nữa là lủng rồi.

“Anh họ thôi, biết rõ em đối với tên “Trư*” ấy dị ứng, anh còn dám ở trước mặt em nhắc tới tên hắn, đồ ghê tởm!” Bích Na hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

“Anh thật sự không hiểu. Chu Đại Tiểu lớn lên tuần tú lịch sự, đối với em ôn nhu chăm sóc, em rốt cuộc còn có cái gì không hài lòng chứ!?”

“Ôn nhu? Hanh!” Bích Na nhếch môi cười nhạt “Đều là giả tạo. Tưởng giấu được tuệ nhãn của bản tiểu thư sao? Chết cũng đừng mơ.”

“Được được, là em lợi hại.” Borgia từ chối cho ý kiến, chỉ nhún nhún vai “Bất quá hắn đối với em xác thực là mối tình thâm thiết, biết rõ em cùng Tử Hạo từ nhỏ có hôn ước, vậy mà không hề truy cứu em, loại đàn ông si tình như thế bây giờ rất hiếm.”

“Được rồi được rồi, chúng ta đừng lãng phí thời gian bàn về tên “Trư” ấy nữa. Thành thật nói cho em biết đi anh họ, anh lần này giống trống khua chiêng, muốn em với anh diễn tiết mục tình ái cổ lỗ này rốt cuộc là vì sao?”

“Cái này không phải em biết rồi sao?”

“Hi, anh không nói em cũng biết. Nhất định là để kích thích người nào đó đúng hay không? Là ai, rốt cuộc là ai?” Bích Na thật sự hiếu kỳ không biết kẻ nào có thể lọt vào mắt xanh của mỹ đại nam tử như anh họ của nàng.

“Thiên cơ bất khả lộ.”

Nghĩ đến không bao lâu nữa, “người nào đó” thấy tin tức nhất định nhịn không được mà tự động chui đầu đến cửa, nam tử tuần mỹ trên mặt không khỏi hiện lên tia cười đắc ý.

*Trư: đây là cái trò chơi chữ ấy mà. Từ “Chu” trở thành “Trư” (là heo đấy)

9. Chương 6

“Cậu, cậu hiện tại ở nơi nào?”

Phía đầu kia điện thoại di động truyền đến thanh âm khiến Giang Kiều Long chợt dạ đến không dám trả lời.

“Nói a.”

“Cậu, cậu ở cơ quan, bây đừng làm phiền.”

“Đi làm? Cậu đi làm ở đâu? Thế nào ồn như vậy?”

“Không có a, ồn chỗ nào? Rất yên tĩnh a, chắc do bây ù tai rồi.”

Giang Kiều Long căn bản nói dối không chớp mắt, địa phương hắn đang đứng quả thực y chang chợ bán thức ăn.

“Phải... Hạnh.”

Niên thiếu nhẹ nhàng hừ lạnh một tiếng khiến lòng tơ Giang đại đường chủ dừng mãnh dưng hết cả lên.

“Cậu... Ông đây bề bộn nhiều việc, không rảnh dành thời gian nói lời vô ích với bây, khi khác nói!”

Giang Kiều Long sợ mình làm lộ tẩy sự thật, không đợi thiếu niên tiếp tục hỏi thêm liền vội vã gác máy.

Tuy rằng khi gặp lại khẳng định sẽ bị chất vấn một cách bi ai, nhưng bất kể chuyện gì thì đời cũng vẫn sẽ còn đẹp chán, hơn là bị tên tiểu quý biến thái chiếm dụng siêu cường kia phát hiện việc mình đang làm hiện tại.

Ồ... Nếu như bị hắn biết, nhất định sẽ chết rất thảm đó...

Hạ Vũ Thụy thối, đã vậy còn chỉnh ông quá độ, chuyện này ông nhất định tính sổ với mi!

“Đại ca, anh làm sao vậy?” Thân là trợ thủ đắc lực của Phi Long đường đường chủ, Tiểu Luân thấy đại ca hắn về mặt thống khổ, lập tức tiến lên quan tâm hỏi.

“Không có việc gì...” Giang Kiều Long vuốt mặt.

“Có đúng hay không đại ca xem không vừa mắt, chẳng tuyển tiểu thư nào? Cũng thật khó trách, lần này chúng ta ra tiền lương cao như thế, nhiều chị em hưởng ứng lệnh triệu tập làm công việc hầu gái đến thì tuyển xinh đẹp như nhau, yếm sáu phi hoàn, mọi thứ đều có, chính em còn thấy hoa mắt.”

Nguyên lai lần này “Vân Dật hội” đầu tư một lữ quán tình thú, dĩ nhiên chủ yếu phục vụ đối tượng là nam giới.

Không chỉ nhận thầu xây dựng lữ quán, từ người gác cổng đến lao công quét dọn nếu muốn được nhận ngoài việc tất cả đều phải như mỹ nữ, các chị em còn bị yêu cầu phải mặc vào trang phục hầu gái đủ loại đủ kiểu, đem khách khứa coi như “Chủ nhân” mình mà hầu hạ.

Loại công việc này không những đòi hỏi xinh đẹp trẻ trung, mà điều quan trọng nhất còn phải nhiệt tình “Phục vụ”. Sở dĩ lần này bọn họ ném ra số tiền lớn như thế, quảng bá đình đám “Đại hội tuyển chọn người đẹp”, cũng chỉ là muốn tuyển ra “Hầu gái” thích hợp nhất.

“Được rồi, ẹ, tiếp theo, tiếp theo.” Vừa nghĩ đến thiếu niên chắc là đang phát hỏa, Giang đại đường chủ đáng thương của chúng ta cũng chỉ muốn nhanh nhanh rời khỏi đây.

Một cô nàng vấy ngấn mát mắt, hai bầu ngực căng cứng đến mức kẹp chết được muối, xóc rèm lên, lắc hông uốn lượn đi vào phòng phỏng vấn.

“Bao tuổi?”

“Mười tám.”

“Sở trường?”

“Làm bánh bao.”

“Cưng biết làm bánh bao? Ân, thế thì xếp cho làm trong nhà bếp.”

“Ha ha... Nhìn lại coi, anh đây ưa nói giỡn hay thực sự nghe không hiểu? Em nói bánh bao, là bánh bao này nè——” Cô nàng một phát ngồi xuống trên đùi Giang Kiều Long, đem hai cái “Bánh bao thịt heo” trước

ngực mình chuyên chú đặt ở trên thân thể nam nhân, bên trái bắt đầu chà chà xát xát, bên phải nhào nhào nặn nặn đến khi nó từng từng mới thôi.

“Oa, đại ca, diễm phúc tràn trề a, thế nào, cảm giác không tệ đi?” Ở một bên Tiểu Luân tinh quái trợn mắt nháy nháy.

Giang đại đường chủ đã thật lâu không rờ đến gái gú, vốn phải vô cùng thèm muốn, nhưng không biết thế nào thân thể hắn lại cứng đờ, vô pháp hưng phấn, thậm chí còn có chút buồn nôn.

Xong... Lẽ nào thân thể ông bị tên tiểu quỷ chết tiệt kia cải tạo, thành ra đi với gái không nổi được “Tính” thú rồi?

Ồ... Ông không muốn a a a a!

Phát giác anh trai đối với “Bánh bao” mình hoàn toàn không có phản ứng, cô em lằng lờ vì muốn tranh thủ có được công việc tiền lương rủng rỉnh, bèn quyết định tăng đô, xuất ra luôn “Tuyệt kỹ chết người”, bằng mọi giá khiến cho anh trai dương cương cao to vì mình mà thần hồn điên đảo!

“Ai nha, chân em đây hảo đau nga.” Cô nàng đứng lên khom lưng lấy tay xoa chân nhỏ, đem vấy ngón mắt mề của mình hất lên cao, một đường xoa bóp từ dưới lên đến bắp đùi, lộ ra chiếc quần lót đen mỏng ren rua từa lưa.

Tiểu Luân ở một bên thấy vậy hai mắt đăm đăm, nước bọt chảy ròng, không nghĩ tới giám khảo phỏng vấn thể nhưng một chút dấn dáp “Tính” thú cũng không có, làm cho cô em kia tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Không thể nào, đại ca, trình diễn dâm đang như vậy nhưng anh chưa hề phản ứng?” Tiểu Luân không giải thích được nhìn hắn.

Thấy ánh mắt thuộc hạ hồ nghi, Giang Kiều Long trong lòng rùng mình, vội vã giả bộ dấn dáp “Thèm khát”. “Hắc hắc, thế nào lại không thèm phản ứng, cô em vừa đẹp vừa dâm như thế chính là nhân viên anh cần nha. Tốt, em được chọn! Tiểu Luân, đem áo quần phát cho em ấy đi.”

“A a a! Cám ơn anh đẹp trai!” Cô nàng hưng phấn đi tới, hung hăng hôn hai cái lên má hắn.

“Má ơi, đi mau đi mau!” Giang Kiều Long cả người nổi da gà, vội vã đuổi đi.

“Hi, đại ca, cảm giác rất sướng đi? Chúng ta nên hảo hảo cảm ơn Hạ đường chủ, đem công việc béo bở này giao cho chúng ta, anh em ở các đường khác nghe được chúng ta có thể phỏng vấn được nhiều gái đẹp như vậy, chắc thêm đến muốn chết ni.” Tiểu Luân đắc ý nói.

Thèm cái rắm! Ông đều nhanh bị những ... bà này phiền muốn chết! “Lẹ, Người kế tiếp.”

“Đúng vậy, đại ca. Người tiếp theo!”

Người vừa xóc rềm đi vào, chẳng là mỹ nữ gì sất, lại càng không là yêu ma quỷ quái nào, nhưng đủ để cho Giang Kiều Long trừng lớn con mắt, sợ đến cả người cứng còng ——

“A, là Kỷ công tử a, anh thế nào lại biết chúng ta ở chỗ này” Tiểu Luân mừng rỡ reo lên lớn tiếng.

“Là Hạ đường chủ của mấy người nói cho tôi biết.” Kỷ Tử Hạo mỉm cười.

A a a! Hạ Vũ Thụy đáng chết, mi e sợ thiên hạ đại loạn chưa đủ sao! Ông sẽ ghi nhớ kĩ! Giang Kiều Long trong lòng nhức nhối.

“Thì ra là thế a, đây, Kỷ công tử mời ngồi.” Tiểu Luân vội vã mang lại một cái ghế. “Kỷ công tử ngày hôm nay có đúng hay không biết đại ca chúng ta muốn phỏng vấn một đồng các em gái, sở dĩ cũng bon chen để dành ghế “Giám khảo”?”

Tiểu Luân còn nháy mắt mấy cái. “Yên tâm, đường chủ chúng ta thương yêu anh nhất, nhất định sẽ không keo kiệt chia sớt số hưởng với anh đâu, vừa nãy có một em dâm đang ngồi trên đùi cậu anh, dứt hẳn ăn “Bánh bao thịt heo” nga, ha ha...”

Trời ạ a a a, Tiểu Luân đáng chết! Ông bị miệng mồm rộng toác của mày hại chết rồi!

Kỷ Tử Hạo nghe vậy nét cười trên mặt càng rạng rỡ. “Nguyên lai cậu nói phải đi làm, là làm loại công việc này a? Thực sự là số hưởng a.”

“Đúng vậy, Kỷ công tử cũng như thế nghĩ sao. Đại ca chúng ta hẳn là phi thường hưởng thụ ni, đã tuyển chọn một vài cô em rồi, em còn giữ lại hồ sơ của các bé, nếu như đại ca thích, buổi tối em có thể gọi điện thoại kêu các bé mặc vào trang phục hầu gái, cho đại ca hảo hảo dùng thử trước tiên, hắc hắc...”

“Trang phục hầu gái? Dùng thử?” Kỷ Tử Hạo chăm chú đưa mắt nhìn nam nhân ngồi ở ghế, mỉm cười, “Tiểu Luân, tôi có chuyện rất quan trọng muốn thương lượng với đường chủ các người, anh ra ngoài cửa chờ một lát.”

Tiểu Luân liếc mắt với đại ca hẳn nhằm chờ ý kiến.

Tuy rằng rất sợ cùng thẳng nhóc biến thái chết tiệt này dính chùm một chỗ, nhưng Giang Kiều Long thấp thỏm lo sợ thiếu niên tại trước mặt thuộc hạ làm ra chuyện khiến danh dự hẳn đi quét rác, sau khi cân nhắc giữa hai chuyện, Giang đại đường chủ đáng thương của chúng ta không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng gật đầu.

“Chú xuống phía dưới nghỉ ngơi một chút, sau đó lại tiếp tục phỏng vấn.”

“Dạ, đường chủ.”

Đợi cho Tiểu Luân đi ra, Giang Kiều Long mới dám mở miệng hỏi. “Tiểu quý thối, bây giờ muốn thương lượng cái gì?”

“Đây là đồng phục của lũ quán mấy người?” Kỷ Tử Hạo không trả lời mà hỏi lại.

Thấy thiếu niên ở một bên cầm lấy váy đen mê người cùng tạp dề trắng có đường viền lá sen, đột nhiên trái tim Giang Kiều Long kinh hoàng, tức khắc sinh ra cảm giác bất thường ——

“Ừa, đúng thì sao?”

“Cậu nếu như mặc vào hẳn là nhìn đẹp lắm.”

“Cái gì?”

“Ngày hôm nay buổi tối bảy giờ, ngay lúc cháu về nhà, cháu muốn xem cậu mặc trang phục hầu gái, đứng tại cửa cung kính nghênh tiếp “chủ nhân” trở về.”

“Cho bây ở đó mơ hồ đi!” Giang Kiều Long thiếu điều nhảy dựng lên trên ghế!

“Tùy cậu. Nên nhìn thẳng vào sự thật là trên tay cháu có một đồng ảnh dâm dăng chụp cậu ở trên giường bị cháu thao đến banh rộng hai chân, cái mông nở hoa luôn, tùy hứng đi biểu ông ngoại, hẳn sẽ khiến ông rất hài lòng đi.” Kỷ Tử Hạo lộ ra mỉm cười “Ngây thơ”.

“Vương bát đản! Ông giết mày! Bắt đầu từ khi nào thì mày chụp hình?”

“Từ lần đầu tiên cậu bị cháu chơi a. Có rất nhiều nga, muốn nhìn không?”

“Trời mới thêm xem! Tất cả đều đốt hết cho ông!”

“Vì sao? Chụp đẹp như vậy, là bảo bối cháu ôm ấp rất kĩ ni. Bất quá ông ngoại thương yêu cháu như vậy, chia sẻ cho ngài ấy một chút cũng là việc nên làm.” Kỷ Tử Hạo giơ hai tay giả vờ than thở.

“Mày là thẳng bất hiếu đáng chết! Mày muốn hại ông ngoại mày lên cơn đau tim sao?”

“Trái lại cậu nên làm theo lời cháu, ông ngoại cái gì cũng sẽ không thấy, có thể hảo hảo sống trên một trăm tuổi luôn.”

“Không những là ông ngoại, bây giờ cũng không thể cho bất luận kẻ nào dòm!”

“Vậy xem biểu hiện của cậu đêm nay đi. Buổi tối gặp.”

“Chờ một chút! Cái y phục nhỏ như vậy, thế nào ông chui lọt?”

“Tự nghĩ biện pháp.”

Kỷ Tử Hạo sau khi đưa ra đề toán khó cho ông cậu thân yêu, không để ý nam nhân phát sinh tiếng kêu rên, liền vỗ mông bỏ đi.

Tại phòng dành cho cán bộ cấp cao trong nhà hàng nằm trên tầng cao nhất của tổng bộ “Vân Dật Hội”.

“Thiên Ưng Đường” đường chủ Hạ Vũ Thụy ở trước mặt thuộc hạ luôn luôn khôn khéo giỏi giang, thế nhưng lúc này y chàng em bé mẩu giáo, bị Daddy âu yếm ôm vào trong ngực, nuốt thức ăn mỹ vị.

“Thụy Thụy, đừng gấp gáp mà nuốt trọng, nên nhai trước hẵng nuốt, cẩn thận kéo nghẹn đấy.” Hạ Mặc Lâm nhẹ nhàng vuốt dọc lưng tâm can bảo bối của hắn, ôn nhu dặn dò.

“Ân...” Dem thức ăn trong miệng nuốt xuống dưới, Hạ Vũ Thụy chỉ vào ảnh chụp trên báo nói, “Daddy, ba xem, đây là nam nhân lần trước bắt cóc ba.”

Ảnh chụp Borgia vương tử mang theo bạn gái thần bí chiếm ngay tiêu đề trang trước tờ báo.

“Ân, quả nhiên là hắn.” Hạ Mặc Lâm gật đầu, “Điều không phải nghe nói các con đem hắn trả lại J quốc sao, thế nào hắn nhanh vậy liền quay lại?”

“Vân Dật Hội bọn con xác thực quyết định thả hắn đi, cùng hắn đem ân oán quá khứ xóa bỏ. Hắn có quay lại hay không chúng con cũng không quản. Thế nhưng... Hi, thành thật nói cho Daddy, hội trưởng tụi con là một bình dấm chua siêu cấp, tên Borgia này trong quá khứ đã từng theo đuổi Hoắc Phi, lão đại đến nay còn cấm tiệt hai người bọn họ gặp mặt ni.”

“Lẽ nào Borgia lần này quay lại là do muốn tiếp tục tán tỉnh Hoắc tiên sinh?”

“Hi, mới không phải, hắn là vì —— cấp, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.” Hạ Vũ Thụy xoay người vẫy tay khi thể với nam tử từ ngoài cửa đi vào! “Tiêu Viễn, đến đây ngồi chung.”

Vóc người nam tử vừa bước đến cao to thon dài, ngũ quan sâu sắc, khí chất hoang dã, trên mặt trái một đạo đao ba thật dài làm kẻ khác xem qua khó quên.

“Hạ Vũ Thụy, cậu thật là hưởng thụ a.” Tiêu Viễn thấy hắn thoải mái mà ỉ ỏi trong lòng nam nhân, không khỏi cười cười trêu chọc. “Hạ giáo sư, đã lâu không gặp.”

Hạ Mặc Lâm vươn tay chạm hắn một chút. “Gần đây thân thể có khỏe không?”

“Cháu vẫn tốt. Lần trước khiến Hạ giáo sư phải giải độc hộ cháu, cháu còn chưa kịp đáp tạ ni, thực sự là xin lỗi.”

“Không có gì, việc nhỏ như cái đinh ấy mà. Tôi có thể giúp đỡ được cho bang, trong lòng thật cao hứng.”

“Cái gì việc nhỏ a, Daddy, lần trước Borgia cho Tiêu Viễn ăn vào kỳ độc, nếu không có thuốc giải của ba cứu, đã sớm phát sinh thảm kịch một xác hai mạng rồi!”

“Cái gì một xác hai mạng? Cậu cho tôi là phụ nữ có thai a?” Tiêu Viễn không biết nên khóc hay cười trừng mắt liếc Hạ Vũ Thụy.

“Hi, vạn nhất anh chết rồi, tên Borgia kia còn không khóc thương muốn chết, đương nhiên là một xác hai mạng a!”

“Ý của Thụy Thụy là Borgia vương tử thích Tiêu tiên sinh?” Hạ Mặc Lâm kinh ngạc hỏi. “Vây ảnh chụp trên báo chí là chuyện gì xảy ra?”

“Anh nói sao? Tiêu Viễn.” Hạ Vũ Thụy đem tờ báo đưa cho hắn.

Tiêu Viễn cúi đầu nhìn một chút, trên mặt chẳng lộ ra biểu tình kinh ngạc gì sất, tựa hồ sớm đã thành thói quen rồi.

“Không có gì, tiểu bảo bối của tôi thích chơi đùa mấy trò mèo, cậu biết đó, đây cũng là một loại tình thú tao nhã.”

“Anh dự định làm sao bây giờ?” Hạ Vũ Thụy vẽ mặt đầy hứng thú nhìn hắn.

“Tiểu bảo bối của tôi nếu so sánh thì hết như mỹ thực trên bàn, có lúc cần cao thủ tôi chinh lửa thật lớn, có lúc cần để lửa liu liu...”

Thông minh như Hạ Vũ Thụy đương nhiên nghe ra ý hẩn trong câu nói, nhìn có chút hả hê mà cười ha ha. “Ha ha... Borgia đáng thương, hẩn ta ắt là bị chinh bằng “lửa liu liu” rồi...”

Kỷ Tử Hạo bảy giờ tối đứng ở cửa nhà.

Căn biệt thự biệt lập này là do ba năm trước đây, để được cùng cậu sinh hoạt độc lập mãi mãi mà xây nên.

Cũng là ở chỗ này, Kỷ Tử Hạo cướp đi trinh tiết cái mông của cậu hẩn.

Tại đây trong mỗi phòng hẩn đều lưu giữ không nhiều cũng ít thứ thuộc về cậu, thân thể nam nhân mỗi lần đều gây cho hẩn vui vẻ điên cuồng khó có thể hình dung.

Nhưng ngày hôm nay, đứng trước cửa chính không một bóng người, tâm tình của hẩn cực độ khó chịu.

“Cậu? Cậu ở nơi nào?”

Sau khi liên tục hỏi ba tiếng, Kỷ Tử Hạo tức giận triệt để.

“Cậu nếu không ra, cháu liền nói được thì làm được.”

“Cậu, cậu ở chỗ này rồi.” Sợ thiếu niên thực sự đem ảnh chụp khó coi đưa đến tay ông già, Giang đại đường chủ trốn trong rừng cây không thể làm gì khác hơn là rưng rưng đi ra.

Trên thân thể nam nhân thon dài cường tráng, áo đen bó sát cùng váy ngắn mát mẻ đến hầu như thấy hết trơn hết trọi cái mông, bên ngoài còn có tạp dề trắng viền hoa.

Nam nhân cẩu thả như vậy “ăn mặc khả ái” quần áo eo lả thật là làm người khác không dám khen tặng.

Nhưng thiếu niên vừa nhìn đến trang phục nam nhân “đã chọc giận” mình, lửa giận đầy ngập thế nhưng quay ngoắt thành dục hỏa, thanh âm trở nên ám muội nói, “Cậu thực sự là gợi cảm đến phát điên.”

“Bây biến thái a! Ông có chết cũng không thêm gợi cảm kiểu này?” Giang Kiều Long không được tự nhiên vò bứt trang phục hầu gái trên người, xấu hổ và giận dữ mà kêu to.

Bộ quần áo trên người hẩn là do uy hiếp một thợ may hàng đầu mới có được, kêu tên ấy trong ba tiếng phải khẩn cấp làm cho bằng xong.

Tuy rằng nghĩ lại gã thợ may kia khẩn trương đến mức tiểu ra quần rất đáng thương, nhưng để chính mình anh danh một đời, Giang Kiều Long tự thân dùng súng đe dọa hẩn, không được hé ra nửa chữ cho người khác.

Bất quá không biết có phải vì muốn phản động âm thầm hay không, vải vóc lại thực sự thiếu, bộ trang phục được làm riêng cho thân mình Giang đại đường chủ của chúng ta thật đúng là ngắn đến phát điên a!

“Nàng hầu bé bỏng của tôi thực sự hảo gợi cảm.” Kỷ Tử Hạo mê muội mà đem dây nhợ trên tạp dề chơi đùa. “Lại đây, kêu một tiếng chủ nhân nghe coi.”

“Chủ nhân?” Giang Kiều Long đề cao âm lượng tức giận kêu to.

“Ừa, ngoan.” Thiếu niên khen ngợi xoa đầu hẩn.

“Ngaoan cái đầu mày ấy.” Giang Kiều Long gạt phăng đôi tay đang vuốt ve hẩn. “Ông cóc thêm gợi mày, mày đừng mơ nhục nhã ông như thế.”

“Chủ nhân là thưởng cho cưng a, điều này sao tính là nhục nhã? Lại đây, bên ngoài gió lớn, mặc ít như vậy, cẩn thận cảm lạnh.” Thiếu niên sờ sảng sờ sờ bắp đùi trơn tuột dưới váy nam nhân, “Nàng hầu bé bỏng khả ái à, cùng chủ nhân vào đi thôi.”

Vừa vào đến phòng khách, “Chủ nhân” lập tức quăng ra mệnh lệnh.

“Quỳ xuống.”

“Cái gì?”

“Cưng hiện tại là hầu gái của tôi, chiếu theo quy củ của chủ nhân, chủ nhân sau khi trở về muốn cưng quỳ trên mặt đất cung nghênh.”

“Quỳ cái mông mẹ mày ấy!” Giang Kiều Long tức đến chửi ầm lên.

Ông đây đường đường là Phi Long Đường đường chủ uy chấn giang hồ muốn quỳ trước tiểu quỷ nhà người, kiếp sau cũng đừng mơ.

“Được rồi, cưng nếu đã nhắc tới mẹ tôi, vậy thuận tiện đem hình cưng chia sẻ cho mẹ tôi nhìn một tí.” Kỷ Tử Hạo thoải mái đưa tay mà rút ra điện thoại di động từ trong túi.

“A a a —— không nên a!” Giang Kiều Long vội vã chạy lại ngăn cản thiếu niên.

“Vậy trái lại có muốn hay không quỳ xuống?”

Ồ, tên ác ma nhà người!

Quỳ thì quỳ! Quân tử báo thù, ba năm không muộn. Sau đó mày cũng ráng đừng thua dưới tay ông!

Thấy nam nhân đem hàm răng cắn chặt lấy, vẻ mặt không tình nguyện quỳ xuống, Kỷ Tử Hạo ôn nhu cười.

“Ngoan. Hầu gái khả ái của tôi làm tròn bốn phận như vậy, thân là một người chủ nhân tốt, tôi quyết định thưởng cho cưng.”

“Thưởng cái gì?” Tiểu quỷ chết dẫm này lại muốn chơi trò biến thái gì nữa? Giang Kiều Long hồ nghi ngẩng đầu nhìn thiếu niên.

“Chủ nhân quyết định tặng cưng một cây đại lập xướng cho bữa cơm chiều.” Kỷ Tử Hạo tà ác móc ra tính khí đã cương thật lớn từ lúc thấy cậu mình mặc trang phục hầu gái. “Lại, còn không mau cảm tạ chủ nhân.”

“Cám ơn mày đi chết đi!” Giang Kiều Long tức thiếu điều nhảy dựng lên ——

“Quỳ xuống!” Kỷ Tử Hạo sắc mặt trầm xuống, dùng lực nắm lấy đầu nam nhân áp xuống phía dưới. “Nếu không nghe lời, chủ nhân liền thực sự nổi khùng.”

Thấy thiếu niên mặt biến sắc, Giang Kiều Long thường hay lĩnh giáo thủ đoạn biến thái của hắn sợ đến co rụt lại, lúc này mới trái lại hảo quỳ, không dám lộn xộn nữa.

“Hiện tại, mở mồm ra.” Giang Kiều Long phẫn nộ trừng mắt, chết cũng không chịu mở miệng.

“Nhanh lên một chút, không nên thử thách tính nhẫn nại của chủ nhân.” Kỷ Tử Hạo dùng tính khí nộ trưởng đập “Ba, ba” lên mặt nam nhân.

Tính khí thiếu niên không những nóng mà còn cứng ngắc, lượn lờ trên mặt khiến phát sinh một loại dâm loạn vui vẻ không hiểu nổi, Giang Kiều Long chẳng còn biết trời trăng gì sất, dĩ nhiên liền mơ hồ há to mồm.

Côn thịt thật lớn từng tác một liên sấp đến, trong miệng Giang Kiều Long tràn đầy mùi giống đục nồng đậm.

“Dùng đầu lưỡi liếm quỳ đầu chủ nhân đi. Đúng. Chính là như thế.”

Thấy cậu ăn mặc trang phục hầu gái quỳ trên mặt đất, mở lớn mồm liếm láp tính khí mình, thiếu niên quả thực hưng phấn đến phát điên, hận không thể cả đời cứ như thế cắm trong họng hắn luôn.

“Nàng hầu bé bỏng dâm đẳng à, côn thịt chủ nhân ăn ngon sao?”

Nghe được câu hỏi hạ lưu của thiếu niên, Giang Kiều Long mắc cỡ hé ra mặt mày đỏ lựng.

“Bé hầu gái xấu hổ sao? Thật đáng yêu.” Thiếu niên thấy cậu mình trên mặt ửng đỏ, toàn thân đều nhanh phát hỏa.

Hắn vội vàng rút tính khí ra, ngồi ở chiếc ghế trong phòng khách, “Lại nào, đưa lưng về phía tôi, bắt đầu tự cười.”

Chuyện mất mặt như thế Giang Kiều Long hẳn chết cũng không làm.

“Chủ nhân nói cũng có nghe chẳng?” Kỷ Tử Hạo tức vấy nam nhân, một phát xé toang chiếc quần lót, cố sức đánh vào cái mông trơn nhẵn.

Tên ngược đãi khùng điên này, dám đánh mông ông, ông sẽ nhớ kỹ.

Kỷ Tử Hạo lại dùng lực đánh một chút.

Giang Kiều Long vành mắt rưng rưng, chậm rãi xoay người sang chỗ khác đưa lưng về phía thiếu niên, kéo cao váy ngắn, run rẩy hạ người xuống từ từ, mãi cho đến khi cảm nhận được hưng khí thật lớn có thể dọa được người để ở cái khe chính giữa hai bờ mông.

“Tự mình banh cái mông ra, đem côn thịt chủ nhân cắm vào ngay.”

Giang Kiều Long nhắm mắt lại, mắc cỡ liều mạng lắc đầu. “Nếu không chịu nghe lời, chủ nhân liền đem cương đẩy ra đường, muốn không?” Vạn nhất tên biến thái này thực sự đem ông như thế đẩy ra đường, mặt mũi Phi Long Đường Giang đại đường chủ ta biết để nơi đâu?

Nam nhân khóc không ra nước mắt không thể làm gì khác hơn là tự banh mông, đem tiểu cục huyết nhắm ngay cự bồng nóng như lửa, chậm rãi ngồi xuống. Côn thịt dữ tợn bị thịt huyết vừa nhỏ vừa chặt từng tắc một nuốt hết, vui vẻ mãnh liệt cuộn trào làm thiếu niên sướng đến ngửa đầu kêu to, nắm chặt thắt lưng nam nhân, cố sức đập xuống mạnh nhất.

Rốt cuộc toàn bộ nguyên cây côn thịt đi vào ngập lụt cán, ở chỗ sâu trong tràng huyết một điểm chợt bị hưng hăng bắn trúng, thân thể Giang Kiều Long một trận co quắp điên cuồng, dĩ nhiên mới bị chơi một chút đã bắn.

“Ghe tởm, nàng hầu dâm đẳng nhà ngươi! Không có chủ nhân cho phép cũng dám bắn tinh, xem chủ nhân dạy dỗ cương ra sao!” Thiếu niên từ phía sau nắm lấy đùi nam nhân, thô bạo đưa hai chân hằn dơ rộng, càng thêm cố sức từ bên dưới mà xô xuyên lên trên.

“Mở mắt, nhìn hình dạng mình có bao nhiêu dâm đẳng.”

Giang Kiều Long bị chơi đến thần trí không rõ nghe lời mở ra hai mắt, cái gương thật to trên tường phòng khách phản chiếu cảnh tượng khó coi.

Một người nam nhân ăn mặc trang phục hầu gái, vấy kéo cao ngang lưng, lộ ra hạ thể trần như nhộng.

Hai chân hằn dơ rộng ngồi trong lòng thiếu niên, y chang tư thế của trẻ con được cho đi tiểu, có thể tưởng tượng thấy trong cục huyết đỏ tươi tro trên ngâm một cây côn thịt đen thui, đồng thời bên ngoài không ngừng chảy ra dâm dịch.

“Nhìn cương biến thành bộ dáng gì đi, tiểu dâm phụ.” Thiếu niên cười tà, tiện tay quệt lấy dâm dịch dính ở bộ vị nơi tính khí hai người kết hợp, đem ngón giữa cắm vào miệng nam nhân, “Lại nào, nếm thử hương vị chính mình đi.”

Nam nhân bị ép buộc ăn vào dâm thủy mình hẳn là phải thật nhục nhã, nhưng cái mông vừa cắn chặt côn thịt thiếu niên, cái miệng vừa mút mát đầu ngón tay hằn, Giang Kiều Long đã hoàn toàn điên loạn rồi.

Ở chỗ sâu trong tràng huyết truyền đến một trận rồi một trận ngứa ngáy, khiến cho hắn bắt đầu giãy dụa cái mông, bắt đầu nhún nhảy trên cây cự bồng cắm trong cơ thể, phát sinh tiếng thổ dốc mê loạn.

“Oh, tự mình chơi mình luôn chứ lại, cái mông ngứa ngáy dâm đẳng nhà ngươi.” Thiếu niên một mặt vỗ “Ba, ba” lên cái mông đầy đặn của nam nhân, một mặt giãy dụa phần eo hướng lên phía trên điên cuồng chọc ngoáy mạnh bạo.

Ruột gần như cũng bị đâm lủng, vui vẻ điên cuồng khiến nam nhân quen thói bị thiếu niên dâm ngược phát sinh tiếng thét chói tai muốn chết, càng thêm cố sức giãy dụa cái mông rắn chắc.

Thiếu niên vói vào trong áo nam nhân, dùng hai ngón tay nắm nhũ tiem do hưng phấn mà hơi sưng cổ sức kéo căng, kết hợp đem côn thịt bên dưới hưng hăng đâm thêm vài nhát cuối, gào thét bắn tinh luôn.

Đau đớn kịch liệt men theo thành ruột bị vui vẻ bắn tinh, khiến nam nhân một chút lại đạt được cao trào, khóc bắn đi ra.

Một cổ rồi một cổ tinh dịch đặc quánh vung vẩy văng đến trên cái gương, trò chơi nhập vai ngày hôm nay đã chính thức mở màn.

10. Chương 7-1: Thượng

Không khí buổi sáng tươi mát, ánh nắng tươi sáng.

Tối hôm qua Giang đại đường chủ bị lăn qua lăn lại cả một buổi, đang nằm ở trên giường say sưa ngủ.

Từ nhỏ Kỷ Tử Hạo lớn lên ở vùng rừng nước J, cả ngày đi trồng cây bơi lội, tinh lực tràn đầy, cho dù có ngủ ba tiếng ngắn ngủi thì sáng sớm vẫn tỉnh lại.

Yêu thương thưởng thức vẻ mặt khả ái lúc ngủ của nam nhân, thiếu niên liên tục buông xuống miệng hân từng cái hôn ôn nhu.

“Ngủ đi, bảo bối của cháu, cháu đi chuẩn bị bữa sáng thịnh soạn cho cậu.”

Tùy ý khoác lên chiếc áo ngủ, Kỷ Tử Hạo đi vào nhà bếp, mở tủ lạnh lấy ra nguyên liệu nấu ăn đã chọn mua hôm trước, bắt đầu thành thạo rửa sạch.

Từ nhỏ đại thiếu gia trà đưa tận tay, cơm dâng tận miệng, vì để ông cậu tham ăn tha hồ ăn nhiều, đặc biệt tìm đầu bếp tay nghề cao đến chỉ dạy.

Mỗi lần thấy nam nhân ăn đến mặt mày rạng rỡ, Kỷ Tử Hạo liền thỏa mãn tận đáy lòng.

“Ân, ngày hôm nay cho cậu thưởng thức bữa sáng kiểu Tây đi.”

Nam nhân ưa ăn nhất món trứng cuộn kiểu Âu hẳn là làm, bên trong phải cho rất nhiều thịt heo muối cùng phô mai, ngay cả ớt xanh mà y không thích ăn, chỉ cần xắt hạt lựu, y cũng sẽ không hề nhận ra mà nuốt sạch trơn.

Cứ như vậy, không đến một giờ, trên bàn cơm rộng rãi đã muốn bày đầy các món phong phú đẹp đẽ không thua kém khách sạn năm sao là bao.

Sau khi thiếu niên sắp xếp xong, đi vào phòng ngủ lắc lắc nam nhân — “Cậu, dậy đi, cháu làm món trứng cuộn cậu thích ăn nhất nga.”

Nguyên bản nam nhân nghe nói như thế nhất định sẽ lập tức nhảy dựng lên, thế nhưng ngày hôm nay làm bầm không thèm đứng dậy. “Hừ... Đừng ồn... Cậu còn muốn ngủ...”

“Hi, xem ra tối hôm qua cháu làm cậu mệt muốn chết rồi...” Thiếu niên vừa đắc ý vừa đau lòng một phen ôm lấy nam nhân, hướng phòng ăn đi đến.

Ôm lấy ông cậu cho ngồi trên đùi mình, Kỷ Tử Hạo cầm lấy cái nĩa, một miếng lại một miếng đút cho hẳn. “Cậu mở miệng ra nào... A, đừng nuốt nhanh như vậy chứ, phải chậm rãi nhai... Đúng, cậu thật ngoan...”

Mỗi lần đút một miếng lại hôn lên một chút ở ngoài miệng nam nhân, trên mặt thiếu niên hé mở biểu tình chẳng bao giờ lộ ra trước mặt người ngoài.

Là ôn nhu.

Chỉ tiếc nam nhân ngủ đến mơ mơ màng màng, không nhìn thấy tâm ý chân chính của thiếu niên.

Leng keng — leng keng —

Ngay lúc Kỷ Tử Hạo đang đút cậu vui vẻ thì, thỉnh linh xảy ra tiếng chuông cửa cắt đứt thời gian ngọt ngào của hai người —

“Mới sáng sớm mà ai đã đến không biết?” Niên thiếu cau có nhũu mày, nhẹ tay nhẹ chân đem cậu thả xuống sô pha.

Nguyên bản Kỷ Tử Hạo tính toán một khi mở cửa sẽ đem người đuổi đi, thế nhưng khi nhìn đến khách thì kinh ngạc trợn mắt!

“Tiểu Bích?”

“Hey, bạn thân! Đã lâu không gặp!” Bích Na trên mặt lộ vẻ tươi cười sáng lạn, cổ sức vỗ vỗ bờ vai của hắn!

“Cô, cô lúc nào thì từ nước J tới? Anh cả thế nào không nói cho tôi biết?” Kỷ Tử Hạo đột nhiên có cảm giác bị sắp đặt.

Hắn cùng Borgia vương tử – anh họ Bích Na là anh em kết nghĩa, ngày hôm qua bọn họ vừa gặp mặt, thế nhưng anh cả lại không để lộ nửa câu, rõ ràng là sợ hắn sớm có đề phòng trước.

“Uy, anh không mời tôi vào nhà ngồi, lại đứng ngay tại cửa tra hỏi, đây là cái đạo đãi khách gì a?” Bích Na khó chịu đẩy hắn một phen.

“Hảo hảo, vào đi vào đi.” Kỷ Tử Hạo bất đắc dĩ đưa hai tay ra.

“Hi, cuối cùng cũng cho tôi đến xem nhà ở của anh rồi.” Bích Na chấp tay sau đầu, bắt đầu tỉ mỉ quan sát, “Àn, quả nhiên rất sang trọng. Lúc trước anh đồng ý đem “Kim lung hoa*” trân quý bán cho tôi, chính là vì muốn mua cái nhà “Kim ốc tàng kiều**” này đúng không?”

Bích Na cùng hắn là thanh mai trúc mã từ nhỏ cùng nhau lớn lên tại nước J. Cả hai gia cảnh giàu có, cũng không thiếu tiền.

Ham mê lớn nhất của cả hai là sưu tập động thực vật quý hiếm trên đời.

Một khi đã rơi vào tay, trở thành “Sủng vật” của mình, mặc kệ người khác ra giá tiền cao cách mấy cũng tuyệt không đồng ý từ bỏ những thứ yêu thích.

Nhưng vào ba năm trước, hắn là vì muốn mua căn nhà này, để hắn cùng cậu út có thể ở chung, rồi lại không chịu xin tiền ba mẹ, dứt khoát kiên quyết đem một trong ba cây “kim lung hoa” duy nhất trên thế giới mà hắn dày công chăm sóc bao năm bán cho Bích Na.

“Anh yêu thương cái ông cậu kia như vậy, vì y cái gì đều chịu hi sinh, y nhất định rất hài lòng rồi?”

“Chuyện này cậu tôi không biết, cô đừng có lắm mồm.”

“Hi, chỉ biết anh sĩ diện. Khẳng định không nói cho y.”

“Sĩ diện chính là cô đó. Rõ ràng đối với tên Chu Đại Tiểu kia có cảm giác, còn làm bộ làm tịch trưng ra hình dạng như thần thánh bất khả xâm phạm.”

“Tiểu tử thôi, cầm miệng cho tôi!”

Hai người dọc đường đi vào phòng khách cãi nhau ầm ĩ.

“Oa, này là “Kiều” mà kim ốc anh giấu đây a?” Bích Na vừa nhìn đến nam nhân đang nằm ngủ say trên sô pha, lập tức hưng phấn mà xông lên trước.

“Uy, không được phép đụng hắn!” Kỷ Tử Hạo nhanh chóng níu cô nàng kinh khủng này lại, một tay lấy cậu che chở trong lòng.

“Tôi van anh, làm bằng thủy tinh a? Chạm một chút cũng cũng có sao đâu, thật hết nói nổi.” Bích Na khoanh hai tay lại, bất mãn trừng mắt liếc thiếu niên.

“Sẽ không cho cô sờ.”

Ngay thời điểm hai người đang ồn ào không thể can ra ——

“Cáp a ——” Giang Kiều Long đột nhiên xoay người ngáp một cái thật to, từ trong lòng thiếu niên hơi hơi mở mắt.

“Cậu tỉnh rồi à?” Kỷ Tử Hạo cười cười sờ mặt nam nhân.

“Àn...” Nam nhân còn buồn ngủ không có phát hiện có thêm người bên cạnh, lại như cũ nằm trong vòng ôm ấm áp của thiếu niên, làm nũng tự mình phát sinh một tiếng ưm.

“Đói bụng đi? Vừa mới dứt cậu ăn chút trứng cuộn, chúng ta lát nữa lại ăn thêm chút bánh mì có được hay không? Cháu vừa mới nướng xong đó nga.”

Vừa nghe đến hai thứ trứng cuộn cùng bánh mì này nọ, bao tử Giang Kiều Long đã bắt đầu kêu càu nhàu càu nhàu ——

“Cậu muốn ăn! Cậu muốn ăn!”

“Hảo hảo, chúng ta đi ăn.” Thiếu niên yêu thương cười cười, một phát đã đem nam nhân từ trên sofa ôm ngang lên. “Bây muốn làm gì? Ông tự mình đi được rồi.” Giang Kiều Long có hơi xấu hổ đấm hấn một chút.

“Tối hôm qua cậu bị cháu làm vài lần đến hôn mê. Nhất định mệt muốn chết rồi, nên để cháu ôm đi.”

“Bây còn dám nói? Đều là bây làm hại!” Nhớ tới tối hôm qua chính mình khoác trên người quần áo hầu gái, bị thiếu niên đặt ở dưới thân chơi đến chết đi sống lại, Giang Kiều Long liền lửa giận đầy mình.

“Dạ dạ, đều là cháu không ngoan. Cho nên sáng sớm cháu liền làm món trứng cuộn cậu ưa ăn nhất a.” Kỷ Tử Hạo biết rằng dùng đồ ngon hối lộ nam nhân là phương pháp hữu hiệu hàng đầu.

“Hanh, lần này liền tha thứ cho bây.” Quả nhiên Giang Kiều Long một khi nghe được có món ăn ngon, liền tiêu tan toàn bộ lửa giận.

“Hi, vậy cảm ơn khoan hồng độ lượng của cậu nha.”

“Lắm lời!”

Giang Kiều Long hoàn toàn không có phát hiện mình với thiếu niên giống như một đôi tình nhân đang liếc mắt đưa tình.

Thế nhưng thiếu nữ ở một bên thấy rõ mồn một.

“Cáp, cái ông cậu này thật đáng yêu nha!”

Vừa nghe đến trong nhà đột nhiên truyền tới một giọng nữ, Giang Kiều Long hoảng sợ kinh dị, bỗng từ trong lòng thiếu niên nhảy dựng lên ——

“Mẹ ời! Cô là ai?” Nhìn thấy cô gái lạ hoắc không biết là ai, Giang Kiều Long há hốc mồm tại chỗ.

“Hi, cậu hảo. Cháu là Bích Na, cậu gọi Tiểu Bích là tốt rồi. Cháu cùng Tiểu Hạo là thanh mai trúc mã, từ nhỏ cùng nhau lớn lên.” Bích Na cười hì hì nhìn nam nhân.

“Bây, bây đến đây lúc nào?” Mẹ ời, cháu nó sẽ không nghe hết cái đoạn đối thoại mới đây của mình cùng thằng nhóc chết tiệt kia đi?

“Cháu vừa mới tới.”

Hô, hoàn hảo.

“Chẳng qua chuyện hai người nói gì cháu nghe được toàn bộ.”

“A a a a! Không thể nào?” Giang Kiều Long nhin không được phát sinh một tiếng kêu rên, quay đầu nhìn thiếu niên cầu cứu ——

Xong rồi, cháu nó không lẽ đã biết quan hệ của chúng ta rồi? Vạn nhất lại đi nói ra, Hạo Hạo sau đó làm sao có thể làm người?

Không được! Mình nhất định phải nghĩ ra biện pháp ngăn cản cô ta!

Hoàn toàn không nghĩ tới nếu sự tình bị phanh phui thì chính mình cũng có thể thân bại danh liệt, Giang Kiều Long lúc này để bảo hộ thiếu niên, đã tính toán ra chiêu cuối cùng.

“Em gái này, cô chắc là không biết thân phận tôi. Thành thật nói cho cô, ông đây chính là hắc đạo hàng xịn, muốn cho một người đột nhiên biến mất khỏi thế giới có rất nhiều phương pháp, cô biết phỏng?” Giang Kiều Long tận lực giả ra biểu tình hung ác, hung hăng nhìn chằm chằm thiếu nữ.

“Ha ha, quả nhiên y chang Tiểu Hạo nói, bộ dạng cậu tựa như Hắc Bảo nga.” Bích Na nhìn nam nhân cao to biểu tình lẫn động tác phô trương thanh thế, nhin không được cười ha ha.

“Hắc Bảo? Ai là Hắc Bảo?” Giang Kiều Long nghĩ qua tên này thập phần quen tai, dường như trước đây cũng có người từng đề cập.

“Tiểu Bích!” Kỷ Tử Hạo lạnh lùng cảnh cáo, “Còn nhiều chuyện nữa thì xin mời cô ra ngoài!”

“Được thôi, không nói thì không nói.” Bích Na thấy mặt thiếu niên trầm xuống, len lén lè lưỡi.

“Hắc Bảo”, kỳ thực là một con gấu chó Kỷ Tử Hạo nuôi khi còn bé, là giống hoang dại gần như tuyệt chủng.

Nhớ rõ cái năm bọn họ được năm tuổi, là thời gian Hắc Bảo vừa được đem tới nhà Tiểu Hạo, tính tình phi thường hung dữ, rất khó tiếp cận.

Thế nhưng Tiểu Hạo thích chính là nó, không để ý nguy hiểm mỗi ngày dính vào bên cạnh.

Ngày qua ngày, đại khái Hắc Bảo cũng hiểu tâm ý của cậu bé, từ nay về sau bỏ cảnh giác, cùng Tiểu Hạo chơi chung một chỗ.

Tiểu Hạo mặc dù có rất nhiều “Sủng vật” trân quý, nhưng yêu nhất là con gấu chó to lớn tính tình hung dữ nhưng bên trong hiền lành này.

Đáng tiếc... Vào năm Tiểu Hạo bảy tuổi, Hắc Bảo thể nhưng do bệnh mà chết đi.

Tiểu Hạo đáng thương đau buồn đến vài ngày không ăn không uống, trì trệ không chịu đem Hắc Bảo chôn cất.

Mẹ hắn vì muốn hắn thoát khỏi tình trạng buồn khổ, đành dẫn hắn về quê cũ thăm người thân.

Không nghĩ tới qua một kì nghỉ hè, khi Tiểu Hạo trở về, thể nhưng nói cho mình rằng Hắc Bảo không có chết, nó đã trở lại bên người hắn.

Nguyên lai hắn nói chính là nam nhân cao to ngăm đen trước mắt này —— cậu ruột hắn.

Đại khái chỉ có điều là không có ai biết mình bị coi như hàng thay thế “Sủng vật” lại vui vẻ cả.

Nghĩ đến nếu như nam nhân biết được chân tướng nhất định sẽ rất thương tâm, Bích Na trái lại cũng rất có chừng mực mà câm miệng.

“Nếu như không có việc gì, mời trở về cho, bữa sáng của cậu còn chưa có ăn xong nè.” Kỷ Tử Hạo để mọi thứ không phức tạp lên, thậm chí mau chóng đem mầm mống tai họa này đuổi đi.

“Không công bằng! Tôi cũng chưa có ăn sáng a! Như vậy được rồi, chỉ cần các người cho tôi ăn no, tôi coi như cả ngày hôm nay cái gì cũng chưa từng nghe được, sao nào? Cậu ——” Bích Na ngọt ngào kêu một tiếng.

“Không cho phép cô gọi hắn như thế!” Kỷ Tử Hạo một tay gắt gao ôm lấy nam nhân, “Cậu là của một mình tôi!”

“Ai là của một mình bây?” Giang Kiều Long vừa ngượng ngùng lại vừa tức giận, cổ sức giãy khỏi vòng tay thiếu niên. “Cút ra xa ông một chút!”

“Cậu đừng nóng giận mà, lại đây, ngồi xuống ăn bữa sáng, đều mau nguội rồi.”

“Ông không ăn nữa!”

“Ngoan nào... Lại đây, cháu dứt cậu có được không?”

“Ai muốn bây dứt, cút ngay!”

Hai người tiếp tục do dự, liếc mắt đưa tình, hoàn toàn không biết có một thiếu nữ chết đói đã nhào tới bàn ăn.

~*: dịch ra nghĩa Việt sẽ là “Cái lồng hoa bằng vàng”. Đây là tên cây hoa iêu quý của bạn Hạo

***: “Kim ốc tàng Kiều” nghĩa là nhà vàng cho người đẹp ở.

Đây là chuyện về Hoàng hậu A Kiều của Hán Vũ Đế

Trần A Kiều, con gái Quán Đào Công Chúa Lưu Phiêu, Hoàng hậu của Hán Vũ Đế Lưu Triệt.

Lưu Phiêu vốn định đem gả A Kiều cho thái tử Lưu Vinh, bị mẹ của Lưu Vinh là Lật Cơ cự tuyệt, mới đem A Kiều gả cho Lưu Triệt là con của Vương Mỹ Nhân. Cảnh đế cho là A Kiều lớn tuổi hơn Lưu Triệt nên tỏ ý không bằng lòng. Một hôm Vương mỹ nhân đem Lưu Triệt đến thỉnh an Quán Đào công chúa, công chúa ôm Lưu Triệt vào lòng hỏi “gả A Kiều cho người làm vợ có được không? ” Lưu Triệt cười đáp “Rất tốt, nếu được A Kiều làm vợ, xin làm nhà vàng cho ở! ”. Đó là gốc của thành ngữ “Kim ốc tàng Kiều”. Hán Cảnh Đế cho là con mình tuy nhỏ mà yêu mến A Kiều như thế nên cũng nhận lời.

11. Chương 7-2: Hạ

Bên này, bắt đầu chiến dịch “Phóng lao thì theo lao” ...

Borgia vương tử vì bạn gái thần bí của hắn mà tổ chức yến hội xa hoa.

Kể quyền quý chức to ghế bự trong xã hội thượng lưu đều tranh giành hợp mặt.

Nhất thời ăn uống linh đình, quan lại tập hợp.

Nhưng nam nhân thân là diễn viên chính lại lộ vẻ mặt tẻ nhạt ngồi ở một bên, ngay cả lễ nghi đứng dậy cùng tân khách hàn huyên đều lười làm.

“Anh à, anh làm sao vậy? Mấy ngày nay luôn không tập trung gì hết.” Bích Na đặt móng ngồi vào bên người hắn, nhỏ giọng oán giận.

“Có sao à? Anh vẫn khỏe mà.”

“Nói chuyện như xác chết mà còn bảo sống tốt?” Bích Na nhin không được đảo cặp mắt trắng dã.

Anh họ cô là người thừa kế duy nhất của hoàng thất nước J, tướng mạo tuấn mỹ, địa vị tôn quý, từ nhỏ muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, thì cho là mấy năm trước từng đau khổ truy đuổi một mỹ nhân phương Đông đi, cũng chưa từng thấy hắn thất hồn lạc phách quá như thế.

Xem ra anh họ lần này thực sự bị đổ rồi! Bích Na chắc cú nghĩ thầm.

Chỉ có điều việc đó càng khiến cô càng thêm hiếu kỳ, rốt cuộc ai là vị “Chân mệnh thiên nữ” kia?

Ngay thời điểm Bích Na miên man suy nghĩ, lại bị anh họ không hề báo trước dọa cho khiếp vía!

“Chết tiệt! Tôi không chờ nữa!” Borgia đột nhiên đứng dậy nhảy dựng lên!

Hắn đã đợi bảy ngày rồi đó! Thế nhưng tên hỗn đản đó một chút cũng không thấy bóng dáng.

Đầy ngoài đường kia, phô diễn toàn là ảnh chụp thân mật của hắn cùng nữ nhân, vì sao cái tên chết tiệt ấy toàn bộ không hề phản ứng?

Ghê tởm, sẽ không thêm chờ đợi vô lí nữa, hắn sắp điên rồi!

“Không đợi? Không đợi ai?” Bích Na thấy ông anh họ kích động như vậy, không khỏi ngẩn người.

“Em đừng quản. Anh có việc đi trước, yến hội đêm nay tự mình em đối phó đi.”

“A? Anh, anh có làm hay không a! Em thế nhưng bị lẫn qua lẫn lại cả một buổi trưa, ăn mặc trang phục theo yêu cầu của anh hết, anh cứ vỗ vỗ cái mông rồi đi như vậy, để em một mình ở lại chỗ này sao?” Bích Na thở phì phì quả trách.

“Em không hiểu! Y không thêm tới, cái yến hội này một chút cũng không dùng được nữa rồi, em bảo còn chờ làm gì?”

“Người kia rốt cuộc là ai, anh nói cho em biết đi! Bản tiểu thư tự mình đi đem y lại đây!” Bích Na bày ra tư thế “Cầm nã thủ”!

“Vị tiểu thư khả ái này muốn chuẩn bị túm ai a?”

Một người đàn ông cao to đột nhiên xuất hiện phía sau hai người, cười cười nói.

Vừa nghe được tiếng nói trầm thấp, cả người Borgia chấn động ——

Y rốt cục tới! Không biết là phần nộ hay còn là cái gì, trái tim vương tử kinh hoàng, máu gia tộc, từng tế bào trong nháy mắt thức tỉnh cảnh giác.

“Đã lâu không gặp rồi, vương tử thân yêu của tôi...” Nam nhân cúi đầu ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nỉ non.

Bên tai Borgia một trận tê dại, vương tử cảm giác chính mình bị mạo phạm bỗng nhiên xoay người lại, cao ngạo thấp giọng khiển trách! “Câm miệng cho bản vương!”

“Không thích tôi gọi cưng như vậy sao? Hay là cưng thích nghe tôi gọi cưng là...” Tiêu Viễn mỉm cười, “Tiểu bảo bối —— “

“Câm miệng!” Khuôn mặt đẹp trai chợt đỏ lên, Borgia cũng không thêm suy nghĩ nhiều, gấp đến độ bịt kín cái miệng của y!

Vốn tưởng rằng có thể ngăn lại nam nhân nói năng lỗ mãng, không nghĩ tới thế nhưng Tiêu Viễn vươn đầu lưỡi bắt đầu liếm lòng bàn tay vương tử.

Dòng điện từ lòng bàn tay chạy khắp toàn thân làm Borgia vương tử nhịn không được phát sinh rên rỉ nhỏ nhỏ.

Bích Na thấy dáng dấp anh họ thất hồn lạc phách lúc trước, hai mắt ươn ướt, hai má ửng đỏ, tại trước mặt người đàn ông xa lạ rất giống một thiếu nữ đang chìm đắm trong mối tình đầu, trong đầu lập tức chột lóe ánh sáng!

A, nguyên lai người anh họ chờ không phải là “nàng”, mà là “chàng” a!

Hơn nữa xem hành động hai người trong lúc đó, ông anh mình tựa hồ mới là người bị “ăn” nha.

Hi, cái này quả phần khích!

Hoàn toàn không phát hiện ra ánh mắt hưng phấn của em họ, Borgia e sợ cho nam nhân ở trước mặt công chúng lại lần nữa làm ra hành vi có thể tổn hại danh dự hoàng thất, cắn giận rút tay về, “Trước mặt vợ chưa cưới của tôi, anh bớt ghê tởm đi!”

“Vợ chưa cưới?”

“Không sai!” Borgia một phát ôm chầm lấy Bích Na, “Vị thiên tiên xinh đẹp này, tấm lòng hồn nhiên, mỹ nhân ôn nhu vô cùng hay chính là vợ chưa cưới của Borgia tôi!”

Bích Na nghe được lời ông anh miêu tả mình, thiếu điều một phen cười lớn.

“Nga.” Tiêu Viễn nhàn nhạt lên tiếng.

“Cái gì “Nga”?” Borgia thấy nam nhân phản ứng bình thản ngoài dự đoán, ruột đều nhanh bùng nổ luôn!

“Bằng không cưng muốn tôi nói cái gì?” Tiêu Viễn nhún vai.

“Anh ——” Borgia tức giận đến run cả người, liều mạng trừng mắt với y. “Anh là đồ bại hoại của xã hội! Con người vô tâm vô phé! Bản vương ngày hôm nay sẽ vì dân trừ hại! Anh có ngon liền đấu một mình với tôi!”

“Đấu một mình?” Khóe miệng Tiêu Viễn câu dẫn ra nụ cười đầy ý vị thâm trường, nhẹ nhàng mà liếm liếm môi dưới. “Bất cứ lúc nào cũng có thể, vương tử thân yêu.”

“Hừ, đi theo tôi!” Vương tử lửa giận tận trời hất tóc ra sau đi thẳng.

“Xin lỗi không tiếp được rồi, em họ khá ái.” Tiêu Viễn sau khi vừa hôn nhẹ nhàng lên tay Bích Na, liền đi theo vương tử.

Em họ? A! Nguyên lai y sớm biết thân phận mình?

Trời ạ, anh họ, nguyên lai mỗi nước cờ của anh chuẩn bị từ nhà đều nằm trong kế hoạch của người ta, thế nào lại có phần thắng?

Xem ra anh chọc vào chính là một nhân vật không đơn giản a, anh nên tự mình hảo hảo bảo trọng đi, cô em này sẽ chân thành cầu khẩn cho...

A-men.

“Buông! Anh đem bản vương tới nơi này làm gì?”

Borgia vương tử vốn có kế hoạch đến phòng khách riêng cùng nam nhân một mình giao đấu, mới đi được phân nửa đã bị tên Tiêu Viễn to gan lớn mật một phát kéo ngay vào góc cầu thang ——

“Tôi chờ không nổi nữa!” Tiêu Viễn đem hai tay vương tử đặt ở trên tường, cương quyết chen vào giữa hai chân hắn, “Thấy cương ở trước mặt tôi lắc lắc cái mông bước đi, cương bảo tôi thế nào nhịn cho được?”

“Ai lắc lắc cái mông bước đi đâu? Không cho phép anh nói xấu bản vương tử!” Borgia quả thực bị cái tên lưu manh hạ lưu này chọc đến phát điên!

“Còn nói không có?” Tiêu Viễn xấu xa cười, đao ba* trên mặt làm vẻ mặt của y có vẻ càng thêm tà ác. “Nhìn cương xoay cái mông dâm dăng cũng biết cương đang muốn làm rồi.”

“Muốn anh đi chết thì có!”

“Ai, lâu như vậy không gặp, tiểu bảo bối của tôi chính như thế ưa mạnh miệng.” Tiêu Viễn giả vờ thở dài bất đắc dĩ.

“Ai mạnh miệng nào? Tôi mong muốn đời này cũng không thấy anh!”

“Thật sao? Lê nào cương không phải đang đợi tôi sao?” Tiêu Viễn cúi thấp người xuống, đôi mắt thâm thúy nhìn thẳng vào hắn, “Hàng ngày, hàng đêm, không có lúc nào là không đợi tôi xuất hiện, chờ tôi đau xót trách mắng, không cho em kết hôn với người con gái khác, chờ tôi bắt em đi, hung hăng chà đạp thân thể thêm khát của em!”

“Câm miệng. Anh là súc sinh. Câm miệng cho tôi.” Borgia hai tay bị áp chế phần nộ lắc lư mái đầu, điên cuồng mà giãy dụa.

“Suyt, bảo bối của tôi, bình tĩnh một chút, em sẽ làm mình đau đó.” Tiêu Viễn cúi đầu hôn hôn cái miệng của hắn. Nhẹ giọng trấn an.

Trên mặt hiện lên đỏ ửng khó có thể phát hiện, Borgia quay mặt đi..., giọng bắt cần, “Ai cho anh cái quyền được hôn bản vương? Cút!”

“Hảo hảo, không chơi trò thân mật, chúng ta đây chơi cái gì? Lại đến trận đấu à?” Tiêu Viễn không có hảo ý dùng hạ thân đang nhô lên bên dưới đũng quần, sờ sảng cọ sát, “Vài cuối tuần không gặp, vương tử thân yêu của chúng ta có hay không tiến bộ chút nào? Lần này có thể chống đỡ vài giây không đây?”

Không để ý vương tử xấu hổ và giận dữ giãy dụa, Tiêu Viễn tay chân nhanh nhẹn móc ra tính khí hai người, một phen cầm gọn trong tay.

“Bất cứ lúc nào cũng có người lại bị kích thích a.” Tiêu Viễn cúi đầu liếm lên cổ hắn, phát sinh âm hưởng tầm tã.

Nam nhân với bàn tay thô ráp dường như có chứa ma lực, tùy tiện chà xát xuống hai cái, Borgia liền cương ngay. Tính khí cứng rắn để chung với thứ thật lớn của nam nhân vô cùng tương xứng, ma sát đến thiếu

điều muốn xẹt lửa. Tiêu Viễn ác liệt vươn móng tay gẩy nhẹ lên cái lỗ nhỏ nơi qui đầu nam nhân. Cảm giác muốn cường liệt bắn tinh một chút rồi một chút bắt đầu, Borgia ưỡn cong người như cây cung, cả thân mình run rẩy thét chói tai.

“Hi, sẽ không nhanh như vậy đi?” Tiêu Viễn cười ha ha.

Nghe được nam nhân phát ra tiếng cười đùa cợt, Borgia một chút liền tỉnh lại, vội vã cắn môi dưới, muốn dùng đau đớn kìm hãm lại cao trào của mình.

“Không được phép cắn!” Thấy nam nhân ngược đãi bản thân như vậy, Tiêu Viễn đau lòng vươn hai ngón tay lên lỏi vào cái miệng của hắn, “Muốn cắn liền cắn tay của tôi đi, người tình nguyện chảy máu chính là tôi.”

Thấy ánh mắt nam nhân nhu tình, lòng Borgia vương tử đột nhiên mềm nhũn.

“Bảo bối, mút tôi.” Tiêu Viễn mô phỏng theo động tác tính giao, lấy ngón tay tại trong khoang miệng mềm mại nhẹ nhàng co rút, “Tưởng tượng đây là đồ vật gây cho cực vui sướng vô hạn, dùng cái miệng nhỏ nhắn đâm đả của cứng cổ sức mút nó.”

Nhắm lại hai mắt, từ mũi phun ra hơi thở cực nóng, Borgia dường như bị thôi miên, dĩ nhiên làm theo nam nhân nói, say sưa mút mát ngón tay đang tàn sát bữa bãi trong miệng hắn.

Đầu lưỡi mềm mại quần quít lấy, nam nhân bên dưới do bị mình đùa bỡn mà phát sinh thở gấp, gọi cảm đến mức làm cho phát cuồng.

Tiêu Viễn cũng nhận không được dục hoả mong chờ đem hắn thiêu sống, cấp tốc rút ngón tay ra, đem hai đùi nam nhân quần quanh thắt lưng mình, hung hăng vọt vào.

Tiếng thét chói tai quanh quần tại góc cầu thang mờ tối.

Từ khi nam nhân kia rời xa, cảm địa không người đụng chạm lần thứ hai bị thô bạo xâm nhập, rõ ràng khí quan ấy nên cảm thấy nhục nhã đau đớn, hôm nay lại vui vẻ liên tục, thậm chí còn trở trên cắn chặt còn thịt nam nhân.

“Sướng muốn chết đi? Tiểu bảo bối của tôi. Muốn tôi như thế chơi cực chết, đúng không?” Tiêu Viễn hưng phấn mà thở hổn hển, tại tiểu huyết tắc nghẽn quơ lấy thịt kiếm thật lớn tùy ý đâm chọc khuấy đảo.

Cổ kìm nén vui vẻ gần ngập đầu, Borgia lắc đầu khóc lóc phủ nhận.

“Còn muốn gạt tôi sao?” Tiêu Viễn đem nam nhân nâng cao đến mức rời xa khỏi còn thịt mình, rồi lại thả cho rơi thật mạnh xuống phía dưới, hung hăng xô xuyên qua hoa tâm hắn. Còn thịt nam nhân nóng đến không thể tưởng tượng nổi tại cái mông hắn điên cuồng mà tàn sát bữa bãi, mỗi lần vừa kéo ra khỏi tiểu huyết, đều giống như muốn đem hồn hắn rút ra theo.

Ngay tại góc cầu thang bất cứ khi nào cũng có thể có người đi qua, vương tử tôn quý bị thịt đến hồn bay phách tán, dục tiên dục tử, không biết có phải do nam nhân chơi mình mà bắn ra nhiều thứ, mãi đến khi cảm giác được đại lượng tinh dịch nóng hổi mạnh mẽ đầy sức sống một cổ rồi một cổ bắn tại tràng vách e rằng đã biến thành dâm loạn nhờ nam nhân chính tay dạy dỗ, hắn thấy trước mắt tối sầm, kêu to chìm vào thật sâu trong bóng tối.

12. Chương 8

Ngày hôm nay bầu không khí trong “Phi Long Đường” thật phần quý dị.

Nguyên do là vì không biết từ đâu đột nhiên có một người con gái xinh đẹp tóc ngắn, thanh lệ tuyệt mỹ đột nhiên xuất hiện.

Một đồng các anh chàng xấu xí nhất thời nổ tung mà bàn tán như điên...

“Oa, đây là lần đầu tiên tôi thấy phụ nữ đến Phi Long Đường tìm anh hai nha!”

“Đúng vậy, cô em này quả thật rất xinh đẹp, tôi từ trước đến giờ chưa từng thấy cô gái nào đẹp đến chảy cả nước miếng như thế nha!”

“Hắc hắc, chính xác về mặt của cô nàng nhìn rất nai tơ, tôi vốn cho rằng anh hai nhà mình phải mê mấy bà nạ dòng lẳng lơ cơ, không nghĩ tới anh ấy thích kiểu con gái này ế!”

“Sai bét cả, trước đây tôi cứ tưởng anh hai thích loại người như Kỷ công tử cơ.” Tiểu Luân thường thường hay thấy hai người họ đi cùng nhau nên phát biểu.

“Chú thần kinh a! Kỷ công tử tuy rằng cũng rất đẹp, nhưng hắn là trai mà, làm thế quái nào với anh hai được?”

“Đúng vậy, Kỷ công tử là cháu trai của anh hai mà. Đồ tâm thần!”

Tiểu Luân nhất thời bị mọi người đồng loạt tấn công.

“Thì tôi chỉ ví dụ thế thôi, theo tôi quan sát, anh hai là thích loại con gái tóc dài, tính tình mạnh mẽ rồi.” Tiểu Luân ủy khuất nói

“Cái gì mà ví dụ! Dù thế nào cũng không được kéo Kỷ công tử dính vào!”

“Đúng vậy, anh hai của chúng ta là nam nhân đỉnh thiên lập địa, vì có gì lại đi thích nam nhân? Cẩn thận cái mồm đi, cứ nói bậy bạ tôi giết chú bây giờ.”

Hoàn toàn không biết ngoài cửa đã đại chiến mấy ngày liền, cô gái xinh đẹp mà người người tán thán bây giờ lòng nóng như lửa đốt cầm lấy tay Giang đại đường chủ cầu cứu...

“Chú Long! Chú Long! Chú mau cứu mạng a!” Vành mắt Bích Na ửng đỏ sốt ruột nói.

“Làm sao vậy? Tiểu Bích!” Giang Kiêu Long không hiểu gì cả thắc mắc nhìn.

“Tối hôm qua anh họ Borgia vương tử của cháu bị Tiêu đường chủ bên cạnh mang đi, bây giờ còn chưa thấy về”

“Không thể nào? Không phải bên người vương tử đầy tùy tùng hộ vệ sao? Thế nào nói mang đi là mang đi được? “ Giang Kiêu Long kinh ngạc mở to mắt.

“Ai mà biết cái tên nam nhân kia thần thông quảng đại thế nào. Đêm qua lúc cháu nhìn thấy anh họ là anh ấy đang ở cùng với Tiêu Viễn đó. Chú Long, chú mau giúp cháu liên lạc với Tiêu đường chủ có được hay không? Ngày hôm nay anh họ cháu phải gặp mặt những người cực kỳ quan trọng, nếu như lỡ hẹn, chắc chắn sẽ có chuyện lớn. Đến lúc đó nếu như quốc vương truy cứu tới, cháu sợ chuyện của Tiêu Viễn và anh họ sẽ bị phơi bày ra ánh sáng.”

“Phơi bày ra ánh sáng thì cứ phơi bày, có gì đặc biệt đâu?” Giang Kiêu Long lơ đãng nhún vai.

“Ai nha, chú Long à, chú không biết, quốc vương của chúng ta rất dễ bị chọc giận, nếu người biết Tiêu đường chủ cùng con người cầu kết, người nhất định nghĩ biện pháp giết chết Tiêu đường chủ ngay, nói không chừng còn liên lụy đến Vân Dật Hội.”

“Má ơi, sao chuyện lại lớn như thế? Được, cháu đừng nóng, chú lập tức liên lạc với hắn.” Giang Kiêu Long vội vàng cầm điện thoại gọi cho Tiêu Viễn.

“Con mẹ nó, thằng này làm sao lại tắt điện thoại?”

“Trời ạ, hiện tại thời gian chỉ còn có nửa ngày, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

“A! Chú biết rồi! Tiểu Bích, để cậu đi tìm anh hai, nhất định hắn biết làm sao tìm được Tiêu Viễn.”

Hội trưởng tượng trưng cho quyền lực tối cao của Vân Dật Hội ngay lúc này đây đang trình diễn một màn máu lửa.

Thanh niên tướng mạo tuấn mỹ bị đặt trên bàn làm việc, hai chân dang rộng, tùy ý cho dương cụ của nam nhân điên cuồng xô xuyên qua.

Giữa lúc hai người đang chơi nhau, khí thế ngất trời, “gian tình” gần lên đến cao trào thì...

“Không được! Giang đường chủ! Anh không được vào a!”

“Mẹ nó, tránh ra ngay, tao có việc gấp muốn báo cho anh hai.”

“Không được, hội trưởng có nói, ai cũng không được vào quấy rối, vi phạm sẽ xử lý theo bang quy!”

“Xử lý thì xử lý! Có chuyện gì tôi sẽ chịu trách nhiệm! Mau tránh ra!”

“Không được a—không — ngăn Giang đường chủ lại đi a!”

“Cái tên Giang Kiều Long này, rốt cuộc là đang làm cái quỷ gì?”

Tiếng động ngoài cửa quá lớn, Thẩm Quan Kiệu không thể làm gì khác hơn là dừng lại luật động, định rút khỏi thân thể bảo bối.

“Em không cho anh rút đâu. Anh rể, không cần lo cho bọn họ, chúng ta cứ tiếp tục đi.”

Ngay lúc hai người sáng khoái bản tình, có một tên ngu ngốc không biết sống chết ngang nhiên xông vào—

“Anh hai, em có chuyện muốn nói về—”

“Không được nhìn.” Để không cho thân thể bảo bối bị nhìn thấy, Thẩm Quan Kiệu nhanh tay lẹ mắt cầm bình thủy tinh trên bàn ném về phía nam nhân.

“Oa a a a—” ngay cách lỗ tai không tới 1 cm bình thủy tinh vỡ nát bầy, Giang Kiều Long nhắm chặt hai mắt, kêu lên sợ hãi, đứng yên ngay tại cửa không dám nhúc nhích.

Qua cao trào, ôm cả người bảo bối mềm nhũn vào lòng, Thẩm Quan Kiệu ôn nhu giúp y chỉnh lại quần áo, bế vào phòng nghỉ bên trong.

Thẩm Quan Kiệu đặt y nằm trên giường lớn, lấy khăn mặt ẩm áp, tỉ mỉ chà lau hạ thân cho y. “Mệt không? Ngủ một chút đi.”

Hoắc Phi tựa như con mèo nhỏ nhẹ nhàng phát sinh tiếng ưm.

“Tỷ phụ ra ngoài chút, em ngủ đi!” Thẩm Quan Kiệu yêu thương, nhẹ nhàng hôn lên trán y.

Điều chỉnh điều hòa ở nhiệt độ vừa phải, giúp bảo bối hần đắp một cái chăn bông, Thẩm Quan Kiệu nhanh tay nhanh chân đi ra ngoài.

“Ách, anh hai, em mở mắt được chưa?” Giang Kiều Long thấp thỏm hỏi.

“Hừ.”

Nghe lão đại hừ lạnh một tiếng, mồ hôi lạnh của Giang Kiều Long một chút đã chảy xuống.

“Ôi, anh hai, anh hừ một tiếng như thế rốt cuộc là có cho em mở mắt hay không vậy?”

“Mở đi.” Thẩm Quan Kiệu lạnh giọng nói.

Giang Kiều Long nghe vậy lúc này mới thở phào nhẹ nhõm “Hô, anh hai, thật sự vừa rồi làm em sợ muốn chết. Thiếu chút nữa là em chết đứng rồi.”

“Không thèm quan tâm mệnh lệnh của tôi, tự nhiên xông vào thì không phải là muốn chết rồi sao?” Thẩm Quan Kiệu trừng mắt nhìn y.

“Không, không anh hai, Giang Kiều Long em đang sống rất thư thái, tự nhiên tìm chết làm gì. Thật sự là em có việc gấp nên mới xông vào như thế.”

“Nhanh, còn không mau nói.”

“Ô, là như vậy, anh hai, tối hôm qua Tiêu Viễn hần đi tìm Borgia, hơn nữa còn đem người ta bắt đi đến bây giờ vẫn chưa thấy về. Lần trước chúng ta bắt Borgia là âm thầm tiến hành, thế nhưng hiện trường lần này lại có người từng thấy hai người cùng một chỗ, hôm nay bên kia đã cử người tới đòi người rồi, em sợ cứ như vậy sẽ xảy ra đại sự mất.”

“Cái thằng Tiêu Viễn này? Thế nào đối với tên hỗn đản đó không chịu buông tay chứ?”

Bởi vì trước đây Borgia rất ngứa mắt, nên lần này Thẩm Quan Kiệu đối với y cũng chẳng có tí thiện cảm. Nhưng Tiêu Viễn dù sao cũng là anh em của mình, cũng không thể mở mắt nhìn hắn gặp chuyện không may.

“Tôi biết rồi. Tôi sẽ kêu Vũ Thụy đi tìm người. Y thông minh kiệt xuất, thế nào cũng sẽ nghĩ ra cách tìm được Tiêu Viễn.”

“Nhưng không phải Hạ Vũ Thụy hiện đang nghỉ ngơi sao?”

“Không sao đâu. Tôi nghĩ là dù cậu có quấy rối thì y cũng không để ý đâu.”

“Được, anh hai đã nói thế thì em an tâm. Để em gọi điện thoại tìm Hạ Vũ Thụy.”

Thấy Giang đại đường chủ của mình vội vã chạy mất, trong nháy mắt trên mặt ông trùm Vân Dật Hội hiện lên một nụ cười không chút lương thiện.

“Uy, Hạ Vũ Thụy! Tôi là Giang Kiêu Long, tôi tính nói——“

A——

Điện thoại bị gác.

“Sao? Chuyện gì xảy ra vậy?” Gọi lại lần nữa.

“Uy, Hạ Vũ Thụy, tôi tìm không được tên Borgia, chú giúp tôi ——“

A——

Điện thoại lần thứ hai bị gác.

“Làm cái quái gì thế này?” Chưa từ bỏ ý định, gọi thêm lần nữa.

“Uy, Hạ Vũ Thụy, di động của chú bị gì thế? Nghe máy một chút thôi mà, chú cần gì phải tiết kiệm như thế...”

“À...cái tên Long thối kia, bản thiếu gia đang nghỉ ngơi mà cũng dám gọi điện thoại tới làm phiền...A...”

“Hạ Vũ Thụy chú làm sao vậy? Cứ ừ ừ a a miết vậy, hồng lễ đang ngồi trên bàn cầu.”

“Trên cái đầu anh ấy.”

“Không phải thì tốt rồi, tôi nói với chú cái này a, Tiêu Viễn bắt Borgia đi rồi, hiện tại tôi đang vội vã đi tìm bọn họ. Chú có cách nào liên lạc được với Tiêu Viễn không?”

“Liên lạc cái rắm! Hai người bọn họ một tên ưa hành hạ một tên nguyện chịu đựng. Mẹ nó, ai mà thêm để ý. Cho chết mẹ đi!”

“Đừng nói tàn nhẫn như thế, cái tên Borgia kia——“

“Y a a a a——“

Đầu bên kia điện thoại đột nhiên truyền đến tiếng hét chói tai, làm lỗ tai Giang Kiêu Long muốn thủng luôn.

“Hạ Vũ Thụy! Chú làm sao vậy?”

“Sâu quá! Thụy Thụy lần sau không dám nói năng thô tục nữa đâu. Papa tha con đi.”

Điện thoại lại bị cắt đứt.

Giang Kiêu Long nghe đến đó rốt cuộc cũng minh bạch chuyện gì xảy ra.

Mồ hôi lạnh trên trán nhỏ giọt long tong...

Xong, tên Hạ Vũ Thụy có oán tất báo này nhất định khi trở về sẽ hung hăng đòi trả thù.

Như thế này chỉ sợ y phải chết thế nào cũng không biết.

Ồ, anh hai, nhất định là anh cố ý bắt em gọi điện cho Hạ Vũ Thụy đúng không?”

Cho dù em ngăn cản chuyện tốt của anh với Hoắc thiếu gia thì anh cũng không nên chửi em thế chứ a a a?

Thảm rồi, không thể trông cậy vào Hạ Vũ Thụy rồi, làm thế nào tìm được Tiêu Viễn đây?

Ngay lúc Giang Kiều Long với Bích Na gấp đến độ xoay vòng vòng, Tiêu Viễn không hề báo trước đột nhiên xuất hiện ở “Vân Dật Hội”.

“Má ơi, cuối cùng anh cũng xuất hiện rồi, ông đây xem chút nữa là bị anh hại chết rồi.” Để tìm được hắn, phải liên tiếp phá vỡ chuyện tốt của cả anh hai lẫn Hạ Vũ Thụy, Giang Kiều Long phiền muộn đến chút nữa hộc máu.

“Này, anh mang anh họ của tôi giấu đi đâu rồi? Mau giao ra đây ngay!” Bích Na hai tay chống nạnh tàn bạo trừng mắt nhìn hắn.

“Y trở về rồi. Bên các người không phải sắp đặt một cuộc gặp mặt quan trọng cho y hôm nay sao? Tôi vừa đưa y trở về rồi.”

“Thế á?” Bích Na hoài nghi nhìn hắn.

“Đúng vậy. Tiểu bảo bối của tôi đây đưa với tôi đến tận hừng đông, tuy rằng y rất luyến tiếc ly khai tôi, nhưng không có biện pháp nào khác, y nhất định phải đi. Lúc đi còn lưu luyến không rời mà nói với tôi rằng sau khi xong việc nhất định sẽ quay lại bên tôi ngay.”

Khuôn mặt nam nhân vốn thập phần nghiêm khắc, lúc này lại có vẻ ôn nhu không gì sánh được.

“A? Sao có thể như thế được? Ngày hôm qua hai người không phải còn đòi gặp nhau quyết đấu sao?” Mới tối hôm qua còn là kẻ thù đối chọi sâu sắc, làm thế nào mà chỉ sau một đêm liền trở thành vợ chồng sinh tử không lìa thế này?

“Ái tình thế nhưng thay đổi liên tục, tin hay không tùy cô em.” Tiêu Viễn thông thả xoa hai tay.

“Thật sao? Được, để tôi hỏi anh họ.” Bích Na cầm lấy di động bấm số điện thoại. “Uy, anh họ, em là Tiểu Bích đây. Anh đang ở đâu?”

“Anh đang ở khách sạn. Em đâu rồi? Làm sao mới sáng sớm đã không thấy bóng dáng hả? Con gái không nên cả ngày chạy loạn như thế.”

“Em chạy loạn? Em còn đang định hỏi anh tối hôm qua biến đi nơi nào rồi đây? Anh họ, nói thiệt đi, có phải đêm qua anh với Tiêu đường chủ ở cùng một chỗ không?”

“A? Đâu, không có a, anh đêm qua là chạy ra ngoài chơi thôi, không quan hệ gì tới hắn.”

“Phải không đấy? Thế sao em lại nghe “người nào đó” nói có người dây dưa với hắn đến tận hừng đông, luyến tiếc ly khai a?”

“Ai, ai nói bậy bạ thế? Bản vương tử sao lại làm ra cái hành vi đáng thẹn đấy được?”

“Thấy chưa, em đã nói là anh họ sao lại làm thế được. Ghê tởm! Cái tên Tiêu Viễn kia dám bịa đặt lung tung, phá hư danh tiếng hoàng thất của anh họ, em nhất định phải hảo hảo sửa chữa hắn mới được.”

“Cái gì? Em, em định đi nói với Tiêu Viễn?”

“Đúng vậy, hắn giờ đang ở trước mặt em. Em sẽ kêu quân đội hoàng gia tới chộp cổ hắn, vứt cho —“

“Không nên! Tiểu Bích, anh không cho em bắt hắn!”

“Cha! Lộ móng ngựa ra rồi? Rõ ràng làm vợ người ta thích muốn chết còn bày đặt gì nữa.”

“Thích, thích cái đầu á.”

“Hi, anh họ xấu hổ nha!”

“Nhóc con đừng dài dòng. Mẹ nuôi tìm em, nói em sau khi trở về thì tìm mẹ nuôi, đừng làm mẹ nuôi mất hứng.”

“Nga, biết rồi, em sẽ đi gặp mẹ nuôi.”

“Được, cứ vậy đi.”

Nghe được anh họ vội vã cúp máy, Bích Na cười ha ha.

“Hahaha...Thật muốn nhìn Borgia vương tử tự cho mình siêu phàm đồ mặt quá. Về mặt xấu hổ ấy bán cho các bà mai nhất định kiếm bộn tiền.”

“Yên tâm, bộ dạng đồ mặt thẹn thùng của tiểu bảo bối nhà ta chỉ mình ta được thấy.” Tiêu Viễn vung hai tay, nói chắc chắn.

“Tên thối này!” Bích Na giả vờ làm mặt quỷ, chuyển hướng quay về phía nam nhân bên cạnh. “Chú Long, chú mau đưa cháu đi tìm mẹ nuôi đi a!”

“Mẹ nuôi bây là ai? Chú làm sao biết a!” Giang Kiều Long nhếch mày nghi hoặc.

“Chú đương nhiên là biết rồi. Mẹ nuôi của cháu là mẹ của Tiểu Hạo, cũng là chị cả của cậu chứ đâu.”

Mẹ của Bích Na và mẹ của Tử Hạo là hai chị em kết nghĩa. Bích Na khi vừa sinh ra đã được nhận làm con gái nuôi.

“A! Thì ra là thế. Vậy bây không cần gọi chú này nọ, gọi hẳn cậu đi.”

“Cái tên Tiểu Hạo kia không cho cháu gọi thế a, cháu đâu dám. Chú à, chú phải hảo hảo quản cái tên ấy đi. Hẳn đối với chú cứ một mực giữ rịt vào người thế quả thật biến thái mà.”

“Đúng vậy, hảo hảo quản nha!” Tiêu Viễn ở một bên trên chộc nói.

“Anh đi mà lo quản anh ấy. Tiểu Bích đi thôi, đi thôi, chú đưa bây đi tìm mẹ nuôi.” Giang đại đường chủ biết rõ ý định tà ác của cái tên nam nhân đấy, thành ra đành vội vã bỏ trốn mất dạng...

~Chị cả của Giang Kiều Long – Giang Mỹ Cầm vừa nhìn thấy con gái nuôi yêu quý liền tâm tình vui vẻ. “Tiểu Bích a! Con cuối cùng cũng tới thăm mẹ nuôi rồi. Nếu hôm trước không phải do Tiểu Hạo lỡ miệng nói ra thì mẹ còn không biết là con đã tới đây.”

“Mẹ nuôi, xin lỗi, lần này con là len lén chuồn đến đây, không muốn kinh động nhiều người.” Bích Na áy náy nói.

“Cái con ranh này, con chạy tới đây ba mẹ ở nhà sẽ lo lắng, rốt cuộc là vì chuyện gì a?” Giang Mỹ Cầm thắc mắc hỏi.

“Vì bị một tên “trư” chọc tức chết a!” Bích Na nghịch ngợm nháy mắt mấy cái.

“Trư? Trư nào a?”

“Không cần phải lo nữa rồi. Mẹ nuôi, bao tử con sôi sục rồi này, con muốn ăn điểm tâm quá!”

“Hảo hảo, mau đến ngồi. Mẹ nuôi biết con sau khi trở về, đã sớm chờ, đây mẹ cho con.” Giang mỹ Cầm mở ngăn tủ lấy ra bánh quy tự tay làm.

“Oa, chị cả bắt công. Vì sao không làm cho em ăn?” Giang Kiều Long rất mê ăn đồ ngọt một bên bắt măn oán giận.

“Sao còn bắt chị làm nữa? Tiểu Hạo không phải từ sớm đã giúp em làm một đồng, em thì chỉ ăn một lát là cả ngăn tủ trống không, thật là thằng nhóc này đem cậu sủng lên trời.”

“Đâu có.” Giang Kiều Long giận dỗi phủ nhận.

Hừ, cái thằng nhóc thối kia làm gì có chuyện sủng mình chứ? Hẳn vốn là muốn vỗ béo mình ăn no rồi xoi sạch sẽ.

“Còn nói không có, có bao giờ em thấy Tiểu Hạo hầu hạ người khác chưa? Hẳn đối với chị đây là mẹ còn không được tốt vậy, thế mà em còn than không đủ?”

“Hảo hảo, chị muốn nói thế nào thì nói.” Giang Kiều Long khó chịu nói.

Dù gì thì cả nhà cũng bảo y là ông cậu ngược đãi cháu trai, chẳng biết cảm ơn cháu thôi mà.

Mất thấy bầu không khí càng lúc càng căng thẳng, Bích Na nhanh chóng lái sang chuyện khác. “Ai nha, mẹ nuôi, con nhớ mẹ nói lần này có một món quà rất quý giá để mang về Giang gia chúc thọ, mẹ rốt cuộc là mang theo cái gì a?”

“Hi, nói đến cái này mẹ nuôi mới nhớ. Lần này quà của mẹ sẽ khiến ông rất thích, mấy chị em cho dù có tìm được thứ khác đắt đỏ đến đâu cũng không khiến ông vui được như quà của mẹ đâu.”

“Rốt cuộc là cái gì? Mẹ mau nói đi a...”

“Hào hào, mẹ nói.” Giang Mỹ Cầm tới sát vách phòng làm việc lấy lên một cái hộp lớn.

“Hi, là cái này đây.”

Giang Kiều Long hiếu kì nhìn vào...” Là cái gì thế? Chị cả, sao sinh nhật ba hôm đấy không thấy món quà này.”

“Hừ, em cùng Tiểu Hạo ngày hôm đó không biết làm cái gì, cơm nước xong lập tức biến mất, đương nhiên không thấy được rồi.” Giang mỹ Cầm bất mãn trừng mắt nhìn y nói.

Giang Kiều Long nhớ tới ngày đó bị tên tiểu quỷ kia tha về chà đạp chết đi sống lại, mặt không khỏi đỏ lên.

“Hi, con muốn xem. Con muốn xem.” Tiểu Bích khẩn cấp mở hộp. “Cái gì a? Thì ra là cái này sao?”

Nghe được giọng của Tiểu Bích có hơi thấy vọng, Giang mỹ Cầm cười cười nói. “Đây là hình chụp từ nhỏ đến lớn của Tiểu Hạo, Tiểu Bích không muốn coi sao? Tương lai, đây chính là hôn...”

Giang Mỹ Cầm chữ “phu” còn chưa kịp nói đã bị con gái nuôi cắt lời.

“A a — con muốn xem con muốn xem. Mẹ nuôi, mẹ cho con xem đi.”

Đề phòng trước mặt chú Giang, mẹ nuôi lại nói ra chuyện hôn ước của hai người, Bích Na vội vã làm bộ hưng phấn mà lật xem...

“A, Tiểu Hạo năm ba tuổi rất khả ái nha!”

“Đúng vậy, rất khả ái đúng không? Đây là khi Tiểu Hạo năm tuổi.” Giang Mỹ Cầm đắc ý nói.

Ảnh chụp đứa bé trai hoạt bát thật khả ái không gì sánh được.

Nhưng luôn luôn làm trái lại mọi người, Giang Kiều Long mạnh miệng nói “Đâu có? Em thấy giống khỉ thấy mờ.”

“Cậu nói cái tên siêu phàm Kỷ đại công tử giống khỉ sao? Ha ha...” Bích Na nghe vậy lập tức ôm bụng cười to.

“...Giang Kiều Long, mày câm miệng ngay cho chị. Mày đối với Tiểu Hạo có thâm cừu đại hận đúng không?” Giang Mỹ Cầm quả thật tức đến điên. “Ngày khi nó còn bé rõ ràng mày rất cưng cháu trai, mỗi lần chị nghỉ đông hay nghỉ hè đều ráng đưa cháu nó về, hai cậu cháu rõ ràng dính chặt lấy nhau, có tách cũng không được. Bây giờ mày thế nào đối với cháu nó cứ như là e sợ chịu thua, ngay cả Tiểu Hạo muốn tìm mày cùng đi ăn mày cũng nhất quyết khước từ! Giang Kiều Long, mày ngày hôm nay phải nói cho chị rõ, Tiểu Hạo rốt cuộc đã phạm tội ác tày trời nào mà mày đối với Tiểu Hạo bất mãn như thế?”

Mười lăm tuổi đã cường gian cậu ruột, mười sáu tuổi ép buộc cậu ở chung, đến bây giờ đã là hai năm, cái tên kia quả thật tinh lực như cầm thú, mỗi ngày trước khi ra ngoài đều ít nhất chơi y đến ba lần, như thế chẳng lẽ không phải tội ác tày trời sao?

“Nói a, mày làm sao không nói, có đúng hay không?” Giang Mỹ Cầm gậy hấn hỏi.

Khổ không nói nên lời, Giang Kiều Long quả thật không còn lời nào để nói.

“Ai nha, mẹ nuôi đừng nóng giận. Chúng ta tiếp tục xem hình đi mà...” Bích Na để hòa hoãn bầu không khí nhanh chóng lật hình cho đến một tấm...

Má ơi, muốn chết, sao lại có tấm ảnh này ở đây? Nghìn vạn lần để chú Long thấy được...

Ngay lúc Bích Na định lật sang tấm hình khác để che giấu quá khứ thì Giang Mỹ Cầm như vớ được chứng cứ, tự chỉ vào ảnh chụp mà kêu to lên “A ha, đây thấy chưa! Giang Kiêu Long mày ra đây mà nhìn. Có thấy không? Ảnh chụp con gấu chó lớn này – Hắc Bảo. Là thú cưng Tiểu Hạo yêu thương từ bé, khi nó chết đi, Tiểu Hạo khóc rất thương tâm. Khi đó Tiểu Hạo vừa nhìn thấy mày đã kiên quyết chắc nịch, nghĩ mày nhìn rất giống Hắc Bảo, vì thế mà từ lúc đó lúc nào cũng một lòng một dạ với mày. Mày xem, hai người các người không phải rất có duyên sao?” Không biết chính mình đang gây đại họa, Giang Mỹ Cầm cứ thao thao bất tuyệt mà nói.

Giang Kiêu Long nghe đến đó rồi cuộc cãi vã cũng đều minh bạch.

Hắc Bảo...

Thì ra thằng nhóc ấy xem mình như vật cưng Hắc Bảo...

Không, thậm chí y còn không được làm vật cưng, y chỉ là thay thế cho nó mà thôi.

Thảo nào, khó trách cho tới bây giờ hắn chưa từng tôn trọng ý nguyện của mình, cho tới bây giờ chưa từng nói với mình là thích...

Thích?

Trong lòng Giang Kiêu Long đột nhiên toát ra hai chữ đáng sợ đến cứng đờ người.

Không...mình cần gì hắn nói thích mình chứ!

“Ông đây không cần a!” Giang Kiêu Long đột nhiên kêu to nhảy dựng lên.

“Giang Kiêu Long, mày phát điên rồi sao?” Giang Mỹ Cầm nhìn em trai hoảng sợ.

“Tôi là điên rồi...tôi là điên rồi mới để hắn đối với tôi như vậy!” Giang Kiêu Long suy nghĩ, viền mắt đỏ hồng, kích động xông ra ngoài cửa.

“Giang Kiêu Long trở về ngay!” Giang Mỹ Cầm tức giận đến đá cả chân.

Xong...

Bích Na chỉ có thể ngồi ở sô pha giương mắt nhìn.

Chính là muốn ngăn cản mẹ nuôi nói ra chuyện hôn ước, thế nào lại không ngăn được chuyện này?

Ai, Tiểu Hạo, anh em tốt của tôi, tôi làm thế coi như đã tận lực rồi, anh tự cầu phúc vậy...

13. Chương 9-1

Trong nhà kính được xây dựng kì công ở phía sau nhà mình, Kỷ Tử Hạo đang cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc kỳ trân dị thảo của hắn.

Nắng hoàng hôn phản chiếu trên tấm kính thủy tinh trong suốt, toả ra màu tím hồng, càng làm cho ngũ quan thiếu niên thêm hoàn mỹ, toàn bộ hình ảnh không thua gì sân khấu điện ảnh, khiến lòng người mê mẩn không thôi...

Tiết thay, vài giây sau đó, một người đàn ông cao lớn đột nhiên rống lên giận dữ, từ ngoài cửa vọt vào, phá hủy toàn bộ cảnh đẹp

“Kỷ Tử Hạo! Lăn ra đây cho ông!”

Thấy hai mắt nam nhân đỏ đậm, kích động đến cả người run run, Kỷ Tử Hạo nhả lại đôi lông mày đẹp, lo lắng hỏi, “Cậu, cậu làm sao vậy? Ai chọc giận cậu à?”

“Kỷ Tử Hạo, người cầm thú đến mức súc sinh còn không bằng! Lừa ông hảo tâm!”

“Cháu lừa cậu?” A, chẳng lẽ là chuyện hôn ước với Tiểu Bích bị cậu phát hiện rồi? “Cậu, cậu đừng kích động, chuyện này cháu hãy để giải thích.”

“Mày không cần giải thích gì sất! Mày mà đều đã nói cho tao biết tổng!”

“Mama?” Thật là, thì ra do mama mồm rộng kinh, rõ ràng mình đã cảnh cáo mẹ không được nói bậy mà. “Cậu, cậu đừng nghe bả, mama nói lung tung đó, đều là hiểu lầm thôi.”

“Hiểu lầm? Thứ không bằng cầm thú như mày xem ông như đồ thay thế Hắc Bảo gì gì đó, đùa giỡn ông như dế, còn dám bảo là hiểu lầm hả?”

“Hắc Bảo? Nga, thì ra cậu nói chính là cái này a.” Kỷ Tử Hạo nghe vậy lúc này mới thở dài một hơi.

Giang Kiều Long thấy thiếu niên trưng bày vẻ mặt “Này thì nào có gì đâu”, quả thực muốn bùng nổ luôn!

“Vương bát dẫn! Ngày hôm nay ông sẽ đốt tiết cái nhà kính này! Xem mày còn dám kiêu ngạo hay không!”

Giang Kiều Long tươi xăng đầy sàn nhà, lửa giận tận trời mà xuất ra cái bật lửa.

“Hảo hảo, cậu muốn đốt thì đốt, chỉ cần cậu có thể nguôi giận, cậu muốn thế nào đều được. Bất quá vì suy nghĩ cho an toàn của cậu, có thể hay không mời cậu trước tiên đi ra ngoài, để cháu đốt là tốt rồi?”

“Cái gì?” Giang Kiều Long nghe vậy kinh ngạc há to miệng.

Không thể nào, lão tử nghe nói từng cái cây trong nhà kính này đều vô giá đó, là thiếu niên dùng hết tâm tư mà sưu tập được, ngay cả cho người khác ngó một tí cũng không chịu, làm sao nghe mình nói muốn phóng hỏa đốt, hấn lại lộ vẻ mặt không sao cả?

“Độc ác quá, hoa cỏ này rõ ràng được mày coi như máu thịt, mày còn muốn hù cậu? Mày cho là ông không dám phóng hỏa sao?”

“Ai nha, cậu thân yêu của cháu, hoa cỏ này tất nhiên quan trọng rồi, nhưng chúng nó không phải là máu thịt đâu, mà là...” Kỷ Tử Hạo một phen ôm eo nam nhân, nhu tình như nước mà nói. “Là cậu a!”

“Cậu?” Giang Kiều Long há mồm thật to, con mắt cũng tròn tròn, trừng trừng nhìn hấn.

“Ngạc nhiên như vậy sao? Thấy mồm cậu mở lớn thế, con ruồi đều bay vô được luôn.” Kỷ Tử Hạo cười cười nhéo mũi y.

“Bây bốt hù cậu đi!” Giang Kiều Long gạt phăng bàn tay đang vuốt ve tay mình! “Thằng nhóc chết tiết mày đang nịnh ông đúng không? Không cần coi cậu mày như thú cưng mà chơi đùa, Giang đại đường chủ đây không dễ bị lừa nhá!”

Ưu gì chứ? Cái thằng nhóc đáng chết này có bao giờ để mình trong lòng đâu? Mỗi lần mình hơi phản động một chút, đã bị hấn chính đến chết đi sống lại, ngu ngốc mới tin lời hấn!

Thấy mặt nam nhân tràn đầy không tin tưởng, Kỷ Tử Hạo cười khổ một chút. “Ai, cuối cùng cháu phải nói như thế nào, cậu mới bằng lòng tin cháu thích cậu đây?”

Thích mình á?

Giang Kiều Long nghe được thì trái tim liền kinh hoàng, thiếu chút nữa từ trong ngực trực tiếp nhảy ra!

“Bây, bây thực sự thích cậu? Không phải là coi cậu như vật thay thế gấu chó sao?”

“Cháu xin cậu, cậu, có người lên giường với gấu sao?” Kỷ Tử Hạo không biết nên khóc hay cười mà nói.

“Bây, bây đang nói cái gì a? Ông đang nói nghiêm túc à nha!” Giang Kiều Long xấu hổ và giận dữ hô to.

“Cháu đang nghiêm túc đó thôi.” Kỷ Tử Hạo ôm lấy mặt nam nhân, nhẹ nhàng hôn lên miệng y. “Xem cậu như Hắc Bảo chỉ là ban đầu, sau đó cháu lại không thể tự kiềm chế mà yêu cậu, cậu khả ái của cháu...”

“Ngu ngốc! Đại què mùa như ông khả ái quái gì chứ?” Mặt Giang Kiều Long tràn đầy đỏ ửng.

Thấy được nam nhân đỏ mặt, Kỷ Tử Hạo quả thực yêu đến tận xương tủy, hôn một trận mãnh liệt lên mặt y. “Trong mắt Kỷ Tử Hạo cháu, trên thế giới không ai so với cậu có thể khả ái hơn, cháu thích cậu, cháu thực sự rất thích cậu...”

Bị thiếu niên vừa thổ lộ vừa hôn làm cho cả người mềm nhũn, ở nơi sâu nhất trong lòng Giang Kiều Long chậm rãi dâng lên một dòng nước ấm kỳ dị, đâm cháy từng chút một trái tim đang đề phòng kia...

“Thật sao? Bây thực sự không gạt cậu?” Nam nhân luôn luôn bị thiếu niên đùa giỡn đến xoay quanh vẫn cảm thấy có chút không đúng lắm, vội vã chưa từ bỏ ý định mà truy vấn.

“Cháu không lừa cậu, cho tới bây giờ cháu vẫn chưa từng lừa gạt cậu.” Kỷ Tử Hạo chân thành nói. “Cậu, vậy còn cậu? Cậu thích cháu không? Cậu cũng không được gạt cháu nga.”

Mình thích hẳn không?

Mãi đến giờ phút này, cuối cùng nam nhân mới chịu đối mặt với bản thân.

Nếu không phải bởi vì thích, đánh chết y cũng không có khả năng để cháu trai thương mình.

Xã hội đen như Giang Kiều Long y không thể có chuyện để mình bị lừa lọc, tuy tiện cũng có một trăm loại phương pháp có thể cho thằng nhóc này bị chết rất khó xem.

Để chính mình khuất phục uy hiếp hẳn chỉ là cái cớ, kỳ thực y là muốn cùng một chỗ với hẳn cùng cái tên thiếu niên có quan hệ huyết thống, nắm trong tay toàn bộ thể xác và tinh thần của mình ở cùng một chỗ.

Chăm chú nhìn đôi mắt chân thành của thiếu niên, Giang Kiều Long rốt cục hạ quyết tâm, nói ra bí mật tận đáy lòng y. “Cậu thích bây... Cậu cũng rất thích bây...”

“Cậu.” Hân hoan khó có thể nói nẩy lên trong lòng, Kỷ Tử Hạo ôm lấy nam nhân điên cuồng mà xoay tròn! “Cậu cũng thích cháu ư? Cháu hảo hảo lòng, hảo hảo đến mau nổ tung rồi!”

“Ngu ngốc! Mau buông cậu xuống!” Giang Kiều Long bị xoay vòng vòng đến chóng cả mặt.

Thế nhưng, thiếu niên luôn luôn trầm ổn khó có được hành động trẻ con vẫn là khiến nam nhân bật cười từ đáy lòng.

Cái miệng tươi cười ngoác tận mang tai của ông cậu làm thiếu niên đột nhiên giống sói đói thấy dê béo mà liếm liếm môi dưới, cúi đầu thì thầm mờ ám, “Con mẹ nó cậu cười thật là quyến rũ nha, đêm nay tuyệt đối không cho cậu ngủ.”

“Uy, nhóc con chết tiệt, bây muốn làm gì? Không nên cởi quần của cậu”

Ngay cả khi đã thổ lộ hết ruột gan mình, Giang đại đường chủ uy nghiêm của chúng ta vẫn khó có thể thoát khỏi số mệnh cầu không thể không ăn phân, bị cháu trai ác ma lần thứ hai áp đảo.

14. Chương 9-2

“Uy, nhóc con chết tiệt, bây muốn làm gì? Không nên cởi quần của cậu”

Ngay cả khi đã thổ lộ hết ruột gan mình, Giang đại đường chủ uy nghiêm của chúng ta vẫn khó có thể thoát khỏi số mệnh cầu không thể không ăn phân, bị cháu trai ác ma lần thứ hai áp đảo.

~~Ngày kế tiếp, cuối cùng hai cậu cháu cũng đã thổ lộ với nhau, quả thực ngọt ngào đến không đỡ nổi.

Kỷ Tử Hạo đợi nhiều năm, rốt cục đợi đến ngày cậu mình “Cam tâm tình nguyện”, hai người giống như củi khô lửa bốc, một ngày một đêm không biết làm muốn ướt bao nhiêu tấm ra giường, thiếu chút nữa tỉnh tấn nhân vong.

“Cậu,” nằm trên giường lớn ở trong nhà, Kỷ Tử Hạo ôn nhu xóa đi mồ hôi giữa lông mày nam nhân, “buổi tối cháu muốn mời anh em kết nghĩa Borgia vương tử đến dùng bữa, cho hai người biết nhau thêm. Cậu có chịu không?”

“Cậu bảo không thích được không?” Giang Kiều Long trừng mắt liếc hần.

“Nếu như cậu bảo không thích, bất luận kẻ nào cũng không thể bước vào nhà của chúng ta một bước. Hiện tại cháu cái gì cũng nghe vợ của cháu hết.” Mồm Kỷ Tử Hạo ngọt lịm như mía lùi.

“Vợ gì hả mày? Câm miệng!” Giang Kiều Long mắc cở, mặt đỏ cả.

“Hi, cậu là vợ của cháu a. Cháu muốn cả đời đều cùng cậu ở một chỗ, vĩnh viễn cũng không chia lìa.” Thiếu niên còn đang tiếp tục dỗ ngon dỗ ngọt.

Rõ ràng lòng vui đến muốn chết, Giang đại đường chủ dù chết vẫn sĩ diện mạnh miệng nói, “ai nói muốn với bây vĩnh viễn sống cùng nhau hả? Ông đây nếu chán chê liền một cước đá văng mày!”

“Ai dục, cháu sợ thật nga.” Kỷ Tử Hạo cố ý sợ sệt vỗ vỗ ngực, “vậy để không cho cậu quá nhanh mà chán, cháu trai này đành hảo nỗ lực phát minh chiêu thức mới.”

Thấy trên mặt thiếu niên lộ nụ cười tà ác, Giang đại đường chủ của chúng ta lập tức sợ đến kêu to! “Kỷ Tử Hạo, mày bớt đụng chạm ông à ghen!”

Thiếu niên thấy ông cậu âu yếm bị mình dọa đến oa oa kêu to, không khỏi hài lòng cười ha hả. “Ha ha... Cậu thực sự hảo hảo ái nga.”

“Mày cứ cười nữa đi con, buổi tối sẽ không cho anh em kết nghĩa của mày qua đâu!”

“Hảo hảo, không cười thì không cười.” Kỷ Tử Hạo ôn nhu hôn lên nam nhân âu yếm.

Ngay khi hai người vẫn đang triền miên ôm ấp thì, điện thoại bên giường réo vang

“Nghe điện thoại.”

“Không cho.”

“Biết đâu có việc gì gấp...” Giang Kiều Long giãy dụa khỏi vòng tay thiếu niên, thò tay cầm lấy ống nghe.

“Ừ, là Tiểu Long à?”

Trời ạ! Là chị cả! Trái tim Giang Kiều Long sợ đến thiếu chút nữa ngừng đập.

Thấy vẻ mặt cậu, Kỷ Tử Hạo mau đoán ra là ai.

Thiếu niên xấu xa cười, từ phía sau hạ lưu âu yếm eo nam nhân.

Đừng động tay động chân! Giang Kiều Long bực mình đánh tay cháu trai.

“Ừ? Làm sao không nói lời nào? Là Tiểu Long hả?”

“Dạ, là em.” Giang Kiều Long trả lời chột dạ. “Chị cả có chuyện gì sao?”

“Là như vậy. Ngày hôm nay ông già lại lớn tiếng oán than vang trời dậy đất, nói chú đã trưởng thành rồi, mấy bà chị tụi này lại không giúp chú chuẩn bị một cô vợ. Ông vừa giảng một tràng qua điện thoại, chị ba chú với chị đây cũng bảo là sẽ giúp chú sắp đặt chuyện xem mắt.”

“Xem mắt?”

Lời cậu vừa nói ra, Kỷ Tử Hạo lập tức cảnh giác mà căng cái lỗ tai áp lên ống nghe.

“Thế nào? Nghe tiếng chú dường như thật cao hứng, đúng không?” Thanh âm Giang Mỹ Cầm tràn ngập tiểu ý.

Kỷ Tử Hạo nghe vậy lạnh lùng cười.

Vui vẻ? Cháu cho cậu vui vẻ này!

Thiếu niên sờ lưng nam nhân thật mạnh.

Giang Kiều Long rất không tiền đồ mà đau đến kêu lên.

“Làm sao vậy? Tiểu Long chú làm sao vậy?” Giang Mỹ Cầm bị tiếng kêu thảm thiết từ trong ống nghe truyền đến dọa cho tim đập bình bịch.

“Không, không có gì. Vừa không cẩn thận đụng mạnh thắt lưng.”

“Nga, vậy chú nên cẩn thận một chút. Thắt lưng đối với đàn ông rất quan trọng đó.” Giang Mỹ Cầm có ý khuyên bảo.

“Đã biết.” Giang Kiều Long có hơi xấu hổ mà trả lời.

“Mấy ngày nay chú nên đi tút tát lại cho đẹp mã một chút, mua mấy bộ y phục thích hợp đi xem mắt. Đúng rồi, nghìn vạn lần chú đừng tự đi mua à, mắt chú hồng có thẩm mỹ gì sất, chị đây không dám khen tặng đâu. Bảo Tiểu Hạo đi mua với chú, biết không?”

Em cũng chưa chán sống mà, còn gọi hấn đi theo em mua y phục xem mắt làm chi.

Chị cả, bà chị muốn hại chết thằng em duy nhất sao? Ô...

Giang Kiều Long nhin không được âm thầm rơi lệ.

“Vậy chuyện xem mắt chúng ta phải đi sắp xếp rồi. Đến lúc đó sẽ gọi điện báo cho chú.”

Khóe miệng Kỷ Tử Hạo cong lên một nụ cười nhạt, bàn tay len lỏi mà bóp mạnh hông nam nhân.

Giang Kiều Long sống chung với cháu trai nhiều năm tất nhiên đã nhận ra thiếu niên mau phát điên rồi, vội vã cự tuyệt, “Không không! Chị cả, nghìn vạn lần chị đừng sắp xếp vụ xem mắt gì hết. Em không cần!”

“Không thể theo ý chú được! Chú là con trai độc nhất của Giang gia chúng ta, chú muốn hại Giang gia ta tuyệt hậu sao?”

Ai, chị cả à, từ ngày ông đây gặp gỡ con trai cứng của chị, Giang gia liền nhất định tuyệt hậu rồi!

Thiếu niên thấy cậu không trả lời bèn cho rằng y đang do dự, tức giận đến nâng cao một chân của y, ở một bên kiên quyết đẩy vào.

Côn thịt lớn đằng đặng sát khí từng chút một đâm vào nơi sâu nhất trong ruột, nam nhân không hề đề phòng bị chơi mà thất thanh la to.

“Muốn chết! Tiểu Long, chú lại đụng đến thắt lưng à? Cẩn thận một tí chứ!”

Ruột bị căng đến vừa đầy vừa trướng, cảm giác khó chịu xen lẫn sắc khoái nói không nên lời khiến Giang Kiều Long chỉ có thể rên rỉ đứt quãng.

“Được rồi, Tiểu Hạo đâu?”

“Hấn... Hấn...” Giang Kiều Long ấp úng nói không nên lời.

“Nói cho mama.” Kỷ Tử Hạo sỗ sàng nói nhỏ bên tai nam nhân, “rằng con trai chị đang ở trong cái mông cậu hấn, dùng thịt heo bồng hung hăng chơi tiểu lăng huyệt.”

Ô, tên cầm thú! Loại nói năng như vậy bảo ông nói thế nào được!

“Nói a, Tiểu Hạo đâu?” Giang Mỹ Cầm còn đang truy vấn.

“Hấn, hấn ở bên cạnh em.”

“Nga, bảo hấn nghe.”

“A? Em thấy không nên đâu.” Ai biết được thằng nhóc này sẽ nói cái gì không nên nói...

“Cái gì không nên? Giang Kiều Long, ngày hôm nay mày đang làm cái quỷ gì? Sẽ không là khi dễ Tiểu Hạo đi?”

Oa oa, tôi mà khi dễ hấn á? Ông đây không bị con trai cứng của chị khi dễ cho chết đã tính là sống dai rồi.

“Cầm!” Giang Kiều Long quay đầu lại, oán hận trừng hấn, đem ống nghe đưa tới tay.

Kỷ Tử Hạo giống như không có việc gì mà tiếp nhận điện thoại, hạ nửa người nhưng không hề báo trước, cổ sức đẩy vào thêm chút.

Tử huyết yếu đuối từng tí một bị đâm, khoái cảm kịch liệt làm Giang Kiều Long thiếu chút nữa kêu lên âm ỉ, để tránh cho chị cả nghi ngờ, y vội vã che miệng lại.

“Uy, mẹ. Chuyện gì a?” Kỷ Tử Hạo vừa nghe điện thoại, vừa đùa bỡn thân thể rắn chắc của nam nhân.

Càng thấy cậu muốn che miệng, hắn càng có ý xấu mà cuồng trêu mãnh sáp, muốn cho nam nhân dưới thân mình không khống chế được mà lãng khiêu.

Giang Mỹ Cầm vừa nghe tiếng con cưng, liền hài lòng nở nụ cười. “Tiểu Hạo a, là như vậy. Tiểu Bích sắp quay về J quốc rồi, mẹ muốn con dẫn em ấy đi xem áo cưới trước khi về lại nước, con cũng cùng nhau đến đây đi.”

“Con không đi.” Nhìn cái gì áo cưới a? Buồn chán. Bản công tử có thời gian rồi vậy còn không bằng theo cậu âu yếm nhà mình.

“Thằng nhỏ này. Tiểu Bích thật vất vả đi một chuyến đến, con làm sao không chịu giành nhiều thời gian tiếp đón người ta? Con bé tốt xấu gì cũng là vợ được đính hôn từ nhỏ, con lại không tranh thủ chăm sóc, cả ngày cứ bám dính lấy cậu. Thế này có phải đạo không hả?”

“Phải hay không là con quyết định. Mama không nên nhắc lại nữa.” Kỷ Tử Hạo lạnh giọng nói.

Đối với đứa con tính tình thất thường, Giang Mỹ Cầm cũng là đau đầu vạn phần. Một khi hắn quyết định chuyện gì, là ngang bướng đến không nói được.

“Hảo hảo, con không đi mẹ sẽ tự tiếp Tiểu Bích. Được rồi, con nhớ cùng cậu mua vài bộ y phục a, lấy trang phục nhà nhận chút cho y, tránh dọa con gái nhà người ta sợ hãi.” Giang Mỹ Cầm lần thứ hai dặn dò.

“Mua quần áo a? Tốt thôi.” Kỷ Tử Hạo lạnh lùng cười, phút chốc ngồi xuống một nửa, ôm nam nhân bên dưới cho quì sụp lại, từ phía sau y cười lên, ra sức mà đóng cửa thất lưng.

Giang Kiều Long che miệng lại cuồng khiêu trong âm thầm. Thịt kiêu thật lớn của thiếu niên giống như muốn đem ruột y đâm thủng, phang phảm phập không theo quy luật.

Khoái cảm cuồng liệt làm nam nhân cuồng loạn xoay lắc cái hông, phối hợp thiếu niên đang từng nhịp cảm rút.

Mặc dù y liều chết không phát ra âm thanh, nhưng âm thanh do cơn thịnh và cục huyết ma sát phát sinh, âm thanh “Ba, ba” được âm vang và cái hông chạm vào nhau mà tạo ra, vẫn khiến cho Giang Mỹ Cầm bên đầu dây kia nổi lên lòng nghi ngờ. Bất quá bởi vì con mình là sống chung với cậu hắn, chị vẫn chưa nghĩ ra có gì không đúng.

“Tiểu Hạo, con đang làm gì? Kia là thanh âm gì thế?”

“Phù phù, con đang luyện công phu.” Cơn thịnh bị ruột cậu mình cắn chặt, Kỷ Tử Hạo phát sinh thổ dốc thống khoái, càng thêm cổ sức đẩy vào.

“Công phu gì a? Làm sao mẹ chưa nghe con đề cập qua.”

“Đây là một loại công phu làm cho thể xác và tinh thần sáng khoái, kéo dài tuổi thọ, mỗi sáng mỗi tối con đều phải bắt cậu cùng con luyện đó.”

“Đúng đúng, hai người cùng nhau luyện cho có đôi có cặp. Bảo với cậu con, nói y đừng nên lừa biếng a, nếu không chịu luyện, con cứ trở về nói cho mama, mẹ sẽ hảo hảo sửa chữa y.”

Kỷ Tử Hạo nghe vậy thiếu chút nữa cười to ra tiếng. “Hảo, con sẽ hảo hảo đốc thúc cậu mà, nhất định bắt y hảo hảo luyện.”

“Hảo, vậy con mau đi luyện đi, mẹ không quấy rối hai người nữa, lần sau sẽ cùng nhau ăn. Gặp lại sau.”

“Hảo, hẹn lần sau mama.”

Rốt cục đợi đến khi thiếu niên gác máy, Giang Kiều Long cũng nhịn không được phát sinh tiếng thét chói tai dâm dăng.

“Dám lén cháu đi xem mắt hả? Cháu chơi cậu chết luôn!”

Giang đại đường chủ đáng thương, bất quá chỉ là nghe điện thoại liền bị chĩnh đến chết đi sống lại, một buổi chiều cầu xin khóc lóc trong lòng thiếu niên.

15. Chương 10-1: Thương

Giang Kiều Long cho rằng mình đã phi thường kiên quyết mà cự tuyệt chuyện xem mắt.

Đáng tiếc Giang đại đường chủ luôn luôn uy phong với người đứng của chúng ta lại chỉ biết nói mềm.

“Tiểu Long, chúng ta ở chỗ này.”

Giang Kiều Long bị chị cả gọi điện kêu đến khẩn cấp, vội vã chạy vào một tiệm may áo cưới.

“Chị cả, sao hẹn em chỗ này vậy?”

“Hừ, còn dám nói, mấy lần hẹn ngày cho chú xem mắt, chú đều nói Tiểu Hạo có việc tìm chú nên phải huỷ bỏ, chị đây đành hảo hảo nghĩ ra diệu kế thôi.” Giang Mỹ Cẩm đắc ý cười.

“A? Diệu kế?” Giang Kiều Long bỗng nhiên nảy lên cảm giác không tốt.

“Ha ha, đúng vậy, chính là một hòn đá ném trúng hai chim đó nha.” Giang Mỹ Cẩm cười đến thập phần thần bí.

“Chị Cẩm, anh Long, mời uống trà.” Một tiểu thư tóc búi xinh đẹp đi tới trước bàn bọn họ, mỉm cười bắt chuyện.

“Hiểu Quyên, cảm ơn em a.” Giang Mỹ Cẩm cười cười tiếp nhận ly trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm. “Àn... Trà này pha ngon thật đấy. Tiểu Long, chú cũng uống a.”

“Dạ.” Giang Kiều Long cầm lấy ly trà uống một hớp.

“Làm sao?”

“Ách... Không tệ.” Kỳ thực chả ngon lành gì sất. Giang Kiều Long thầm nghĩ.

Cái miệng của y đã sớm bị cháu trai cưng nuôi dưỡng thành lão toét rồi.

Thiếu niên cất giữ đủ loại trà, cũng thập phần tinh thông trà đạo.

Mỗi lần đi ra ngoài một đến chết khiếp mà về nhà, hắn cũng vẫn sẽ pha cho mình một ly trà nóng toả hương bốn phía.

Trước đây khi hai người còn chưa tỏ tình với nhau, y còn tưởng rằng thiếu niên thích uống trà.

Sau này khi hắn nói mới biết, nguyên lai hắn là vì mình mới đi nghiên cứu đó.

Vừa nghĩ đến cục cưng nhà y lằng lằng làm cho mình nhiều chuyện như vậy, trong lòng Giang Kiều Long liền dâng lên một trận ngọt ngào.

Giang Mỹ Cẩm hoàn toàn không biết toàn bộ tâm hồn thăng em đang đặt trên người con trai mình, còn vội vàng mai mối giùm.

“Đến đây, Hiểu Quyên, cùng nhau ngồi đi.” Giang Mỹ Cẩm ân cần bắt chuyện.

“Dạ, cảm ơn.” Lâm Hiểu Quyên xấu hổ cười cười.

“Tiểu Long, Đến, chị xin giới thiệu với chú. Vị này chính là tiểu thư Lâm Hiểu Quyên, là chủ tiệm áo cưới này. Bộ dáng xinh đẹp, cư xử nhiệt tình, tác phong chuyên nghiệp trong nghề, thực sự là xách đèn lồng soi khắp nơi cũng chưa chắc tìm được người tốt vậy đâu.”

“Chị cả, chị ” chị muốn hại chết em a? Nếu như để cái hũ giấm chua siêu bự kia biết mình đi xem mắt, chị cứ chờ ngày đi nhặt xác thằng em này nhá!

“Chị gì mà chị? Lớn tuổi như vậy còn xấu hổ cái gì? Con trai lớn lên lấy vợ, gái lớn phải lấy chồng, là chuyện miễn bàn cãi, lí nào người muốn ở một mình suốt đời a? Muốn cả đời mình dựa dẫm vào thằng cháu sao?”

Giang Kiều Long bị vạch trần nỗi lòng, trên mặt hơi đỏ lên. “Em, em nào có...”

“Không có là tốt nhất! Hiểu Quyên, thật ngại quá a, Tiểu Long nhà chúng ta là cộc cằn thô lỗ như thế, toàn bộ đều do con chị chăm sóc, bất quá tình cảm cậu cháu bọn họ có tốt ra sao thì, một ngày nào đó cũng phải cưới vợ thôi. Nguyên vọng lớn nhất của chị là thấy hai người bọn họ cử hành hôn lễ cùng lúc, có được hôn nhân hạnh phúc mỹ mãn.”

Cử hành hôn lễ?

Trong đầu Giang Kiều Long không tự chủ được mà hiện lên hình ảnh Hạo Hạo và mình cùng mặc tây trang màu trắng, đi trên con đường cử hành hôn lễ...

“Tiểu Long, chú đang cười ngu cái gì thế?” Giang Mỹ Cẩm thấy em trai cười đến nước miếng sắp rơi xuống, vội vã lay tỉnh y.

“Nga, nga, không, không có gì đâu.” Giang Kiều Long vội vã ngồi nghiêm chỉnh.

“Ha hử, để Hiểu Quyên chê cười. Em chị có đôi lúc ngu ngu như vậy đó. Bất quá y có công việc rất tốt, thu nhập cũng rất cao, biệt thự cha chị ở chính là y mua đó.” Giang Mỹ Cẩm vội vã chém gió thay em mình.

“Vậy anh Long hiện tại ở chung với bác trai à?”

“Nga, không, hiện tại y ở chung với cháu trai.”

“Nga, như vậy a, vậy sau khi kết hôn...”

“Ha hử, Hiểu Quyên yên tâm, sau khi kết hôn em có thể tùy ý mua nhà khác ở. Nói chung sẽ không để hai đứa ở cùng với con trai chị đâu. Tiểu Hạo cũng lớn rồi, nên ở riêng thôi.”

“Em mới không cần!” Ông đây có chết cũng sẽ không rời xa Hạo Hạo!

Giang Kiều Long nắm chặt nắm tay, đập bàn mạnh một cái!

“A!” Bị vẻ mặt hung ác của nam nhân dọa cho hoảng sợ, Lâm Hiểu Quyên vội vã nói lấp bắp, “Không, không sao... Ở đâu cũng được hết...”

“Giang Kiều Long, mày điên à? Đập bàn chi vậy? Coi mày dọa Hiểu Quyên sợ kia.” Giang Mỹ Cẩm bắt mắt đánh thẳng em một chút.

“Chị cả, em đi trước.” Giang Kiều Long đứng dậy buồn bực nói.

Ngày hôm nay y đã nghe đủ mọi cách chị cả làm hòng để y và Hạo Hạo xa nhau. Nếu nghe thêm nữa y sợ mình nhện không được mà lật luôn cái bàn mất!

“Ngồi xuống cho chị!” Giang Mỹ Cẩm nín kéo em mình.

“Không được, em thực sự phải đi rồi!”

Ngay lúc hai người đang giằng co thì, một cô gái xinh đẹp động lòng người đi vào từ ngoài cửa

“Chú Long, làm sao nhanh vậy đã muốn đi rồi?” Bích Na bắt mắt bấu môi. “Không nên không nên, cháu vừa mới đến mà.”

Đáng giận, hôm nay mình chính là đặc biệt đi rình, coi tình hình chú Long xem mắt thế nào, hạo hạo nói móc ống trước mặt Tiểu Hạo một phen, làm sao có thể để y rời khỏi dễ dàng như vậy chứ.

“Tiểu Bích tới đúng lúc quá.” Giang Mỹ Cầm cười cười tiến lên cầm tay cô gái, “Mau khuyên chú Long của con đi, y cũng trưởng thành rồi, nên quyết định cưới vợ thôi.”

A ha, chú Long nếu như dám tìm vợ, con thấy Tiểu Hạo sẽ là người đầu tiên thiên y! Bích Na cười thầm trong lòng.

Nhưng chị gái này vẫn lo sợ thiên hạ chưa đủ loạn nên cứ nỗ lực châm ngòi thổi gió. “Đúng đúng, chú Long, cháu thấy vị tiểu thư này rất đẹp, rất xứng đôi với chú nha, không tin cứ bảo Tiểu Hạo đến xem, hấn khẳng định cũng sẽ tán thành ý kiến cháu ế.”

“Nghìn vạn lần không nên!” Giang Kiêu Long sợ đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Có thể tìm Tiểu Hạo lại thì tốt thật.” Giang Mỹ Cầm cười cười gật đầu, “không chỉ có thể nhìn mặt vợ tương lai, còn có thể chọn áo cưới giúp Tiểu Bích, thực sự là nhất cử lưỡng tiện a.”

“Trời ạ! Mẹ nuôi! Lẽ nào ngày hôm nay mẹ lừa con đến xem áo cưới sao?” Bích Na đột nhiên cảm thấy mắc mưu.

“Không sai.” Giang Mỹ Cầm trưng bày vẻ mặt hớn hở khi gian kế được thực hiện thành công. “Ai kêu con cứ mượn cớ không đến. Ngày đính hôn cũng sắp tới rồi, đương nhiên mẹ phải nghĩ biện pháp dụ con tới.”

“Đính hôn? Tiểu Bích đính hôn sao? Với ai a?” Giang Kiêu Long hiếu kỳ hỏi.

“Không có! Cháu không có!” Bích Na vội vã chối bay.

“Làm sao lại không có? Con và Tiểu Hạo từ nhỏ đã được đính ước, mẹ nuôi với mẹ con đã sớm quyết định khi nào con tròn mười tám tuổi thì sẽ cho con và nó đính hôn a.”

“Cái gì? Cùng Tiểu Hạo đính hôn?” Gần như sấm sét giữa trời quang, Giang Kiêu Long chấn động toàn thân, đầu óc nhất thời trống rỗng

“Không phải, chú Long, chú nghìn vạn lần đừng hiểu lầm. Đây đều là người lớn nói bừa cả, cháu và Tiểu Hạo đều không muốn đâu.” Bích Na thấy sắc mặt nam nhân trắng bệch, vội vã sốt ruột giải thích.

“Tiểu Bích, con đang nói cái gì a? Tiểu Hạo vì cưới con, hai năm trước liền mua sẵn căn nhà nhằm lấy lòng, làm sao có thể không muốn?” Giang Mỹ Cầm còn nhớ rõ hai năm trước, con trai chính miệng nói với mình, muốn tự thân mua một căn nhà để ở chung suốt đời cùng người âu yếm.

Mẹ à! Tiểu Hạo muốn kết hôn chính là cậu hấn, không phải con đâu!

Nhưng loại chuyện này kêu Bích Na làm sao có thể nói ra trước bàn dân thiên hạ, không thể làm gì khác hơn là không lên tiếng.

Nhưng Giang Kiêu Long lại cho rằng thiếu nữ đồng ý.

Thì ra, cái nhà kia là mua vì Tiểu Bích... Bọn họ đã sớm có hôn ước rồi...

Hấn gạt mình! Hấn toàn gạt mình!

Giang Kiêu Long, mày là đại ngốc tự mình đa tình!

Người ta chỉ là đùa giỡn mày, mày lại cho rằng hấn ở cùng mình cả đời?

Thằng ngốc thằng ngốc thằng ngốc thằng ngốc!

“A a a ” tuyệt vọng thống khổ khó có thể chịu đựng khiến đầu nam nhân đau muốn nứt ra, Giang Kiêu Long đột nhiên ôm đầu rống lên, xông ra ngoài cửa.

“Chú Long!” Bích Na thấy thế biết tình hình nghiêm trọng, vội vã đuổi theo.

“Tiểu Long phát điên cái gì a?” Giang Mỹ Cầm hoàn toàn chẳng biết gì sất, mắt thấy buổi xem mắt bị phá hủy, tức giận đến gờ chân!

16. Chương 10-2: Hạ

Kỷ Tử Hạo sau khi được Tiểu Bích thông báo, liều mạng chạy như bay trở về

Trong phòng một đồng hỗn độn.

Tất cả đồ vật đều bị đập đến nát bấy, ngay cả TV màn hình phẳng năm mươi inch trên tường cũng nằm trên mặt đất.

Nhưng thiếu niên một chút cũng không để ý.

Chỉ cần cậu bình an vô sự, toàn bộ căn nhà hủy đi cũng được.

“Cậu? Cậu ở nơi nào?” Sợ nam nhân giận dữ làm ra điều gì thương tổn chính mình, lòng Kỷ Tử Hạo nóng như lửa đốt, tìm kiếm mọi ngõ ngách.

Tìm từng căn phòng cả trên lầu lẫn dưới lầu, nhưng hoàn toàn không thấy bóng dáng cậu mình.

Y đi nơi nào rồi? Tiểu Bích rõ ràng bảo sau khi cậu về đến nhà thì không ra lại cửa a, làm sao mình không nghĩ tới? Nhất định là ở nơi đó!

Xông ra từ cửa sau, thiếu niên đi ngay vào nhà kính, liền thấy nam nhân đưa lưng về mình, không nhúc nhích mà chăm chú nhìn vào một gốc cây cao to kỳ lạ.

“Cậu.” Thật cẩn thận tiếp cận nam nhân, Kỷ Tử Hạo nhẹ giọng gọi.

“Không được lại đây!”

Tiếng tê rống ngẹn ngào làm thiếu niên dừng bước.

“Cậu, cậu hãy nghe cháu nói.” Kỷ Tử Hạo chậm rãi giải thích từng chữ một, “Hôn ước với Tiểu Bích đều là do mama tự ý quyết định, cháu vốn không muốn.”

“Bây còn muốn gạt cậu! Với tính cách của bây, nếu như không phải bây nguyện ý, ai dám ép? Nếu như trong lòng bây không có gì mờ ám, vì sao bây lại không nói cho cậu biết?” Nam nhân nắm chặt tay hô lớn.

Kỷ Tử Hạo bị lời nói của cậu mình làm cho ấp úng. “... Dạ, cháu thừa nhận cháu vẫn không có chính thức cự tuyệt cái hôn ước này.”

Thân thể nam nhân bỗng nhiên chấn động.

“Ha ha, bây cuối cùng thừa nhận rồi...” Tim Giang Kiều Long giống như bị người ta chém một đao chí mạng.

Y từng yêu thiếu niên trước mắt biết bao nhiêu, mặc kệ hắn làm gì mình, y đều có thể chịu đựng. Nhưng vì sao, vì sao hắn muốn đùa bỡn tình cảm của y như thế?

“Cậu, cậu hãy nghe cháu nói xong!” Kỷ Tử Hạo sốt ruột giải thích, “cháu giữ lại hôn ước này chỉ là để phòng mọi người, tránh cho người trong nhà nghi ngờ quan hệ quan hệ của chúng ta mà thôi. Cậu phải tin tưởng cháu, trong lòng cháu chỉ có duy nhất mình cậu!”

“Tao không tin! Tao cái gì đều không tin nữa! Mày gạt tao, mày luôn gạt tao! Tao nghĩ thấy thật kỳ quái, điều kiện của mày tốt như vậy, muốn người thế nào mà không có, làm sao có thể coi trọng loại đàn ông như tao? Thì ra, thì ra mày vốn chỉ muốn đùa giỡn tao!”

“Cháu không có!” Kỷ Tử Hạo gấp đến độ tiến lên.

“Dừng lại đây!” Nam nhân mạnh mẽ xoay người lại, trên tay thành linh rút ra một khẩu súng. “Mày dám đi về phía trước một bước, tao liền nổ súng giết mày!”

“Chỉ cần cậu không khóc, cậu muốn bắn mấy phát đều được.” Kỷ Tử Hạo thấy nước mắt trên mặt nam nhân, tim đều muốn nát ra.

“Ai khóc? Ông đây không khóc! Không khóc!” Nam nhân không muốn thừa nhận mình từ lâu đã rơi lệ đầy mắt, phát cuồng nổ súng lung tung trong không trung.

Bằng Bằng Bằng

Đạn bắn trúng nóc nhà thủy tinh, mảnh vụn vỡ rơi xối xả như mưa, một ngọn đèn treo lớn trong nhà kính cũng bị đạn bắn trúng, phút chốc từ không trung rơi xuống.

“Cậu.” Kỷ Tử Hạo mắt thấy đèn treo sẽ rơi trúng người yêu thương, sợ đến hồn bay phách tán, bỗng nhiên nhào về trước, gắt gao ôm y vào trong lòng.

Loảng xoảng

Đèn treo đúng lúc rơi xuống đầu thiếu niên. Kỷ Tử Hạo bị va đập đến đầu rơi máu chảy, từng giọt từng giọt máu đỏ thẫm đọng lại trên trán hắn.

“Cậu!” Đường như không hề cảm thấy đau, Kỷ Tử Hạo xoa lên khuôn mặt nam nhân, sốt ruột hỏi, “Cậu có bị thương không? Trên mặt làm sao lại có máu?”

Giang Kiều Long thấy thiếu niên bị thương nghiêm trọng như vậy, lại chỉ quan tâm mình, nhin không được khóc rống thất thanh. “Ô, đó không phải là máu của cậu, là của bây a, Hạo Hạo!”

“Thế sao?” Kỷ Tử Hạo đưa tay sờ sờ vết thương, mới bắt đầu cảm thấy đau đớn tận xương, “Thật tốt quá, cậu không bị thương là tốt rồi.”

Tầm mắt từ từ không rõ, thiếu niên dần dần mất đi ý thức cùng lúc, vẫn đang không ngừng nỉ non: “Cậu... Cậu đừng khóc... Cháu yêu cậu... Cháu thực sự yêu cậu...”

Phi Long Đường Giang đại đường chủ từ khi còn trẻ đã mê đập lộn choảng nhau, vào bệnh viện như vào nhà bếp, chưa bao giờ khẩn trương lo sợ.

Nhưng lúc này y đang ngồi bên ngoài phòng phẫu thuật, sợ đến cả người run rẩy.

Hạo Hạo chảy nhiều máu như vậy, hắn không có việc gì chứ?

Bảo bối của cậu... Van cầu bấy nghìn vạn lần đừng có việc gì...

“Kiều Long! Tình hình thế nào?” Thẩm Quan Kiệu và Hoắc Phi nhận được thông báo từ bệnh viện liền vội vã chạy tới.

“Tiểu Hạo không có việc gì chứ?” Hoắc Phi sốt ruột hỏi. Kỷ Tử Hạo là bạn tốt lâu năm của Hoắc Phi, hai người tuy rằng ưa đấu võ mồm, nhưng cảm tình luôn luôn tốt đẹp.

“Tôi không biết...” Giang Kiều Long thống khổ ôm đầu, “Hạo Hạo chảy thật nhiều máu... Tôi rất sợ hãi... Nếu như hắn xảy ra chuyện gì, tôi cũng không muốn sống nữa!”

“Nói nhảm gì đó? Kiều Long, cậu phải vững tin, cháu trai cậu không có việc gì cả.” Thẩm Quan Kiệu cũng từng trải qua nỗi khổ mất vợ, xúc động vỗ vỗ vai an ủi y.

“Đúng vậy, Tiểu Hạo từ nhỏ lớn lên giữa rừng núi, thân thể rất tốt, nhất định không có việc gì đâu.” Hoắc Phi cũng vội vã an ủi.

Đúng lúc này, đèn trong phòng giải phẫu chợt tắt, thiếu niên nằm ở trên giường bị đẩy ra

“Hạo Hạo!” Giang Kiều Long khóc lóc chạy đến, “Hạo Hạo!”

“Cẩn thận, đừng đụng tới hắn.” Y tá vội vã đưa tay ngăn cản, “hắn vừa mới khâu xong vết thương, nghìn vạn lần đừng chạm vào.”

“Bác sĩ Lưu, Hạo Hạo nhà tôi không có việc gì chứ?” Giang Kiều Long hai mắt đầm lệ hỏi.

Bác sĩ Lưu có hơi kinh ngạc nhìn nam nhân cao to cường tráng trước mắt.

Hắn trị thương cho Giang đường chủ nhiều năm như vậy, mặc kệ thương tích nghiêm trọng cỡ nào cũng không thấy y rơi một giọt nước mắt. Đây là lần đầu tiên hắn thấy y khóc.

“Vết thương trên đầu hắn đã khâu lại rồi, nhưng còn cần xem có dấu hiệu chấn động não hay không, phải nằm viện vài ngày hảo hảo quan sát.”

“Nói vậy là, Hạo Hạo nhà tôi không có nguy hiểm tính mệnh rồi, có đúng hay không?” Giang Kiều Long lo lắng hỏi.

“Có thể nói như vậy.” Bác sĩ Lưu hơi nhăn trán. “Chỉ cần trong khoảng thời gian này hảo hảo nghỉ ngơi dưỡng thương là có thể khôi phục được.”

“Ồ... Cảm ơn anh... Cảm ơn anh bác sĩ Lưu!” Giang Kiều Long đột nhiên quỳ xuống lạy bác sĩ một lạy!

Tất cả mọi người có mặt đều choáng váng.

Vân Dật Hội Giang đại đường chủ đầu đội trời chân đạp đất thế nhưng lại quì xuống đơn giản như vậy.

Thẩm Quan Kiệu quen biết Giang Kiều Long nhiều năm như thế, chỉ thấy y quì hai lần.

Mà hai lần này đều là vì thiếu niên nằm trên giường bệnh.

Ai, xem ra, người anh em của mình đời này cuối cùng đã định rồi

17. Chương 11: Vĩ Thanh

Giang Kiều Long gần đây phi thường phiền não.

Lẽ ra, thiếu niên đã xuất viện ba ngày, cũng hồi phục mạnh khỏe rồi, y hẳn là có thể buông tảng đá lớn trong lòng.

Nhưng sai.

Phi thường sai.

Vết thương trên đầu thiếu niên tuy rằng khép lại rồi, thế nhưng trên thân thể lại sản sinh một biến hóa kỳ quái

Tính lãnh cảm.

Vốn sắc ma đó mỗi đêm đều phải đem y lăn qua lăn lại đến chết khiếp, tuy nhiên bây giờ giống như một thầy tu, sờ cũng chẳng sờ một chút.

Ví như đêm nay

“Hạo Hạo, đừng xem đá banh nữa, đi ngủ sớm một chút.” Giang Kiều Long bò lên trên giường, giật lấy chiếc điều khiển từ xa trong tay thiếu niên.

“Được rồi, dù sao đội bóng ngày hôm nay cũng là đội cháu không muốn xem.” Kỷ Tử Hạo buồn chán nằm xuống.

Giang Kiều Long tắt TV, tắt đèn, cũng nằm xuống bên cạnh thiếu niên.

Nhưng qua một hồi lâu, chính là thiếu niên vẫn không có động tĩnh.

Giang Kiều Long không khỏi buồn bực xoay người, “Hạo Hạo.”

“Ân, chuyện gì a? Cậu.” Kỷ Tử Hạo buồn ngủ hỏi.

“Bây đã quên làm một việc trước khi đi ngủ đó.” Giang Kiều Long nhắc nhở hần.

“A? Việc làm nào trước khi ngủ?”

“Đúng vậy, trước kia bây đều có, đều có tặng cậu một nụ hôn chúc ngủ ngon.” Giang Kiều Long mặt mày luôn thô lỗ bỗng hiện lên một mảng đỏ ửng.

“A? Có chuyện này sao? Sao cháu lại không nhớ rõ?”

“Không nhớ rõ? Trời a, lẽ nào đầu Hạo Hạo bị đánh đến mất trí nhớ?” Giang Kiều Long lo lắng ngồi dậy, bật đèn lên. “Hạo Hạo, bây có cảm thấy là lạ ở đâu không?”

“Ân, nhờ cậu nhắc cháu mới nhớ, thỉnh thoảng trái lại cháu cảm thấy được đầu hơi văng vắt, trong đầu lại hiện lên một ít đoạn ngắn, nhưng mà một chút liền tan biến.” Kỷ Tử Hạo đau đầu nhu nhu huyết thái dương.

Giang Kiều Long nghe vậy như bị rớt xuống hầm băng, trong lòng lạnh ngắt!

Lẽ nào thiếu niên đã mất đi ký ức yêu thương mình? Chỉ là coi mình như cậu ruột mà thôi?

Không, không có khả năng! Điều đó không có khả năng!

“Hạo Hạo! Bây cần thận nghĩ lại lần nữa chuyện chúng ta đã từng làm trong phòng này.”

“Chúng ta đã làm cái chuyện gì đặc biệt sao? Sao cháu thế nào cũng không nhớ ra?” Kỷ Tử Hạo khó hiểu nghiêng đầu.

“Bây ” Giang Kiều Long thở hổn hển hận không thể đập đầu thiếu niên cho hấn tỉnh lại, nhưng ngẫm lại tất cả đều là kết quả do mình lỡ mồm làm ra, y liền tự ép buộc bản thân tỉnh táo lại.

Hít vào một hơi thật sâu, nam nhân quyết tâm đi đến kết luận, “Yên tâm, cậu nhất định sẽ làm bây nhớ lại!”

Cuộc khởi nghĩa tìm lại ký ức, bắt đầu!

Kỷ Tử Hạo sáng sớm tỉnh dậy, phát hiện bên cạnh không có một bóng người.

Kỳ quái, cậu luôn luôn ưa nằm nướng, thế nhưng ngày hôm nay lại dậy sớm hơn mình?

Chẳng lẽ ngày hôm qua mình nói làm trái tim y tổn thương? Cái chiêu giả bộ mất trí nhớ này có thể hay không biến tốt thành xấu?

Ngay lúc lòng thiếu niên tràn đầy bất an, cửa phòng bị mở ra.

Nam nhân bưng mâm cơm đứng ở cửa ăn mặc khiến Kỷ Tử Hạo dòm mà choáng váng ngay tại chỗ.

Giang Kiều Long ăn mặc trang phục hầu gái trước đây bị thiếu niên ép buộc mặc, bước chân vững vàng tiến đến.

Tuy rằng ánh mắt thiếu niên làm y có hơi xấu hổ, thế nhưng để cho bảo bối mà y âu yếm khôi phục ký ức sớm một chút, Giang Kiều Long nào có sá gì.

“Chủ nhân sớm.” Nhìn nam nhân với cặp đùi làm kẻ khác thêm nhỏ dãi ba thước, Kỷ Tử Hạo không ngừng âm thầm nuốt nước miếng, mặt mày giả vờ tỉnh ngủ, “Cậu, quần áo này là...”

“Hạo Hạo, thấy cậu mặc như vậy, bây nghĩ ra gì không?” Giang Kiều Long buông mâm cơm, ngồi xuống kế bên thiếu niên.

“Đường như nhớ ra một chút.” Kỷ Tử Hạo cố ý thả trôi.

Giang Kiều Long nghe vậy quả thực mừng rỡ như điên. Thật tốt quá, mình chỉ biết làm thế này sẽ hữu dụng mà.

“Hạo Hạo, bây ráng ngẫm lại lần nữa, ngày đó cậu ăn mặc như thế, bây đối với cậu...” Giang Kiều Long nghĩ đến hành vi dâm loạn ngày đó của hai người, mặt không khỏi đỏ đến mức nói không nên lời.

“Cháu đối với cậu? Cháu làm gì cậu à?” Kỷ Tử Hạo dùng ánh mắt “ngây thơ” nhìn y.

Đem tay thiếu niên đặt ở trước ngực mình, Giang Kiều Long nhỏ giọng nói, “Bây đem tay luôn vào trong áo cậu, đùa bốn cậu đó.”

“Cái gì của cậu?”

Giang Kiều Long cắn răng, nói tiếp, “Đùa bốn đầu vú cậu.”

Kỷ Tử Hạo nghe vậy thiếu chút nữa phun ra máu mũi, hấn chà xát mũi, nói bằng giọng tự trách, “Chết tiệt! Làm sao cháu một chút cũng không nhớ rõ? Thế này đi, cậu giúp cháu hồi tưởng một lần, nói không chừng cháu sẽ nhớ lại.”

“Như vậy thực sự có thể nhớ lại?”

“Cháu cho rằng như vậy, nếu như cậu không muốn...”

“Không, không, cậu đồng ý!” Giang Kiều Long lo lắng liếc nhìn mặt cậu.

“Hảo, cháu đây sẽ nghe theo cậu sắp xếp.” Thiếu niên cười tà.

Vậy nên Kỷ Tử Hạo hưởng thụ nhìn nam nhân tự động quỳ trên mặt đất, móc ra tính khí hần, chậm rãi xoa bóp.

“Thật thoải mái.” Thiếu niên phát sinh rên rỉ sướng khoái. “Thế nhưng cháu thế nào cũng không tự nghĩ ra được? Cậu, cậu lúc đó có đúng hay không còn làm cái gì?”

Thiếu niên được nước làm tới.

Khuôn mặt Giang Kiều Long bùng cháy lệ luôn. “Ừ còn có.”

“Vậy mau làm a.”

“Được mà, làm ngay đây.” Bằng ký ức lần trước, nam nhân vươn đầu lưỡi chậm rãi liếm lên quy đầu trưởng căng của thiếu niên, lại dùng đầu lưỡi trên đầu lỗ nhỏ trên đỉnh.

Kỷ Tử Hạo nắm đầu nam nhân, đem tính khí đen thui cắm vào trong miệng ông cậu âu yếm.

Trong miệng bỗng chốc nhồi vào cơn thịnh nộ lớn của thiếu niên, Giang Kiều Long thiếu chút nữa nghẹt thở.

Nhưng một lòng thầm nghĩ làm cho thiếu niên nhanh hơn một chút nhớ lại tình yêu dành cho mình, Giang đại đường chủ uy chấn giang hồ của chúng ta tự mình cam tâm tình nguyện quỳ trên mặt đất khấu giao cho thiếu niên.

“Thì ra cậu thích ăn cơn thịnh nộ nam nhân như thế a.” Xem cậu ăn đến ngon lành như vậy, Kỷ Tử Hạo cố ý nhục nhã y.

Đem cơn thịnh nộ thiếu niên rời khỏi miệng mình, Giang Kiều Long ngẩng đầu nhìn hần, nói rành rọt từng chữ một, “Đổi lại là người khác, có giết chết cậu cũng không thèm làm, nhưng bởi vì là cưng, bởi vì là Hạo Hạo, cậu cam tâm tình nguyện.”

Cách nói của nam nhân khiến Kỷ Tử Hạo kích động như điên, y chang dã thú dè nam nhân ngã gục trên mặt đất.

Xốc lên chiếc váy khả ái mê người, ngay lúc thiếu niên phát hiện nam nhân cả quần lót cũng không có mặc thì, càng kích động đến thiếu chút nữa bắn tinh tại chỗ.

“Tĩnh ngộ đi, cậu dâm đang à, ngày hôm nay cháu tuyệt đối không buông tha cậu!”

Giang Kiều Long bị thiếu niên quỳ gối thô bạo đè lên, hôn hít cuồng nhiệt tựa như hạt mưa rơi vào hạ thân trần truồng của mình.

Tính khí cương cứng, âm nang trưởng căng cùng cái mông tròn vểnh cao đều bị liếm tiết, cuối cùng ngay cả cục huyết ẩn sâu trong khe mông cũng bị liếm đến sạch sẽ.

Giang Kiều Long khóc lóc giãy dụa cái mông. Thiếu niên đối với y mà nói là trân quý thực sự, làm sao có thể để hần liếm láp địa phương dơ bẩn như vậy.

Kỷ Tử Hạo vừa nói năng hạ lưu tới cực điểm, vừa cố sức banh cái mông mê người của nam nhân, đem đầu lưỡi thọc vào thật sâu.

Cảm giác đầu lưỡi thiếu niên giống như muốn liếm đến nội tạng mình, vui vẻ kinh khủng làm nam nhân hai tay cào cào lung tung trên sàn nhà, sợ hãi kêu to.

Trong miệng nói không nên, thế nhưng cái mông dường như tự có ý chí, mỗi khi thiếu niên dùng đầu lưỡi quấy nhiễu, thịt huyết dâm đang liên tục kịch liệt hé ra co lại, gât gao hút lấy đầu lưỡi thiếu niên.

Nam nhân càng khóc lóc cầu xin tha thứ, Kỷ Tử Hạo càng trở nên xấu xa mà liếm vào càng sâu.

Cuối cùng vào lúc điểm trí mạng trong cơ thể đột nhiên bị thiếu niên tìm được, Giang Kiều Long cũng chịu không nổi vui vẻ làm cho phát điên, cái miệng co rút một trận kịch liệt, kêu to bất tỉnh luôn. Một cổ rồi một cổ tinh dịch màu trắng tanh đặc phun tung toé tại sàn nhà đen bóng, hiện ra dâm loạn không gì sánh được.

Thiếu niên đã đạt được ước nguyện liêm cho ông cậu mình bất tỉnh cũng nhịn không được dục hoả đầy ngập, đem nam nhân trở mình lại, nắm lấy cặp đùi trắng kiện đặt lên vai, cự bồng cứng rắn như thiết để ở cục huyết còn đang kịch liệt co rút lại, mạnh mẽ cắm vào.

Nam nhân từ trong cao trào quay về còn chưa có kịp hoàn hồn bị chơi đến thất thanh kêu to, thiếu chút nữa ngất đi. Còn thật bị cái miệng nhỏ nhắn mềm mại đang cố sức há to nhằm cắn chặt, thiếu niên phát sinh thổ độc hưng phấn, vượt đi mồ hôi rơi như mưa ra sức cắm rút, hận không thể đem bảo bối âu yếm làm cho chết tươi ở trong lòng mình.

Giang Kiều Long bị thiếu niên dốc lòng làm mãnh liệt đến chết đi sống lại, y điên cuồng rơi vào trạng thái vô thức, không thể che dấu khốc lốc nói ra khát cầu trong lòng. “Ồ, Hạo Hạo, van cầu cứng nhanh lên một chút nhớ lại đi, cậu rất yêu cứng, cậu không thể không có cứng a.”

Dùng hết tâm trí, chính là để nghe được lời yêu thương không hề nín giữ của nam nhân, Kỷ Tử Hạo kích động mãnh liệt trước tâm can bảo bối, gào lớn bên tai y, “Cháu cũng yêu cậu, vĩnh viễn cháu chỉ yêu một mình cậu!”

Chỉ là nghe được thiếu niên nói, Giang Kiều Long liền nhịn không được mà bắn.

Kỷ Tử Hạo nguyên bản luôn nín nhịn khổ cực, hôm nay bị tràng bích nam nhân kịch liệt co rút gắt gao bao lấy, lập tức kêu to xuất ra, bất tỉnh đầy mặt y.

Cậu với khuôn mặt ngăm đen thô lỗ dính đầy tinh dịch màu trắng, dâm dâng đến mức phát cuồng, Kỷ Tử Hạo đem nam nhân cả người mềm nhũn ôm vào lòng, hạ lưu đem tinh dịch trên mặt đưa vào miệng y.

“Ăn ngon không? Lần trước ở gian phòng thay đồ của công ty bách hoá, cậu chính là ăn đến kinh khủng ha.”

“Cậu mới không có, đó là bị ép buộc, cậu chờ một chút,” Giang Kiều Long đột nhiên cảm thấy không đúng, “Bây nhớ lại hết rồi?”

“A?” Kỷ Tử Hạo ngây cả người, “Nga, đúng! Đúng! Tất cả cháu đều nhớ ra rồi!”

Thấy biểu tình thiếu niên khác thường, Giang Kiều Long đột nhiên óc chọt lóe sáng

“Vương bát dẫn!” Giang Kiều Long bắt lấy áo thiếu niên, tàn bạo trừng mắt với hắn, “Thành thật mà nói cho ông! Căn bản mày là cố ý giả bộ mất trí nhớ đúng hay không?”

“Không có a, thực sự cháu cái gì cũng không nhớ rõ mà.” Kỷ Tử Hạo bắt đầu giả ngu.

“Còn dám nói càn! Kỷ Tử Hạo, mày chết chắc rồi.”

“Cậu!” Thiếu niên đột nhiên kêu to một tiếng khiến Giang Kiều Long đang giờ cao hai tay đồng thời đứng hình giữa không trung. “Bây, bây muốn làm gì?”

“Muốn làm gì ư? Hừ hừ.” Kỷ Tử Hạo đột nhiên lạnh lùng cười, “Cậu còn không biết xấu hổ so đo với cháu, cậu nhỉ? Ngày đó cậu có đúng hay không đi đến khách sạn xem mắt hả?”

“A? Bây thế nào lại biết?” Giang Kiều Long nhỏ xuống một giọt mồ hôi lạnh.

“Hừ, Tiểu Bích nói cho cháu biết đấy. Nói a, cậu dự định ăn nói với cháu ra sao?”

Đối mặt cháu trai có thái độ gây sự, Giang Kiều Long cũng phát hỏa! “Ăn nói cái gì nào? Cậu là bị chị cả lừa đi xem mắt đó, trước đó căn bản không biết. Bây thì sao? Chính bây có hôn ước cùng Tiểu Bích, bây dự định giải quyết thế nào?”

“Này thôi...” Kỷ Tử Hạo cố ý giả bộ biểu tình khó xử.

“Kỷ Tử Hạo!” Giang Kiều Long chăm chú nhìn thẳng hắn, “Ông cảnh cáo mày, mày thế nhưng đã cưỡng gian ông, cuối cùng sẽ phải chịu trách nhiệm cho ông! Bằng không bản đường chủ để mày hiểu biết được lợi hại của Vân Dật Hội chúng ta!”

“Dạ dạ, Giang đại đường chủ của ta lợi hại nhất ạ, chụt!” Kỷ Tử Hạo yêu thương hôn một cái trên miệng hắn, “Yên tâm đi, cháu đã có cậu, thế nào còn có thể cùng cô gái khác kết hôn đây? Cháu đã nghĩ ra cách dễ dàng khiến người lớn chủ động huỷ bỏ hôn ước rồi, hắc hắc...”

Thấy thiếu niên cười gian, Giang Kiều Long hiểu kỳ hỏi, “Biện pháp gì a?”

“Cho Tiểu Bích gạo nấu thành cơm a.”

“Cơm cái đầu mày ấy! Mày mà dám đi nấu sau lưng ông, ông liền thiên mày!” Giang Kiều Long thở phì phì mà nói.

“Ai nha, cậu, cậu đừng vội, không phải là cháu đi nấu. Tiểu Bích ở quê nhà có thích một người, hai người bọn họ cùng nhau nấu cơm, khẳng định sẽ nấu đến dục tiên dục tử, sướng méo mó luôn.”

“Thằng nhóc nhà ngươi như thế nào nói chuyện hạ lưu vậy a?” Giang Kiều Long xấu hổ mắng. “Hơn nữa nếu Tiểu Bích đi rồi, sau đó còn có thể có người thứ hai, người thứ ba, bây giờ thân là con trai độc nhất của Kỷ gia, chị cả tuyệt đối vẫn giúp bây tìm tòi đối tượng.”

“Phiền nào cái gì? Kêu hai ông bà già cùng gạo nấu thành cơm lần nữa là được rồi. Chỉ cần anh chị sinh thêm một người, cháu sẽ không là con trai độc nhất nữa. Nhưng thật ra cậu cũng là con trai độc nhất của Giang gia đó...”

“Đúng vậy.” Bà già đã đi chầu trời rồi, chính là muốn kêu chị ấy sinh thêm một thằng cu cũng không còn kịp rồi. Giang Kiều Long buồn bực vò vò đầu.

“Hi, về vụ ấy cháu đã sớm nghĩ ra rồi, cậu yên tâm, cháu sẽ kêu bệnh viện làm giấy tờ chứng minh bệnh bất lực cho ông ngoại với bọn họ xem, như vậy liền không ai dám ép cậu kết hôn nữa rồi.”

“Bệnh bất lực?” Giang Kiều Long tức đến thiếu chút nữa đầu bốc hơi. “Ông mặc kệ!”

Muốn hắn đường đường là Giang đại đường chủ dũng mãnh vô song bị cho rằng bị bất lực, hắn chết cũng không muốn!

Nội tướng tượng đến ánh mắt thương hại của bốn bà chị trong lúc đó, hắn cũng mau phát khùng rồi!

“Không muốn cũng phải làm, việc này không phải do cậu! Hay là cậu căn bản không muốn từ chối xem mắt?”

Thấy khóe miệng thiếu niên cười nhạt, Giang Kiều Long lập tức rung mình một cái, “Bây không được mắng oan cậu.”

“Có oan ức hay không, chờ cháu hảo hảo thẩm vấn cái miệng nhỏ nhắn đang há to phía dưới rồi sẽ biết.”

Giang đại đường chủ đáng thương lại lần thứ hai bị chịu khổ áp đảo.

Mặc kệ thời gian tới có trở ngại đến đâu đi chăng nữa, hai người vốn đồng sinh cộng tử đã lâu đều biết, bọn họ đồng thời cùng ném thứ “cữu” tình cực nóng như lửa, vĩnh viễn sẽ không chia lìa.

Chính văn hoàn.

18. Chương 12: Lời Cuối Sách

Cả nhà hảo, năm mới vui vẻ!

“Hắc bang bất luân” hệ liệt cuối cùng cũng tốc hành, rầm rộ trình diễn hết!

Cảm ơn đồng bào một năm qua đối với các thành viên khôi hài trong “Vân Dật Hội” rõ ràng ủng hộ mạnh mẽ, Dương tỷ tỷ thực sự viết rất hài lòng, mong muốn mọi người cũng có thể cảm nhận được sung sướng cùng tình yêu giữa bọn họ.

Lần sau chắc là tháng tám mới ra sách.

Dương tỷ tỷ sắp cho ra một hệ liệt hoàn toàn mới, đại khái tính cách ban đầu của nhân vật đã được quyết định rồi, như trước sẽ có H một đồng cùng cười cợt hàng hà sa số. Mong muốn đồng bào có thể tiếp tục ủng hộ nhiều hơn nga!

Năm 2008 thực sự là một năm bấp bênh, tài chính toàn cầu biến động, rất nhiều người đều đối mặt với khó khăn kinh tế. Dương tỷ tỷ ngoại trừ mỗi tháng quyên tiền đều đặn cho đoàn thể từ thiện, cũng giúp đỡ các em nhỏ nghèo khó đi học dài hạn, nói điều này không phải vì để khoe khoang, mà là mong muốn mọi người có năng lực trong phạm vi nào đấy, cũng cùng nhau hoạt động, làm phúc tài trợ càng nhiều người càng tốt.

Rất nhiều người biết các chị em trong nhà Dương tỷ tỷ đều là tốt nghiệp đại học ở Mỹ, nhất định cho rằng gia cảnh ta giàu có từ nhỏ. Nhưng kỳ thực nhà Dương tỷ tỷ khi còn bé cũng từng thập phần nghèo túng đó.

Ta còn nhớ rõ năm ta tốt nghiệp tiểu học, ba mẹ bị người làm khó dễ, không thể làm gì khác hơn là bán đi căn nhà ở miền Nam, tìm đường lên miền Bắc xoay xở.

Khi đó ta cùng mấy người chị sống nhờ nhà người thân, ngay cả chó cưng đều không được ăn thức ăn chuyên dụng, chỉ có thể cơm trắng pha nước sôi.

Tuy rằng họ hàng đối xử với chúng ta không đến nỗi, nhưng cái loại cảm giác phải sống nhờ nhà người khác thực sự không dễ chịu.

Đó là lí do mà khi chúng ta rốt cục có thể lên miền Bắc đoàn tụ cùng ba mẹ thì, tuy rằng một đại gia đình từng sống trong nhà lầu bốn tầng phải chen chúc trong nhà trọ rất nhỏ, thế nhưng chúng ta vui vẻ chịu đựng, đơn giản vì đó là nhà mình.

Khoảng thời gian này ảnh hưởng sâu sắc đến lối sống của Dương tỷ tỷ sau này, làm ta cảm nhận được tư vị nghèo khó cùng trống trải, cũng cho ta càng thêm hướng về gia đình.

Vậy nên mong muốn cả nhà cũng có thể giống Dương tỷ tỷ, trong lòng vĩnh viễn lạc quan về cuộc sống, chia sẻ yêu thương và vui vẻ cho mọi người xung quanh.

Cuối cùng, xin cảm ơn chồng yêu của lòng ta, bè lũ chị em khả ái Tước Tước, MM, Lộng Lộng, Sana và Ngã Ngã, cùng với Lôi Văn muội muội giúp ta vẽ tranh minh họa siêu cấp hoành tráng.

Kết lại, như thường lệ, Dương tỷ tỷ cảm ơn sâu sắc đến các độc giả luôn dõi theo ta trên con đường này, nếu không có sự ủng hộ kiên trì của mọi người, tỷ tỷ ta hẳn là không có khả năng đi đến bây giờ đâu.

Chúng ta tạm biệt nhau tại đây.

Yêu cả nhà, Mê Dương tỷ tỷ kính bút.

~Lời cuối sách hoàn~

19. Chương 13: Một Mực Chắc Chắn (thượng)

Vào cái ngày Kỷ Tử Hạo mười lăm tuổi, hắn nhận được hai món quà sinh nhật mà suốt đời khó quên...

Dừng lại trước cửa nhà hắn chính là người sau này thành “Vợ” mình, Kỷ Tử Hạo đang nghênh tiếp một người đàn ông cao lớn cường tráng...

“Hạo Hạo.” Giang Kiêu Long cho thiếu niên một cái ôm thật chặt! “Sinh nhật vui vẻ!”

Cái thằng nhóc diện mạo tuấn tú, thông minh tuyệt đỉnh chính là khúc ruột trong lòng Giang Kiêu Long, tuy rằng tính tình hắn vừa cổ quái vừa tùy hứng, nhưng mỗi người Giang, Kỷ hai nhà đều yêu thương hắn như bảo vật.

“Cậu, hình như cậu béo ra đó.”

Tay thiếu niên xoa trên lưng y một trận, làm Giang Kiêu Long mãi cảm run rẩy một hồi. “Ngựa muốn chết, thằng nhóc này, cứ ưa trêu chọc cậu mày.”

Nam nhân nhẹ nhàng gõ trên đầu hắn một chút, thế nhưng Kỷ Tử Hạo vẫn làm theo ý mình, tiếp tục mò lấy mò để. “Thắt lưng cậu mãi cảm như thế a, nghe nói nam nhân sợ nhột yêu chồng lắm đó.”

“Ha ha, bây có lắm hay không? Nam nhân có chồng sao?”

“Đương nhiên là có rồi, sau này cháu coi như là chồng cậu rồi.” Kỷ Tử Hạo gắt gao ôm eo nam nhân.

“Ha ha.” Nghe được cháu trai nói năng ấu trĩ, Giang Kiêu Long cười lớn hơn. “Bây a, chọc ghẹo cậu mày mãi nha.”

“Từ nhỏ đến giờ, cháu đã nói với cậu rất nhiều lần rồi, vì sao cậu vẫn không tin?” Kỷ Tử Hạo có hơi tức giận trừng mắt nhìn y.

“Hảo hảo, tin mà tin mà, cháu vui là tốt rồi” Giang Kiêu Long nghe vậy cũng lơ đãng. “Được rồi, quà cậu đưa cho cháu đã nhận được chưa?”

“Được rồi ạ.”

“Thích không?”

Thấy nam nhân lộ ra nét mặt như chó nhỏ mong chủ nhân khen ngợi, Kỷ Tử Hạo không khỏi yêu thương mà cười cười “Thích, thích lắm!”

Biết hắn thích kỳ trân dị thảo, ông cậu bèn tìm một số tiền lớn mua được một loại tử hoa đèn gần như tuyệt chủng.

Tử hoa đèn nghe tên thập phần văn nhã, nhưng kỳ thực là một loại hoa ăn thịt thập phần hiểm thấy, lớn lên giống cái chụp đèn màu tím, ở chung quanh đoá hoa đầy răng nhỏ, một khi ngửi được mùi thịt, sẽ cấp tốc đem cánh hoa khép kín cắn lấy mục tiêu.

“Ha ha, cậu biết là Hạo Hạo sẽ thích mà, cậu coi vậy chứ tốn hao cả một phen công phu mới tìm được đó.”

“Vậy cảm ơn cậu.”

“Nghe Hạo Hạo từng nói ở phía sân sau có một cái nhà kính, vậy hoa này để lại trong đấy sao?”

“Đúng vậy, cậu muốn đi xem không?”

“A? Hạo Hạo không phải không để cho người khác đi vào sao?” Giang Kiêu Long nghe mấy bà chị nói, nhà kính ấy được Hạo Hạo coi như bảo bối, ai cũng không cho đi vào, nói cái gì như là phá hủy linh khí hoa cỏ.

“Cậu không phải người khác, là vợ tương lai của cháu, đương nhiên có thể vào.”

“Cáp, thằng bé nhà người, thật ưa nói giỡn, đi, nhìn hoa!”

Cửa thủy tinh thật lớn bao phủ, bên trong nuôi dưỡng rất nhiều kỳ trân dị thảo đã tuyệt chủng. Nếu như bị nhà thực vật học thấy, sợ rằng dù bị đánh chết cũng phải đi vào xem.

Giang Kiêu Long y chang các bà ngoại đi dạo công viên rục rờ, hăng hái bừng bừng dòm đông ngó tây, “Oa, nhà kính này thực sự lớn a, có thật nhiều thực vật cậu chưa từng xem qua nha, thật xinh đẹp.”

“Xinh đẹp trái lại càng nguy hiểm nga, cậu nghìn vạn lần phải cẩn thận, có một số cây không thể đụng bừa được, sẽ trúng độc đó.”

“Nga, thế à?” Giang Kiêu Long nghe vậy cũng lơ đãng, chỉ lo chuyên tâm thưởng thức hoa cỏ tươi tốt đủ loại kiểu dáng tân kỳ.

“Cậu chậm rãi tham quan đi, cháu đi chuẩn bị điểm tâm mà cậu thích ăn đây.”

“Điểm tâm?” Giang Kiều Long nghe đến đó con mắt nhất thời sáng ngời. “Có bánh ngọt nhiều lớp do Hạo Hạo tự tay làm không?”

“Đương nhiên là có, cháu biết cậu tới, đã sớm chuẩn bị cho tốt rồi.” Kỷ Tử Hạo yêu thương cười cười.

“Thật tốt quá, Hạo Hạo nhanh đi, cậu đói chết mất!”

“Hảo, cháu lập tức đi ngay.”

Đợi thiếu niên vừa rời khỏi, Giang Kiều Long bắt đầu đi dạo tiếp cái khu vườn chứa đầy bảo vật quốc gia.

“À ~ cái cây màu đen này là cái gì vậy cà?” Giang Kiều Long cúi người hít hít. “Ách, hảo thôi.”

Mùi y chang đại tiện, làm Giang Kiều Long thiếu chút nữa nôn ra toàn bộ. Lúc này cách đó không xa có một đóa hoa màu hồng đang toả ra hương thơm nồng nặc, hấp dẫn chú ý nam nhân.

“A, mình phải nhanh đi lại ngửi mùi hoa, làm tan cái cảm giác ghê tởm này.” Giang Kiều Long vội vã chạy đến trước bụi hoa ấy, cố sức ngửi ngửi. Cảm giác ghê tởm sắp buồn nôn dần dần biến mất, nam nhân hít sâu vài cái, “Hô, cảm giác tuyệt thật.” Giang Kiều Long vỗ vỗ ngực, lại bắt đầu như không có việc gì mà dạo tiếp.

“Di, cái kia hẳn là tử hoa đèn mình tặng Hạo Hạo ha.” Nhìn phía trước thấy đóa hoa màu tím giống chụp đèn, Giang Kiều Long mừng rỡ nói. “Ông đây chỉ nhìn qua hình ảnh, còn chưa kịp sờ qua nha.”

Ngay trước thời điểm nam nhân sắp đi tới tử hoa đèn, đột nhiên y cảm thấy hoa mất một trận, y chang bị say xỉn, bước đi bắt đầu ngã trái ngã phải...

“Kỳ quái, chuyện gì xảy ra? Ngày hôm nay ông có uống rượu đâu?” Hơn nữa kỳ quái nhất chính là, tuy rằng y cảm giác được cả người bay bổng vô lực, nhưng ý thức lại dị thường thanh tỉnh.

“Quá kỳ quái rồi...” Ngay khi Giang Kiều Long còn đang mải suy nghĩ về ngày hôm nay rốt cuộc y có uống rượu hay không thì, đột nhiên thân thể y lệch đi, thoáng cái nằm sấp xuống trước tử hoa đèn...

“Đau chết người đi được, thật may Hạo Hạo không có đây, nếu không chắc bị hấn cười đến rụng răng mất — ai dô —” Giang Kiều Long bỗng nhiên cảm giác cái mông tê rần, nhịn không được quát to một tiếng —

“Con gì dám cắn ông?” Giang Kiều Long tức giận quay đầu để thấy rõ là cái gì cắn mình. Kết quả vừa nhìn thấy, lập tức há hốc mồm tại chỗ...

“Mẹ ơi! Đây là cái hoa quý gì a? Có thể cắn mông người luôn?”

Nguyên lai vào lúc Giang đại đường chủ của chúng ta không cẩn thận vấp té, thế nhưng dù may mắn không có chết, cái mông lại đụng trúng tử hoa đèn. Tử hoa đèn vừa ngửi được mùi thịt, lập tức khép kín cánh hoa, dung răng nhỏ đem thịt mông thơm ngào ngạt ở bên mép cắn chặt...

“Ui... Thực sự đau quá, cái này làm sao bây giờ?” Đường đường Vân Dật Hội Giang đại đường chủ bắt đầu thương tâm suy nghĩ.

Cũng là cùng các cây khác giống nhau mà thôi, đằng này dám cắn bản đường chủ, ông liền nhất định chặt bỏ! Thế nhưng... Đây là quà sinh nhật mình tặng Hạo Hạo, thế nào nó có thể bị hủy được, như vậy Hạo Hạo nhất định sẽ rất buồn đó. Ui... Làm sao bây giờ? Cái mông của ông a...

“Cậu, cậu ở đâu vậy?”

Ui... Cứu tinh của mình cuối cùng cũng tới rồi! “Hạo Hạo! Bây cứu mạng a!” Giang Kiều Long nghĩ muốn nỗ lực kêu to, bất đắc dĩ thân thể chẳng hiểu vì sao càng lúc càng vô lực, phát sinh thanh âm dĩ thế nhưng y chang tiếng rên rỉ yếu ớt.

Kỷ Tử Hạo gọi vài lần cũng không nghe được cậu trả lời, lòng không khỏi thấy kỳ quái, ngay giờ này, cậu sẽ chạy đi đâu nữa chứ?

“Hạo Hạo... Bây cứu mạng...”

Cuối cùng, Kỷ Tử Hạo nghe được tiếng cầu cứu yếu ớt, trong lòng giật mình, lập tức chạy hướng đến phía sau nhà kính...

20. Chương 14: Một Mục Chắc Chắn (hạ)

Hình ảnh một người thập phần hay ho đột nhiên đập vào mắt, thiếu niên có hơi ngây người trong chốc lát, một chút liên nhin không được cười to ra tiếng... “Ha ha... Cậu... Cái mông cậu...”

Nam nhân với tư thế quỳ rạp trên mặt đất thập phần chật vật, trên cái mông còn có một đóa tử hoa đèn thật to kẹp chặt —

“Ui... Hạo Hạo thôi, cậu đều đau nhức muốn chết, bây giờ còn cười.” Giang Kiều Long viền mắt rưng rưng tròng mắt liếc thiếu niên. “Mau nghĩ ra biện pháp a...”

“Cậu kêu dễ nghe cái, cháu liên cứu cậu, thế nào?” Thiếu niên trộm cười.

“Cái gì dễ nghe? Muốn ông gọi mày bằng ông nội mới chịu phải không?”

“Ai muốn làm ông nội cái quái gì a, cháu muốn cậu gọi cháu...” Thiếu niên ngồi xổm trước mặt nam nhân, ôn nhu nâng mặt y lên, “Chồng.”

“Cái gì?!” Giang Kiều Long không dám tin mà kêu to.

“Có kêu không thì bảo? Không kêu liền bỏ cậu ở chỗ này, cháu đi gọi điện thoại bảo xe cứu thương tới cứu cậu là được rồi.” Kỷ Tử Hạo nhún nhún vai, bày ra một bộ dáng không có việc gì.

“Không nên a” Giang Kiều Long sợ đến sắc mặt đại biến. Vạn nhất bị người khác thấy được dáng điệu đến cả bà ngoại cũng phải mất mặt giùm, đường đường Giang đại đường chủ dũng mãnh vô song còn bon chen trên giang hồ thế nào a?

“Vậy mau gọi a.”

“Được mà, kêu thì kêu...” Giang Kiều Long mắc cỡ đỏ mặt. “Chồng... Chồng à...”

Tuy rằng nam nhân giọng lí nhí, nhưng thiếu niên từ nhỏ đã thương yêu ông cậu đến chết đi sống lại nghe xong hưng phấn đến thiếu chút nữa phát điên!

Thấy ánh mắt nóng rực như lửa vẫn nhìn y như cũ, Giang Kiều Long vẻ mặt xấu hổ, cả người không được tự nhiên mà nói. “Đây... Nhìn cái gì vậy, còn không mau nghĩ cách cứu cậu!”

“Hảo hảo, yên tâm, cháu biết làm sao rồi.” Thiếu niên áp xuống dục hỏa dâng trào, nhanh tay tìm mẩu nôi nho nhỏ nổi lên của cánh hoa tử hoa đèn cùng thân cây hoa...

“Ân, là ở đây.” Kỷ Tử Hạo dùng hai ngón tay nhấn một cái, tựa như đè lên con rắn bảy tấc, cánh hoa đóng chặt lập tức mở, cái mông nam nhân cuối cùng cũng tự do!

“Oh oh... Quá tuyệt vời!” Giang Kiều Long nhin không được hoan hô một tiếng, giãy dụa đứng lên.

“Không được, nằm úp sấp nào!” Kỷ Tử Hạo vội vã đè nam nhân xuống, “Cháu muốn kiểm tra vết thương cậu, hoa này có thể có độc.” Kỳ thực thiếu niên căn bản thuận mồm bịa chuyện.

“Không cần đâu, hiện tại cậu không đau nữa a.”

“Không được, nhất định phải kiểm tra, nếu không vạn nhất vết thương bị nhiễm trùng sẽ không tốt.”

“Được rồi, vậy phiền Hạo Hạo rồi.” Nam nhân không hề thấy tư tưởng tà ác của thiếu niên còn cảm kích gật đầu.

“Không có chi cả, ai kêu cậu là cậu cháu ni.” Kỷ Tử Hạo làm bộ trưng ra biểu tình không thể tránh được, kỳ thực trong lòng sớm đã mừng hết lớn rồi.

Hưng phấn mà liếm môi dưới, thiếu niên một tay đem quần nam nhân lột xuống, lộ ra một thân da thịt rắn chắc, cái mông xinh đẹp màu đồng đầy co dãn —

Kỷ Tử Hạo lập tức nặng nề mà thở hổn hển một hơi!

“Làm sao vậy? Hạo Hạo, vết thương rất nghiêm trọng sao?”

“Hanh ân... Rất nghiêm trọng, cháu sẽ tiến hành phương pháp trị liệu cho vết thương của cậu...”

“A? Phương pháp gì a?”

Ngay lúc nam nhân còn chưa có được đáp án thì, y đã cảm thấy một cái gì đó vừa mềm vừa ướt vừa nóng, liếm lên cái mông mình —

Giang đại đường chủ đáng thương sợ đến cả người cứng đờ —

Không... Không có khả năng là cái kia... Hạo Hạo nhà bọn họ, gia thế hiển hách cá tính cao ngạo lại bị bệnh sạch sẽ, thế nào có khả năng liếm cái mông của một thằng xấu xí? Ép buộc bản thân không được quay đầu lại dòm, Giang Kiều Long vô ý cự tuyệt đáp án.

Đáng tiếc nam nhân tâm tính gà mờ rất nhanh càng lúc càng bị đầu lưỡi làm càn đến long trời lở đất!

Thiếu niên từ khi nhìn thấy cái mông của ông cậu âu yếm một phút cũng không khống chế được, không chỉ điên cuồng mà liếm láp vết thương một chút cũng không nghiêm trọng, còn được một tác lại muốn tiến thêm một thước mà banh mông nam nhân ra, liếm lên nơi tội ác tụ tập làm hấn mòng tinh vô số lần.

“A a a...” Khí quan dùng để bài tiết thể nhưng lại bị thiếu niên liếm đó!

Chấn động quá mức lớn lao khiến Giang đại đường chủ dùng cảm ục mãnh liệt không được kinh hoàng thét chói tai...

“Không nên a... Hạo Hạo! Bây giờ rồi sao? Không nên liếm mà... Oh oh... Trời ạ...”

Đầu lưỡi thiếu niên đột nhiên chui vào hậu môn mình, tại phần ruột khuấy đâm lung tung một trận...

Vui vẻ kinh khủng khó có thể biểu đạt thành lời làm Giang Kiều Long bất giác điên cuồng xoay mông, kêu to ra tiếng —

“A a a, liếm chết cậu rồi... Người cứu mạng a...”

Ngay lúc Giang Kiều Long giãy dụa tìm đường thoát đi thì, thiếu niên đột nhiên cố sức banh rộng mông y, đầu lưỡi mạnh mẽ hướng vào càng sâu dùng sức đâm tới —

“Hu oa oa oa...”

Tử huyết ngay cả bản thân Giang Kiều Long cũng không biết bỗng bị hung hăng bắn trúng!

Trái tim bên trong thần tốc giật nảy lên khiến thịt huyết nam nhân một trận co quắp, một hơi bắn ra...

Tinh dịch một cổ rồi một cổ từ tính khí thô to phun ào ạt, tràng huyết Giang Kiều Long cũng phun ra lượng lớn đâm dịch, thoáng cái làm thiếu niên nếm được đầy đủ tư vị cao trào của cậu mình...

Đầu lưỡi bị thịt huyết nam nhân do co rút mà hung hăng kẹp lấy, Kỷ Tử Hạo thử co lại đầu lưỡi, thế nhưng lại khiến cho nam nhân kinh hãi thở hổn hển...

“Cáp a... Không nên... Không nên cử động nha... Thật đáng sợ, cậu muốn điên rồi...”

Chính là muốn cho nam nhân điên cuồng! Thiếu niên đột nhiên đem đầu lưỡi rút ra khỏi mông nam nhân, lướt dọc theo khe mông, liếm hướng xuống hai khóa thịt cầu...

“A a a... Không nên, Hạo Hạo... Bây giờ không nên như vậy...” Cảm giác được thiếu niên đem toàn bộ âm nang mình nút vào sâu trong miệng, Giang Kiều Long to tiếng kêu lên, vui vẻ mãnh liệt cuộn trào từng chút làm túi bìu trống không lần thứ hai cương lên chứa đầy ắp tinh trùng...

Thiếu niên không để ý nam nhân kêu to, dùng đầu lưỡi sờ sảng đùa bỡn hai quả trứng khả ái, vừa mút vừa liếm, sau cùng còn dùng hàm răng nhẹ nhàng cắn một phát...

“Oa a a a... Mẹ ơi...” Giang Kiều Long lại một lần bắn ra...

Thiếu niên mắt thấy cậu âu yếm bắn đến thống khoái như thế, bản thân cũng kích động khó nhịn, nhịn không được nữa nhào tới, đem tính khí thật lớn đã chọc thẳng lên trời từ lâu để ở cục huyết vừa chặt vừa ướt của nam nhân...

Giang Kiều Long cả người vô lực lại choáng váng đầu óc, hiện tại mới bắn tinh xong, vẫn là không hề phòng bị, nhưng ở trong hắc đạo đã lâu, giác quan thứ sáu bắt đầu phát sinh cảnh cáo cường liệt...

Quá nguy hiểm... Thấy cháu trai cười trên người mình, Giang Kiều Long trong lòng lạnh ngắt, kinh hoàng kêu to! “Hạo Hạo! Bậy muốn làm gì? Cậu là cậu bậy a!”

“Cháu mặc kệ, cháu mặc kệ cậu là ai, nếu không chiếm được cậu chắc cháu sẽ điên mất!”

“Không nên, Hạo Hạo, bậy nghe cậu bảo, chúng ta không thể... Ui a a...”

Giang Kiều Long chưa kịp nói xong, một cây cự bồng tựa như thiết côn mới ra lò đã tiến quân thần tốc, rút cuộc mạnh mẽ cắm vào thẳng tắp...

Máu tử nữ từng chút một phun ra từ nơi tính khí hai người kết hợp...

Cuối cùng Kỷ Tử Hạo cũng đã cướp đi trinh tiết cái mông của cậu hần rồi! “Oh oh... Sướng muốn chết! Mình làm được rồi! Cuối cùng mình cũng chơi được cái mông cậu rồi!”

Thiếu niên đã điên cuồng không thêm quan tâm nam nhân có đúng hay không là lần đầu tiên bị phá trinh, không lưu tình chút nào điên cuồng cắm rút mãnh liệt, thiếu chút nữa đem đường đường Giang đại đường chủ làm chết tươi dưới thân...

“Hu... Đau quá đau quá, thằng nhóc chết tiệt, mày cũng dám XXOO ông, ông giết mày!” Nghĩ đến thằng cháu cưng y luôn yêu thương hết lòng có thể làm chuyện đại nghịch bất đạo với mình như vậy, Giang đại đường chủ ngay cả bị người nhà mắng nhiếc cũng chưa từng rơi đến một giọt nước mắt, thế mà nhịn không được gào khóc! “Huhu... thằng nhóc chết bầm, vương bát đản vong ân bội nghĩa...”

“Đừng khóc nữa, bảo bối của cháu.” Thiếu niên nhìn nam nhân khóc thương tâm đến như thế, rốt cục khôi phục một chút lý trí, vội vã dừng lại luật động, tính khí còn duy trì tư thế cắm ở cái mông, đem nam nhân lật trở lại...

Thịt heo bồng kinh khủng của thiếu niên đảo qua một vòng trên ruột mình, quy đầu thô to hung hăng lướt qua niêm mạc mẫn cảm, khiến cục huyết nguyên bản đau đến chết khiếp đột nhiên nảy lên một trận làm cho cả người vui vẻ điên cuồng mà run rẩy...

“A a... Thật là khủng khiếp... Không nên lộn xộn...”

Thấy được cậu phản ứng, tuy rằng là lần đầu tiên tính giao, thiếu niên đã nghiên cứu không ít bài học liên nhục cảm nhận biết ngay nam nhân đang vui vẻ.

“Hi, cậu bắt đầu sướng rồi nha?”

“Không có... Ông mới không có!” Giang Kiều Long vội vã phủ nhận.

“Cậu biết cháu ghét nhất bị người khác lừa gạt mà...”

Thiếu niên đột nhiên đem hai đùi cường tráng của nam nhân giơ lên cao, đặt ở trước ngực, còn thịt dử tợn y chang đóng cọc một chút lại một chút đâm mạnh đến chỗ sâu nhất...

“Oa a a...” Giang Kiều Long bị chơi đến hai mắt trắng dã, kêu thất thanh thảm thiết!

Còn thịt thiếu niên đặng đặng sát khí tại cục huyết nho nhỏ của y điên cuồng mà đâm chọc khuấy đảo, hết như muốn đem thành ruột yếu đuối chọc thủng, mãnh lực thao làm!

“Hô... Sướng muốn chết... Con mẹ nó cái mông cậu chơi thật ngon nha!” Kỷ Tử Hạo toàn thân mồ hôi nhễ nhại, ngẩng đầu thở phì phò, “Để báo đáp từ nhỏ cậu đã thương yêu cháu, thằng cháu này cũng sẽ cho cậu sướng ngắt trời luôn!”

Thiếu niên đem quy đầu trướng căng nhắm thẳng vào tuyến tiền liệt* nam nhân, bắt đầu điên cuồng mà tấn công, mỗi lần cắm xuống tới đó, liền giãy dụa xoay tròn phần eo nghiêng nát một trận, như vậy vài lần liên tiếp, thịt huyết nam nhân đã muốn bị chơi đến quân lính tan rã, phun ra lượng lớn dịch...

“A a...” Cùng phụ nữ tính giao chưa từng có vui vẻ đến như thế, khiến nam nhân dừng mãnh liệt điên cuồng mà lắc lư đầu, thất thanh kêu gào dâm dăng! “Cố sức... Lại dùng lực a...”

“Hừ hừ... Cậu của cháu, sướng không nào?” Thiếu niên đột nhiên đem tính khí rút ra rồi để yên ở miệng huyết.

Thịt huyết tham lam đột nhiên không bị chơi nữa thoáng cái trống rỗng đến phát điên, Giang Kiều Long nhin không được khóc lóc cầu xin. “Ồ...Hảo ngứa... Bên trong cái mông ngứa muốn chết luôn... Van cầu đừng cắm vào đi, mau cắm vào đi mà!”

“Trước tiên thành thật nói cho cháu biết, cháu trai cậu vừa chơi cậu có thấy sướng không?”

Vấn đề hạ lưu của thiếu niên khiến nam nhân nức nở không dám trả lời.

“Còn không chịu nói nè!” Cuối cùng thiếu niên bỗng nhiên không hề báo trước đem côn thịt đang đặt ở miệng huyết mạnh mẽ cắm xuống...

“Ồ a a... Sướng chết mất... Sướng muốn chết luôn...”

Giang Kiều Long cũng không thể nhin cái sự sướng tiềm ẩn được nữa rồi, càng không ngừng thất thanh gào la một cách dâm dăng nhất. “Cố sức chọc cái mông cậu đi, Hạo Hạo! Chơi chết cậu luôn đi cưng à.”

“Oh oh... Cậu...”

Thiếu niên nghe được ông cậu âu yếm rú lên dâm dật quả thực hưng phấn đến điên lệ luôn! Hận không thể đem thịt heo bồng cắm ở cái huyết hư hỏng kia, cả đời không xa rời nhau. “Cháu chơi cậu chết nè!”

Nắm lấy cặp đùi của tâm can bảo bối, càng cố sức đè xuống, thiếu niên gần như cả người ngồi hẳn ở trên thân nam nhân.

Thịt heo bồng thẳng đuột gân xanh lộ lộ, một chút lại một chút mãnh lực cắm xuống dưới, bảo đảm mỗi một cú đều hung hăng đập đến cái điểm nhỏ nhỏ nổi lên trên tròng vách...

“Ồ ô a a... Thịt chết cậu rồi... Hảo sướng! Sướng đến chịu không nổi luôn... Ô... Hạo Hạo... Cậu sướng muốn chết luôn rồi!”

Giang đại đường chủ vĩ đại hai mắt thất thần, dâm dăng kêu khóc không ngớt, tính khí bên dưới không có trải qua bất cứ đọng chạm gì sắt, đã bị thiếu niên chơi đến càng không ngừng bắn tinh rồi lại bắn tinh...

Côn thịt vốn dĩ đã cứng đến sắp nổ nay lại bị cái huyết dâm loạn của ông cậu kịch liệt co rút lại, gắt gao ôm sát, thiếu niên rốt cục nhin không được cơn sướng tiêu hồn thực cốt, tê rùng gào thét bắn tinh trong cái mông nam nhân...

“Oh oh... Bắn cho cậu nè... Cậu, toàn bộ của cháu đều cho cậu...”

Sóng lớn dạt dào tuôn trong cơ thể ông cậu âu yếm không chỉ đơn thuần là tinh dịch của thiếu niên, còn có tràn đầy, tràn đầy tình yêu mãi mãi không bao giờ cạn kiệt...

Dường như cảm giác được điều gì, nam nhân bị cháu trai XXOO còn trong cơn hoảng hốt, thế nhưng lại lộ ra mỉm cười hạnh phúc, bình yên trầm lắng ngủ trong lòng thiếu niên...

*: Thỉnh quý vị độc giả xem lại chú thích ở chương 2 =)))~, cái này là thứ bổ ích rất cần phải biết a

—— Toàn văn hoàn ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuu-tinh-nhu-hoa>